Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Titel: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 4

Citation: ”Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 4”, i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 4*, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-2_004-shoot-d1e718.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 4

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

Læs Public Domain-erklæringen

I Anledning

af

Fredagen

den 17 Januari 1772,

den Freds og Frelsesdag

for

Tvillingen.

2

Saa har dog Himmelen giort Ende paa vor Trængsel,

Og omvendt, Gud skee Tak! til Frihed Zions

Fængsel,

Det er de Vendinger, vor mageløse Hviid, Anviiste os til Trøst, for ganske føie Tid.

3

Saa vendte Bladet sig saa Hastig og saa Hældig;

Til nye Erindring om: Guds høire Haand er

vældig;

Den høie høire Haand vi eene kysse paa,

At Fredag, som en Freds og Frelses-Dag

vi faae.

Op, frelste Tvilling! op! din Frelser at

lovsiunge.

Og tak din Frelses Gud, som frelste saa din Konge,

Hver ærlig Dansk og Norsk omringe

Kongens Slot,

Med Vivat Christian! og for Ham bede got.

4

Sidd Selv Almægtige! paa Tronen i Hans Hierte; Giv Ham den Viisdom, som en Salomon begierte; Giv Ham de Kræfter, som du seer han trænger til, For Kongens dyre Liv vi alle bede vil. Vi alle, Dansk og Norsk, hver ægte Landets Søn; At Kongen leve maa, er og Levitens Bøn. Allerunderdanigst ved Ferdinand Ulrich Friderich Treu, SSti. Minist. Candidat.

1

Tanker
i Anledning af
Natten
imellem
den 16de og 17de Januarii 1772, da

Grev Struensee

og hans Complot

bleve fængslede.

Kiøbenhavn, trykt og findes tilkiøbs hos A. F. Stein, boende i Skidenstrædet i No. 171.

2
3

I Nat, o! Glædes Nat, hvis Fryd ei kunde ventes,

Hvis Haab var skiult med Sorg, og nær med Døden endtes,

I Nat blev Sorg og Død til Fryd og Liv

omvendt,

Da Himlens Hielp os blev, i Dagningen tilsendt.

4

Tegn op, o Tvilling Søn, see til, du aldrig

glemmer

Den Lysets Nat for dig, som Mørkheds Hær

nu klemmer,

Den Glædes Nat, som slugte mange Nætters

Graad,

Den Viisdoms valgte Nat, som styrted' Ondskabs Raad.

Den Nat, som Himlens Raad bestemte til

at redde

Sin Salvede fra dem, som nu i Skiendsel græde,

Den Nat os Friehed gav, men dennem

Fængselet,

Som tænkte ei paa Gud, paa Eed, paa

Dom og Ret.

5

Den Nat, som fangede de Fugle, som opfore

Saa hastig og saa høit, i Frækhed, Stolthed store,

Den Nat, som styrtede fra Ærens høie

Top

En Haman, ja vel meer', en mordersk

Røver-Trop.

Den Nat, da Greverne var sidst paa

Masqverade,

Og der med deres Flok var ret af Ondskab

glade,

Den Nat tilmaalte Gud dem Hævnens fulde

Maal,

Saa det dem bliver suurt at drikke Dommens

Skaal.

6

Uglemmelige Nat for dem, som er, som kommer, Da Herren viiste sig Forsvarere og Dommer, Paa Kongens Huus blev seet Guds Varetægtes Magt, Rovfuglene blev fast i Buur og Lænker lagt.

Bliv ved, Almægtige, at redde Kongens

Ære;

Lad Herrens Viisdoms Aand med Kongen altid være;

Giør store Ting imod vor store Christian,

Vi store Ting af ham da og forvente

kan.

7

Velsigne Dronningen, vor vigtig' Juliane,

Hvis Viisdoms Raad til Fryd fra Sorg kan Udgang bane,

Hvis ædle Konge-Mod et Lys i Mørket

var.

Som giennem Tvivlens Nat med Haabets Straaler skar.

Velsigne hendes Søn, vor Konges kiere

Broder,

Hvis Dyd, Forstand ham giør ret værdig til sin Moder;

Giør vel mod Kongens Huus den gandske Konge-Slægt,

Lys over dem din Freds og Naades Varetægt!

8

Omgierde Kongens Stoel med Mænd, som veed at fremme

Din Ære, Kongens Gavn og Landets Skade hemme,

Som trolig bygge op, hvad hine nedbrudt

fik,

Bønhør mig ringe; thi min Bøn fra

Hiertet Gik!

1

Kort Efterretning

om

den merkværdigste

Begivenhed

ved

Kongens Hof,

Fredagen den 17 Januarii 1772. da

Dronning

Caroline Mathilde

fik efter Kongelig Ordre sin Residentz paa Slottet Cronborg, og de tvende Grever Struensee og Brandt med flere bleve iudlogerede i Citadellet Fridrichshavn indtil videre,

Samt

Kong

Christian den Syvendes

høytidelige Optog

omkring i Staden, Indvaanernes almindelige Glæde derover og paafølgende lyse og mørke Aften-Scener.

Kiøbenhavn, trykt hos Morten Hallager, boende i store Fiolstrædet.

2
3

Skriv op, o Dannemark og Norge ! denne Dag. Fortæl for Slægterne, som ere og som kommer, At en almægtig Haand fra en retfærdig Dommer Har styret og udført det Danske Folkes Sag.

Naar Faren synes størst, da Hielpen nærmest er. Vi derpaa til Beviis har levet og end lever;

Og seer det satte Maal for de opsprungne Grever, Om hvilket Haab og Frygt har længe mumlet her.

Vi vidste gandske vist, at noget saadant snart Ufeylbar maatte skee; thi Strængen altid springer, Som man ved Stemningen for høyt i Lyden tvinger. Dog tænkte ingen paa, det blev saa hastigt klart.

Et Forsyn over os har lempet alle Ting,

Saa det Udfaldet er til Nationens Glæde.

Ikkun Tilhængerne af det Partie vil græde,

Som giorde Spring i Spring og kiørte alt i Ring.

Men lad dem længe nok begræde deres Tab:

Saa mange sukket har og blege Kinder vædet,

For hine i Triumf sig yppigt nok har glædet,

Og derved sværtede sin beste Egenskab.

4

Nu kan al Verden see, at Himlens Varetægt Er over Dannemark, og til en Tid kun taalte,

At Uretfærdighed og Synder de imaalte,

Som Kongens Eenemagt gav en uægte Vægt.

Fra Stats-Minister af i Kongens Cabinet Er Greve Struensee Stats-Fange værdig blevet,

Og til vor Held ey fik sit Ønskes Maal oplevet.

Fred være over dem, som har afværget det!

Hvad var hans Ønskes Maal? — det er ey hemmeligt. — Forvovent nok af ham, saa frek at torde vove,

At overtræde Guds og Billighedens Love;

Ja reent at fkeye ud fra Undersaattens Pligt.

Vel nok, at meget Got ved ham udrettet er,

Det selv hans Fiender vil med Ret ey kunne nægte; Men naar man fandt ham fra den Caracter vanslægte, Som Stats-Ministrene udmerke bør i sær:

Saa har han jo fortient alt det, han nu vil faae, Saavel som alle de, der af hans Tanker vare;

Og ingen Advocat vil kunne ham forsvare.

Her seer man høyest Spring for dybest Fald at gaae.

Men vi maae ordentlig fortælle hvad er skeet,

Og lade Struensee og Brandt med hele Resten, Afgive Stof for os i Dag til Glædes-Festen,

Hvis Lige man ey før i Kiøbenhavn har seet.

Ney, ey dens Lige før for os har været til.

Der sig en Glædes-Tid i alles Hierter tændte,

Hvis Lue hos en Deel endog for heftig brændte:

Saa Glædes Scenen var nær bleven Sørge-Spil.

5

Fredag, den Syttende Ianuarii, skede det,

At efter Kongens Bud, blev Dronningen Mathilde Til Cronborgs Slot udført, hvor Kongens Naade vilde Bestemme Residenz for Hendes Majestet.

Grev Sruensee blev strax til Citadellet bragt. Derefter blev Grev Brandt og Gähler med udførte; Og flere ligesaa til samme Sted udkiørte.

Vel alle skyldige i det om dem er sagt.

Ey før var dette skeet, før det strax rygtedes,

Og hele Slottets Plads med Mennesker opfyldtes, Der ydre Glædes-Tegn, som Kongens Naade skyldtes: Saa Mængden raabte sig paa Hurra næsten hæs.

For aabent Vindue Monarchen lod sig see,

Hos Enkedronningen, vor beste Landets Moder,

Og hos Prins Friderich, vor Konges Ven og Broder, Og dette Engle-Syn hvers Hierte glædede.

Ja, Glæden større var, end vi beskrive kan.

Dens Virkninger endog til dennem sig udstrakte,

Som sig i mange Aar til Smil ey fandt opvakte.

De Smilende nu skreeg: Vivat Kong Christian!

Nu saae Monarchen selv sit Folkes Kierlighed!

I alles Fryde-Raab Han samme kunde høre.

Han derfor fandt Behag, en Tuur omkring at kiøre.— Kan foer som i Triumf, og Skaren fulgte med.

Igiennem Gaderne, hvor Majesteten kom,

Løb Glæden om Hans Vogn og med Opløftet Stemme Sit Hurra hvirvlede. De Store og Fornemme Sang Hurra med de Smaa, for Bladet vendtes om

6

Igiennem Vinduer, ja op fra Tagene Kom Hurra ham saa sterkt og glædefuldt i Møde,

Ret som vor Konge var for os vakt op af Døde.

Ak! dette Optog var en Hierte-Lyst at see!

Spædt Vivat Christian ! fra Engle-Kiønnets Mund Tilviftedes vor Helt og milde Landets Fader.

Der var ey noget Huus i alle Stadens Gader,

Hvor jo en hæftig Fryd frembrød i samme Stund.

Kort sagt, ey noget Syn var forhen dette ligt!

Thi saa almindelig var Glæden som uventet.

Dens Udraab ikke blev fra tvunget Hierte hentet; Men det var alles Lyst at øve denne Pligt.

Nu kom Monarchen hiem til Christiansborg igien: Hvor Rangsmænd gjorde Cour og ønskte Ham til Lykke Med den Beslutning, som vil Hans Regiering smykke. Ja alle Landets Børn velsigner Ham for den.

Han Undersøgelser nu strax anstille vil,

Hvordan Huusholdningen om Hannem haver været, Hvordan man har misbrugt Hans Naade, den ey æret; Og hvi man ey har søgt det Maal han sigted til.

Hvad Dommen blive vil, os Tiden lære skal.

Saa meget forudsees, den blive vil retfærdig,

Og hver for sin Bedrift vil faae hvad han er værdig Af dem som ere blant de nu Fastsattes Tal.

Hans Liv-Vagt han igien i Stand vil have sat Som Jule-Aften blev afskediget. Hans Ordre Vist meer Forandring vil til gammel Skik befordre. Hvor ikkun Misbrug var til Skade for hans Stat.

7

Det Gode, som man ey kan nægte, jo er skeet Han ønskes Kongelig bestandig at handthæve;

Men derimod enhver til Forholds Regnskab kræve For unødvendigt Nyt, som er iblant os seet.

Liv-Vagten i en Hast man viidt adspredet fik,

Da dette kiekke Corps man ikke kunde tvinge, Feldtregimenter sig at lade underbringe.

Det ret en Lykke var det uden Blod afgik.

Man ey i saadan Hast det faaer igien i Stand; Men naar det skeer, det da vil ret anseeligt være,

Og blive Kongens Magt et Gierde og en Ære,

Som og en Ziir igien for baade Stad og Land.

Bor store Januar sin Dag uu hælde lod,

Og hele Staden blev af Fryd illumineret,

Til Glædens Vidnesbyrd om det, som var passeret;

Lys i hvert Vindue i alle Gader stod.

Til dette Øyeblik var Alting saare got:

Alting bevidnede en overvættes Glæde

At have hos enhver i Hiertet taget Sæde

For det, som Rygtet bar omkring fra Kongens Slot.

Men nu forandredes den Scene, som var spillt:

En Nidkierhed opkom i Tusendes Gemytter,

Til hvis Beskrivelse faa Ord kun lidet nytter;

Den ved et Raserie blir nærmest forestilt.

Nu Jomfrue-Husene skal en Ulykke faae!

Saa svoer den hele Flok af Pøbel sammenblandet.

Og, skiønt de i sig selv fortiener ikke andet;

Man dog Medlidenhed med dem her have maae.

8

Men Hævnens vældig Haand var engang seet udrakt; Og alt uhørligt var, saa var nu ogsaa dette: For Pøblens Raserie ey Grændser var at sette;

Til Vold og Røverie den bleven var opvakt.

En Vold og Røverie jeg Hævnen kalde tør,

Som Himmelen tillod vor Pøbel at ndøve;

Thi man Uskyldige dem saae endog bedrøve.

Sligt har i Kiøbenhavn sig ey tildraget før.

Formanden Gabel blev for dem, som fik Besøg. Ham elskede de meest, og altsaa først besøgte,

Hvorefter de omkring paa andre Steder spøgte;

Dog denne Gang det blev ey blot ved bare Spøg.

Naar slig Besøgelse hos een er forhen skeet,

Da har kun Ruderne i Vinduerne dandset;

Men nu Besøgelsen ey kunde blive standset,

Før intet Møbel meer i saadant Huus blev seet.

De Alting toge bort, nedreve Mure med,

Og disse Steder har et saadant Merke skienket,

At der til Marv og Been har mange af dem krænket. Man tage kan for grumt mod Onde selv afsted.

Saa mørk en Slutning fik den lyse Glædes Dag. Det er Historien i Korthed om den samme.

Gid aldrig nogen Dansk sig efterdags maae skamme Ved det, som ey er Guds og fromme Folks Behag!

1

De betydelige Forandringer ved Det Kongelige Hof, som af Kiøbenhavns Indvaanere med Glæde hørtes og saaes,

Fredagen den 17 Januarii 1772.

Tilligemed

en kort Beskrivelse

om Pøbelens Opførsel samme Nat.

Kan og synges som: Sørge-Takter, sorte Noder & c.

Kiøbenhavn, 1772.

Trykt hos L. N. Svare.

2
3

Nu synger alle Glædes Munde Om denne Dags Forandringer.

En vigtig Sang! som ingenlunde For ofte kan gientages her.

Den gamle Cloris derom synger,

Saa og den syge Choridon.

Den Sang de Aldrende forynger,

Om Hyrdens Christians Person.

Hver synger om: Han var i Fare,

Og glædes over, Han slap frie,

Og ikke kom i opstilt Snare,

Man søgte at faae Ham udi.

Det er bekiendt nok allevegne,

At alle Hyrder har Ham kier,

Som her omkring i disse Egne Bestandigt Offer til Ham bær.

Han, som er Egnens Overhyrde,

Det Rygtets Mund fortæller os,

Man viide, om just ikke myrde,

Dog tage Magten fra til Trods.

4

Men der blev lykkelig opdaget;

Og strax anvendte Han sin Magt,

At hver paa Timen fast blev taget,

Som havde Uraad overlagt.

Da Modet knekket blev hos mange,

Som andre før indjoge Skrek,

Og de, for hvilke hver var bange,

Man førte nu som Fanger vek.

De fromme Landets Hyrder glædes Ved alle disses Fald i Dag;

Thi mangt et Øye maatte vædes,

Til Hielp for deres slette Sag.

Men det dog hialp dem ei omsider, Da Himlens Time kommen var.

Vor Frygt forsvandt for verre Tider,

Og de sin Løn at vente har.

Enhver af Glæde blev henreven,

Da Rygtet dette bredde ud,

At Han fra Faren frelst var bleven,

Der elskes som en jordisk Gud.

Nu kan man klart, hver Borger, Bonde,

Og alle Folk i Landet see,

At Greverne har været onde

Om Christian den Syvende.

Især de tvende sidste Grever,

Som nu sin Friehed mistet har,

Og udi deres Fængsel lever

Som dem beredt af Skiebnen var.

5

Retfærdig Skiebne dem lod stige

Paa Ærens Trappe til sit Fald;

Da dette skede, hørtes sige: De nu ei fleer bedrøve skal.

Ei Struensee, ei Brandt, ei Gähler,

Ei Falckenskiold, ei en og hver,

Som var i denne Sag en Hæler,

Meer Sorg nu skal aarsage her.

De alle fast nu ere satte,

Som overtraadde hellig Pligt,

Og Kongens Gunst ei vilde skatte.

Slet ingen græder over sligt.

Nei tvert imod, hver sees at glædes,

Som ei Tilhænger var af dem,

Og Frydesang af alle qvædes,

I hvor man gaaer og kommer frem.

En Mængde Folk tilsammen stimler

Paa Slottets Plads med Hurras Raab; Ja de i alle Gader vrimler,

Og synger om sit store Haab.

De følger Kongen om i Staden,

Da Han sig offentlig lod see,

Og i hvert Huus, som ud paa Gaden,

Var Glæde hos hvert Menneske.

Et Hurra uafbrudt bestandig

Om Majestetens Vogn blev hørt.

Ja Glæden teede sig saa mandig,

At den til Vildskab nær blev ført.

6

Thi Pøbelen var fast afsindig Udi sin Fryds Betegnelse;

Den troede, den blev anseet vindig,

Om den ei giordes virkende.

Den foer, som Stormen høres suse, Med Stoy i Gaderne omkring,

Besøgte flittig Skienke-Huse,

Og brød sig ei om nogen Ting.

De Penge kræved', at opdrikke,

Og derom Folk antastede.

De Penge fik, og glemte ikke At tælle dem til Skienkerne.

De drukke sig af Glæde fulde.

Korn-Brændevinet spartes ei;

Men da de hjemad vende skulde,

De tumlede en anden Vei.

Korn-Brændeviin frisk Mod kan give, Det sagde Jeppe, da han drak;

Og det, som jeg nu vil beskrive, Bevidner det er ikke Snak.

Den rusende og vilde Skare Optændtes af Forbittrelse Mod visse Huse, som her vare; Foer til, dem ruinerede.

Et efter andet de anfaldte,

Som det var efter Liste skeet. For Gammelt nogle vel betalte ; Men andre blev uskyldig beet.

7

Begyndelsen paa Østergade Blev giort med Ødeleggelsen,

Hvor man ei Verten vilde lade Engang beholde Boligen.

Hvad løst og fast i Huset fandtes,

Først flyttedes og rantes bort;

Der stødtes, skraaltes, stoytes, bandtes, Imedens denne Fangst blev giort.

Derefter Skaren sig fordeelte Omkring udi Smaagaderne,

Og hvor de kom, sin Kage meelte,

Som de var commanderede.

Nu var de komne i den Vane,

At tage Alting vek for Fod:

Saa de blev ved, hvert Huus at rane,

Og ingen torde staae imod.

De tænkte, hvad de fik, var deres,

Og glemte Pligten mod de Bud,

At Næstens Gods maae ei begieres, Og endnu mindre ranes ud.

De bøde fal, der kiøbtes, solgtes;

De søgte Fordeel hver for sig.

Al denne Rey af Drik forvoldtes,

Som Folk omskaber jammerlig.

Monarken Sendebud udsendte; Lod Folk ombede, at gaae hiem.

Men Ranelyst saa heftig brændte,

At næsten ingen hørte dem.

8

Der blev udraabt Pardon og Naade For det, som nu passeret var, Naar de sig vilde lade raade,

At gaae hvorhen hver Hiemmet har.

Ja! raabte de, paa Øyeblikket

Vi nu enhver til Sit skal gaae;

Men den og den gaaer da uslikket:

Vi Hannem først besøge maae. Kort sagt, ei Pøbelen blev rolig,

Uagtet Ordre eller Vagt;

Og hver Mand frygted i sin Bolig

For Overvold og Ransmænds Magt. Saa glædelig den Dag begyndtes,

Ved Meest kierkommen Tidende,

Som hastigt overalt forkyndtes,

Saa fæl dens Ende var at see.

Skiønt slige Huse bør afskaffes,

Var dog den Medfart alt for slem; Og saadant vil herefter straffes,

Saa det kan have Fynd og Klem.

1

Musernes Indfald, i Anledning af 17 Januarii 1772. indsendt fra Parnasso.

Kiøbenhavn,

trykt med Godiches Skrifter.

2
3

Undersaatterne til hverandre.

Som Nordens Folk paa nye sendt ned fra Himmelen,

Ret som den første Dag vi om Hans Fødsel hørte,

Er os Landsfaderen, Monarchen, Folkets Ven.

Vi ved Hans Frelse os fandt overvettes rørte.

Opstemmer et Ønske for Kongen! Han lever!

Ja, Han leve længe, lyksalig og vel! Retfærdighed følge og lønne de Grever Og Herrer, som giorde ey Ret eller Skiel!

4

Tanker om den 17 Januarii 1772.

Saa merkelig en Dag saae aldrig Dannemark.

Da Griffenfeldt han faldt, det vel stor Opsigt giorde;

Men dennes Fald ey kan med deres lignet vorde,

Som nu befaledes at skee af vor Monarch.

De tvende Grever faldt: Grev Struensee og

Brandt; Og deres Fald endda langt fleeres med

sig trykte. Men, priset være han, som Hævnens

Haand udrakte Mod dem, som onde Raad mod Kon-

gens Huus opspandt.

5

Tanker ved Dronningens Udfart til Cronborg.

kiører Dronningen til Cronborgs Slot afsted,

For der, til videre, at skulle residere. Hvo spørge tør: Hvorfor? og hvo vil viide mere?

De veed det neppe selv, som følger Hende

ned.

Uventet Residentz for Hendes Majestet! Og uformodet Nyt for Folket og for Landet!

Men Ære være Gud for dette og alt andet,

Hvorved hans store Navn og Dyden skeer sin Ret!

6

Tanker ved Greve Struenses Udbringelse til Kastellet.

Saa gaaer det, naar vort Mod ved Lykken sig opsvinger.

Han glemte Icarus, som brandte sine Vinger,

Da han i Hovmods Flugt kom Solen alt for nær.

Den samme Ild til Straf i Nordens

Soel og er.

Hvor blev Ministeren som fløy i Kabinettet?

Hans Æreminde bliv hos hver en Dansk udslettet,

Endog for det, som har fortient Berømmelse;

Thi han, hvor høyt han fløy, var dog blant Nedrige.

7

Tanker ved Greve Brandts, General-Lieutenant Gählers og Frues Arrestering.

høyere paa Straa, jo dybere er Faldet.

At ville giøre det, hvortil man ey er kaldet Af Pligt og lovlig Drift, fortiener ingen

Agt,

Men dobbelt Skam og Straf, naar Ondskab Grund har lagt.

Ey nogen ynkes ved Grev Brandts og Gählers Skiebne;

Og alles deres, som sig tør mod Kongen væbne.

Bort, bort med alle dem, som ey er Kongen troe,

Og som forstyrre vil vort Kongehuses Roe!

8

Tanker ved Oberst Falckenskiolds og de andres Arrestering. Saa faaer vist Falckenskiold den Løn han har fortient, Saavelsom alle de, der af Hans Sind har været, Og Kongens Magt og Bud ved onde Raad vanæret, Som alt for meget er af Virkningen bekiendt. Livvagten, dem til Trods, paa nye oprettes skal; Og deres Anslag er af Himlen giort til Skamme, Som i beleylig Tid de Onde veed at ramme. Gid aldrig nogen Dansk meer findes blant det Tal

9

Tanker ved Kongens Fremstillelse for Folket paa Slots-Pladsen.

Umueligt er, med Ord den Glæde at udtrykke,

Med hvilken en og hver Monarchen ønskte Lykke,

Da Han fremstillede sin hellige Person, Som sand Retfærdigheds Handthæver og Patron. Hurra! og Vivat! maae for alle Ord her gielde.

De fyldte Luften op for Kongens Eenevælde,

Da man Ham fik at see hos Enke-Dronningen

Og hos Printz Friderich, Hans Broder og hans Ven.

10

Tanker ved Kongens Optog omkring i Kiøbenhavn.

Et Seyers Optog har saa prægtig aldrig

været,

En Seyervinder er saa høyt ey bleven

æret,

Som Kongens Optog nu, og som Han

æret blev

For det, vi billigen Guds Almagts Haand tilskrev.

De, som det ikke saae, sig ey kan forestille,

Hvor man saae Lyst og Fryd i alles Øyne

spille.

Her var en jordisk Gud og hans Tilbedere.

Et Optog, Ilden værdt, som det oplivede!

11

Tanker om Aften-Spectaklet

den 17 Januarii.

Lyst for Guds Frelse saaes om vor Monarchs Person, Anstilte overalt Illumination:

Saa hele Kiøbenhavn, vor Konges Hoved-Sæde

Indviet Tempel blev for en udmerket

Glæde.

Men det, som fulgte paa, alt Lys uværdiqt var.

Vor Pøbel rasede mod Jomfru-Husene; Ey nok, de sloge ned, men de og ranede. Det, som gaaer alt for viidt, ey noget Forsvar har.

I

1

i

i

12

Til Kongen. O Konge! dobbelt kier Du bliver nu Dit Folk, Da Du, som arvet har at være mild og naadig, Er bleven løs, og frie, og frelst, og eneraadig. Troe aldrig efterdags vor Uhelds falske Tolk! Troe Dine Egne mest, og vær Dit Folkes Ven! De elsker Dig som Børn, naar Du vil være Fader, Og ikke een sin Pligt af dennem efterlader, Men takke alle Gud, for vi Dig fik igien.

13

Til Dronning Carolina Mathilda.

O Dronning! vi har seet og kiendt Din Majestet

I al den Tid Du har vor Landets Moder været;

Som Undersaatter vi Dig altid og har

æret,

Og ville troe, at Du nok haver merket

det.

Nu Du Din Residentz paa Cronborg have skal,

Vort Ønske følger Dig, at Du, som er ophøyet

Langt over andre Folk, mane findes der fornøyet,

Og nok af Tidsfordriv mane have for

Dit Val!

fe* %

14

Til Enkedronning Juliana Maria.

Priisværdig Dronning! Du, Dit Folkes Enke-Moder!

Velsignet vær af os for hvad Du hos os

vaer!

De største Dronninger selv Mønster i Dig har!

O Gud skee Lov for Dig og for vor Konges Broder!

Næst Gud vi skylder Dig al vor Taksigelse, For de Forandringer, som vist vil Norden nytte.

Guds Magtes Varetægt herefter selv beskytte

Vor Konge og hans Huus i høy Velgaaende!

15

Til Arveprintzen, Kongens Broder. Hvad har har det glade Folk sin Arveprintz at yde? Ak, Du, o dyre Printz! skal vore Hierter nyde? Du forhen dyrebar for alle Danske var, Men Du hos Kongen nu langt fleere Straaler har. Ophøyet vorde Du til Tvillingrigets Stytte! Saa vist som Du vil see paa hver Mands Tarv og Nytte. Ey nogen zirer meer vor Konges Kabinet, End naar vor Arveprintz hos Kongen er i det.

16

Til Kronprintz Friderich.

For Dig, som er bestemt, at faae Din Faders Krone, Alt Folkets Ønske skeer til Viisdom og Forstand,

Gid han, som vilde os med Himlens Gud forsone

Selv danne Dig, at sees en værdig Sceptermand !

For Din Opdragelse gid saadan Omsorg drages.

Som hver Veltænkende med Glæde kan

ansee;

Thi Folkets Vel og Vee af samme vil ledsages:

Saa den tilvisse er for os det Vigtigste.

17

Til Printzesse Charlotta Amalia.

Nordens store Skat! Du Himmelens Veninde!

Du lever gandske vist at bede got for os.

Du af Din Gudsfrygt har fortient den

største Roes;

Og vi nu Frugten kan af al Din Forbøn

finde.

Dit Liv forynge sig ved hele Hoffets

Glæde,

At uformodentlig vi ikke skal begræde Een af vor Konges Huus! Ja gid Du leve maae,

Og see alt Landets Held sin rette Høyde

naae!

18

Til Printzesse Lovisa Augusta.

Da, Dyd kan give Glands, som Fødslen aldrig giver:

Gaa ønskes, at Du maae i Dyder tage til,

Som Du med Aarene herefter ældre

bliver,

Om Himmelen hos os Dig leve lade vil.

Den, efter hvilken Du Lovisa kaldet er

Var før og i sit Navn er Norden meget

kier.

Naar Du i Yndighed som Dyder hende

ligner.

Da er ey nogen Tvivl, Dig Himlen jo velsigner.

19

Til Hofstaten.

De Mænd, som nyder nu den Naade og den Ære,

Om Kongen, som Hans Raad herefterdags at være,

Lykønskes af enhver, og ønskes Raad af

Gud,

At dele overalt sit Raad til Kongens

Bud!

Troe Danske aldrig skal den beste Konge

fattes,

Og Tillid ey til dem endnu forgieves sattes. Det hver udi sin Stand herefter vel vil

gaae,

Naar Kongen raader Selv, og Raad Ham raade maae.

20

Tanker ved Audientzerne hos Kongen.

Monarchen naadig er, og som en glædet Fader

Hans troe og fromme Folk til Audientz indlader.

Han Stadens Geistlighed forsikkret sit

Behag

For deres Nidkierhed ved Kongehusets

Sag.

De Flere, som hos Ham er Audientz forundet.

Har alle, hver for sig, den største Glæde fundet.

Ach ja, hvo glædes ey, som har en ædel

Siel,

Ved det, at Kongen er i Live, vil os

vel!

21

Til Dannemark og Norge.

Altid lyksalige og frelste Tvilling Rige! Hvor maae Du nu i sær af HErrens Frelse sige.

Tak Gud, for Du ey fik at vide al den

Sorg,

Som Dig tillavet var at skee fra Christiansborg.

Grev Struensee, Grev Brandt og mange andre Herrer Blev arresterede. Det ey Din Sag forverrer.

Ney, Kongens Enemagt uarresteret er; Og Han har Dannemark eg Norge lige

kier.

22

Til Søe- og Land-Etaten.

I Kongens Frelse sees Guds Hævn i Dag udført.

I Fredens Hævnere af Søe- og Land-Etaten,

Som værge skal Hans Liv saavelsom hele

Staten!

Maae hver af Eder nu ey Hiertet finde

rørt?

Afskyer dem blant Jer, som ey var Kongen troe.

De faae, hvad Falskheds Løn for slige Folk bør blive.

Men I! ophøyer Gud, for Kongen blev i Live!

Troe Helte værer Ham! og værger Ham

i Roe!

23

Til Magistraten.

Det, som paa denne Tid hvers Bøn i Brand har sat,

For Kongens Majestet erfaret har Guds

Frelse,

Og Ham med Konge-Huus tilbeder Fred og Helse,

Særdeles haver rørt vor Hsye Magistrat.

Den Gamle og den Nye, sin Konge lige

troe.

Vist lige Nidkierhed for Kongens Vel

udviste.

Det Dem en Vinding er, vi Struensee

forliste.

Nu kan hver ærlig Mand staae paa sin Post i Roe.

24

Til Høyskolen.

Nu Kongen Konge er igien! O fryder Eder!

Thi bliver alting ey ved gammel Slentrian,

I dog den Naade nu af Kongen vente

kan,

At han hver Lærer paa sin satte Post befreder.

Grev Struensee, opreyst i Kongens Cabinet,

Vanslægtet gandske var fra Fædres Gud og Dyder,

Og allerede nu paa Straffen Forsmag

nyder.

O, ønsker Kongen Got! og takker Gud

for det!

25

Til Præstestanden og Geistligheden.

Der længe pønset er paa Raad mod HErrens Sag

Og mod hans Huses Folk og Tienere i

Ordet.

Men han forsvarer den, og indtil denne

Dag

Ey stort betydeligt er deri vundet vordet. Ophøyer Gud derfor I Danske Geistlige! I skal Kong Christian en frelst sand Christen see.

O beder Gud, at Han herefter maae bevares,

Og af Guds Trofasthed til Siel og Liv forsvares!

26

Til Proprietairerne.

I Herrer Eyere af Godfer! fryder Eder, Og for Monarkens Liv, som Landets

Faders, beder!

Han lever! og for Jer; Thi Han er alles Ven.

Men vider, vi Ham fik paa nye af Himmelen!

O hielper derfor til, enhver af alle Kræfter,

At Han det Maal kan naae, som Han

har stræbet efter:

Landvæsenet hos os pan beste Fod at faae. En Faders Hensigt her hver Skiønsom skiønner paa.

27

Til Bønderne.

I gode Agermænd! fornøyer Eder nu. Fordobler Eders Flid, den kiere Jord at

dyrke:

Saa skal I Landets Vel og Eders Held

bestyrke,

Og Kongens Naade jer vil komme mildt

ihu.

Fortæller Eders Børn og hvem I kommer

til:

Vor Konge Christian den Syvende Han lever

Men Han fra Thronen har nedstødt de tvende Grever,

Grev Struensee og Brandt. Det alle glæde vil.

28

Til Borgerne.

Nu kan hver redelig, troe og retssaffen Borger

Sig dristig rive løs fra allehaande

Sorger,

Som forhen plagede og qvælede hans

Sind,

Saa længe Statens Skib har seylt for al Slags Vind.

I gode Borgere! I tør nu ey befrygte, At jo troe Kongens Mænd vil Eders Beste rygte

For Kongens Majestet til Eders Gavn og Tarv:

Saa Fædres Lykke gaaer til Børnene i

Arv.

29

Til Kunstneren og Haandverksmanden.

Nu bliver alting got og ønskeligt igien: Saa baade Kunstneren saavel som Haandverksmanden

Har allerstørste Grund, at glædes med hinanden,

Og for det, som er skeet velsigne Himmelen.

Hos Tarvelighed de jo begge trives kan; Og I, got Folk! ey vil faae Aarsag meer at klage,

Naar os Fremtiden spaaer de lykkeligste

Dage

Formedelst gode Raad omkring vor Christian.

30

Til de Afskedigede.

Var forhen Eders Trøst en god Samvittighed,

Saa trøster Eder nu, at Eders Hævn er kommen:

Sidstleden Syttende Januar afsagdes Dommen.

Enhver Hoffærdig blev fra Thronen kastet ned.

Hvo som Retskaffen er blant de Afsattes

Tal

Kan være rolig nu, ja og Erstatning

vente;

Men de, som ikke før sin Konge trolig

tiente,

Bør aldrig komme meer til noget Brød

paa Val.

31

Til de Ruinerede. I Folk! I to Slags Folk, som Aftenqvalen fandt, Da Ødeleggelsen hos Eder blev anstillet, I ynkes; dog kun hver Uskyldig deriblant. Med hine blev tildeels af Hævn tilbørlig spillet. Dog gik det alt for viidt, da Pøblen giorde Ran; Men dette til Beviis for Eder her maa tiene, At I bør ryddes ud fra andre, som urene. Dog, I et Onde er, som ey undværes kan.

32
1

De

Danske Kongers

Souveraine Magt,

viist og beviist i Andledning af sidste 17de Januarii

til

Undersaatternes nye Lyksalighed

og Glæde.

Kiøbenhavn

trykt hos Paul Hermann Hoecke 1771.

2
3

Et Folk kan under forskiellige Regierings-Arter bestige Lyksalighedens Top, under adskillige Regierings-Former kan et Rige vore til den høyeste Spidse af Ære, Magt, Anseelse og Høyhed. Lader os aabne Roms Archiver, disse for heele Verden faa lærerige Skoler, og vi skal befinde, at Rom snart har sukket under Konger, dannede som en Tarqvinius Superbus, snart lever meget lyksalig under Konger som Numa Pompilius, Servius Tullius og fleere, der vare fødte med saadant et Hierte, der allene ønskede Rommernes Velfærd, og med en Forstand, som var mægtig nok til at udfinde, eller i det mindste skiønne paa de sande Midler til at befordre et Folkes Velgaaende. Det samme

4

Rom, som under den Consulariske Regiering har været saa lykkelig, saa seyerriig, saa frie, saa mægtig, har dog ikke kundet nævne deres Sullaner uden med Skræk og Angest. Midt iblant Caliguler og Neroner har Rom haft de allerdydigste Despoter. Hvem kan høre tale om en Trajano, om en Marco Aurelio, uden at tilbede dem: Saaledes kan Staterne til visse Tider ved strænge og nøyagtige Iagttagelser af Regieringens Grundforfatninger blomstre og skinne. Dog er det vist, at ingen Regierings-Form er meere simpel og naturlig, følgelig ey heller medfører større og meere vedvarende Lyksaligheder, end den Monarchiske. Her er et Billede paa den gamle Patriarchalske Regiering, hvor Een er Fader og Resten Børn. Denne Regieringsmaade grunder sig paa Naturens Billighed selv. Undersaatternes Kiærlighed til en Monarch er derfor stærk som Døden og reen som prøvet Guld. Monarchen, som har intet at frygte, kan derfor ikke være grum; thi det er just Regenternes Frygt, som føder Grumhed; thi i det den søger at nedbryde de modsatte Dæmninger, farer den afstad som en voldsom Strøm, for med sit grumme Løb at styrte dem omkuld. Hvis Christian den Anden havde været født Souverain, skulde man endnu have kaldet ham Nordens Trajan; men

5

at hans Historie just ikke paa alle Stæder skinner saa stærk, er en Virkning af de myndige Modsigelser, han ikke kunde taale, der var født med et høyt Hierte, og dannet til at regiere allene. Hvor fromme, kiærlige og milde have ikke de Danske Souveraine Konger været? og hvor meget have de ikke været elskede af deres Undersaatter? og er det endnu i disse Tider.

Hvis man Beviser vil paa denne Sandhed tage,

Den Syttende udaf den første Maaneds

Dage

I det begyndte Aar et ævigt Minde bær,

Hvor høyt vor Christian er elsket af enhver!

Adel, Geistlig, Borger, Bonde bevidnede paa denne Dag med et Skye-trængende Hurra og Vivat, at intet paa Jorden kunde fryde dem meere end Christian den Syvendes sande Velgaaende. Da de, som formastelig havde vildet sætte sig imod Christians Vælde og hans Rigers Lyksalighed, afmægtige sank med eet ned for Kongens

6

Scepters Tyngde og hans Viisdoms Overflødighed. Da Dragen og hans Engle faldt for Michael, hvilken Lyd blev ikke da hørt over heele Jorden!

Enhver saae med Beundring, Glæde og ubeskrivelig Kiærlighed Monarchen fremtræde fra Sit Kongelige Sæde ud paa det Stæd hvor alle kunde see ham, fuld af Majestæt og Naade, ret ligesom Solen, naar den fremtiner som en Brudgom af sit Sæbe, opliver heele Naturen , saa skinnede alles Ansigter, saa oplivede bleve de, da de saa deres Christian. Henrykt og fuld af Kiærlighed hilsede Kongen og Undersaatterne hinanden. Hiin havde ikke meere Air af at have fældet Titanerne, end disse havde Fryd og Glæde af at see Rigets og Landets Modstandere at være knuste under Kongens Hæl.

Den kiække, den ærekiære og brave Danske Adel hilsede og tiltalte hinanden med Fryde-Toner, Glæden spillede i deres Ansigter over, at de nye, usædvanlige og rasende Dyr vare blevne fangede, de tilbade Himmelens Forsyn og takkede og prisede Gud for Christians Magt og Viisdom.

7

De Geistlige opildede af den mest brændende Kiærlighed, indsendte Bønner til Himmelen med Lov og Taksigelse for Christian den Syvendes Regiering.

Alle Borgere raabte frydefulde i Munden paa hinanden: O! hvor værdig er ikke den Syvende Christian til den Magt, som vores Formænd Erkiendtligheds-fulde overdrog til den Tredie Friderich.

Bonden sagde ligefrem, paa sit ukonstlede Agerdyrkiske Sprog: O Gud skee Lov! ar Kongen regierer endnu, og de andre har maattet pakke sig.

Den hele Magt til Lands og Vands, udviiste og sin Glæde paa denne Dag, ja nogle af dem havde nær udviist den for stærk. Kort sagt: den rigeste med den fattigste, den største med den mindste, alle med en Mund og forenede Hierter, velsignede dette Øyeblik, da Babels Rige blev forstyrret, og vor viise Christian ved sin Kiekhed og Kongelige Mandighed viiste den sande Monarkiste Aand i al sin Herlighed og Pragt, og med et afviskede alle de Pletter, der saaes at nærme sig for at fordunkle Nordens Soel. Aldrig saa snart saaes de mørke Skyer at ville nær-

8

me sig, at jo Kraften af Christians Viisdom med et splittede dem fra hinanden, saa at de faldt ned til Jorden og blev til Vand.

Saaledes Ondskabs Raad, som Nedrighed udklekker,

Saa ofte Halsen paa Forfatteren selv brækker;

Saa falder oftest den i samme Snarer,

som

Han stiller andre for, ved Himlens Straf

og Dom.

For alting farligt, naar man vil med Kroner

spøge.

Og udi deres Rift sin Høyhed vil opsøge

Et Scepter vinker kuns bestyret af Forstand,

Saa siunker Lasters Vriml, og Stik ey holde

kan.

Den brændende og medfødte Kiærlighed, som gaaer fra Monarker til Undersaatter, og fra disse til hiine igien, beviiser at den Monarkiske Regierings-Form er den fuldkomneste og beste af alle. Den Monarkiske Regiering, som ikke veed af slavisk Frygt at sige (i det mindste ikke i vort Dannemark) forvol-

9

der, at enhver sand Monark kan sige med hiin store Friderich den Fierde: at han kan sove tryg og roelig i Armene paa hver Undersaat. (*)

Vores Rgierings-Form i Dannemark er stadfæstet ved Kiærlighed, og hvad har mere Varighed, mere Styrke, mere Lyksalighed end det, hvis Grund-Piller er Kiærlighed, Himmelens Monark bruger selv Kiærlighed, som den stærkeste Seele at opdrage os til sig med.

Et stort Beviis paa en Monarks Kierlighed er, (da han just kan giøre det) at han sørger for sine Undersaatters Gavn og Beste, og deres facile Underholdning i Henseende til Levnets-Midler.

See! vores Christian forleden Vinters Dage, Da Norden Vindens Kuld ey vilde Afsteed

tage,

Saa at hver anden var af Hunger næsten

død,

Selv opfandt Midler til, den Fattige fik

Brod.

(*) I hans Tale til Peter Czar.

10

Vi derpaa Tak paa Tak ey glemme dig at yde, For du saa naadig veed i alle Ting at byde. Vi spise Brødet og velsigne Gud og dig, Som giør hver Undersaat fornøyet, lykkelig.

Dig Vadmelet saavel som Silken kan behage, Den allerringeste du skaffer milde Dage,

Og har den Himmel-Fryd at trøste hver

og een

Med Viisdoms Fynd og Kraft i Ord og

Gierningen.

Langt mindre glorieux en Verden at indtage,

End at forsøde de Betrængtes Leve-Dage, En sand Velgiørenhed vel tit beundret er, Skiønt Seyer-Herren Navn af Voldsmand ofte bær.

Hvem kan tale værdig i en lille Piece om de utallige mange og store Herligheder som vor Danske Souveraine Regiering har forud frem for andre forskiellige Regierings-Arter?

11

Vore Konger ere ingenlunde Despoter, som nogle fremmede, ukyndige om vor Regierings-Form have villet foregive; thi en Despot er efter den store Montesquieus Sigelse en Herre og Regent, som blot følger og dømmer efter sine Indfald, og under hvem Undersaatterne have ingen Love eller Forskriftter at rette sig efter. Vore Konger ere derimod Monarch; thi en Monarch er efter samme Forfatters Beskrivelse en Regent som udgiver visse og Viise Love, hvilke han saavel selv følger, som følge lader af sine Undersaatter. Har vi Danske ikke klare og tilstrækkelige Regler at leve efter, saavel i Christian den Femtes Lov-Bog, som i følgende Kongers mildeste Anordninger? Disse Loves Herlighed ere blevne os misundte af mange fremmede Nationer, og den Engelske Moleswort selv, som ellers vragede alt hvad der var Dansk, har dog tilstaaet, at disse Love vare dicterede af Viisdom og skrevne af Retfærdighed. Hvor stor Lyksalighed er det ikke at have alle Landets Love saaledes samlede en Corps, og det paa Moders-Maal. En Herlighed, som hverken Frankrig eller Italien eyer, og som Preussen og Rusland haver erholdet. Her bruges ingen voldsom Had, her presses ingen til Matros, her fødes ingen til Soldat, alle er frie og i deres Op-

12

vext kan begive sig i hvad Stand de vil, og forceerte og listige Hvervinger have her ingen Stæd.

Hvem kart noksom priise de Danske Monarchers Lyst til Fred; ingen Træk i vore Tiiders Historie kan viise, at vore Konger nogensinde har vovet deres Undersaatters Blod for at giøre den ringeste Erobring paa fremmed Grund; aldrig har de gaaet offensive men defensive til Værks. Deres Undersaatters Kierlighed har stædse omringet dem, og deres Mildhed og Naade har regieret Undersaatterne; de selv har ikke eftergivet dem i Kiærlighed. Hvad mærkværdigere Ord af nogen Konge end disse som hiin store Friderich den 3die lod falde i Kiøbenhavns Beleiring, da man formedelst den overhængende Fare raadte ham til at søge Retirade fra Kiøbenhavn andenstæds hen. Ney; svarede denne dyrebare Konge: Jeg vil døe i denne min Reede, og saaledes forlod han ikke et Øyeblik sine troe Undersaatter, da Kuglerne allevegne fløy ham om Hovedet paa den beleyrede Byes Volde.

See saa troe saa kierlig omgaaes vi, saa mildt bestyres vi af vore Konger, vi frygter ey for at den Souveraine Magt Kon-

13

gen har, skal misbruges af ham, o ney! just den Magt er den Form vi ønsker, den Regierings-Form er for Staten den sikkerste, for Land og Riger den beste, og for os alle den nyttigste. O hvor ere vi trygge naar vor Konge bruger den, hvor ere vi glade naar han benytter sig af den. Den 17 Januarii, en Dag evig for Norden, en Dag, hvis Ihukommelse aldrig uddøer af nogen Undersaattes Hierte, den overbeviiser os om, at vor dyrebare Monarch, som ey kunde taale at nogen skulde giøre Indpas i hans Kongelige Magt og Vælde til Landets og Rigets Skade, just ved sin Souveraine Magt, hvilken alle var hørig og lydig, nedstyrtede disse Modstandere og giorde dem Vaabenløs.

Her kunde vi kiende Guds naadige Forsyn og Beskyttelse over os, her saae vi Frugterne af vor Souveraine Konges Magt hos os, hvilken just paa denne Dag lod sig see i sin fulde Majestæt og Pragt omkring os. Vi kan aldrig nok fuldtakke Himmelen for vores Konge, aldrig nok priise og love et evigt Forsyn, som har berustet de troe Raadgivere som Kongen har havt om sig med sunde og gode Raad til Riget og Landets Vel.

Kommer alle Regentere, som hersker paa Jorden; kommer Konger og Fyrster fra alle

14

Verdens Kanter og Egne, speiler eder i vores Christian, og i ham stal I finde:

At han oprigtig er mod Himlens høye

Gud,

Og Holder troeligen sin viise Faders Bud. At han er Christian, sand Christen i sit Hierte, Som elsker Dyderne og Synd anseer med

Smerte.

At han hver Undersaat har kiær som egen

Søn,

Og de for ham igien opoffrer Himlen Bøn. At han ey Overtroe, ey Vantroes Love ærer; Men Christnes Mærke i sit heele Levnet bærer.

Alfader, Aanders Aand, Gud for vor Gud

og Fader,

Vi haabe, bede, troe, du Kongen ep forlader,

Kan du forlade dit saa sande Billede, Ney: raaber Echo af den glade Syttende.

Tak milde Forsyn for den Maade du har

Og Christian for sin Hielp vi ville have

priiset.

15

Ja først og sidst for den han sidste Syttende

Beviiste mod enhver tro Undersaattere.

Lev mange Syttende i idel Fryd og Glæde,

En mægtig Cherub dig ved Haanden stædse

leede,

Saa at du sikker gaaer og aldrig snuble

maae;

Thi Veyen slibrig er, som Konger træde

paa.

Gid vor Geheim-Conseil maae under Christians Fahne

See høye Siæle! som en Friderich, Juliane.

Da vil vor Christian saa høyt i Ære

gaae ,

At ingen Potentat saa let kan hannem

naae.

Gid ey Sirener meer fortrylle disse Lande,

Gid Achitopheler med dennem aldrig sande!

Men gid hver Adelsmand Rantzovisk

tænke maae,
Just Nordens Herlighed sin Spidse da
skal naae.
16
Gid Eichsteds Hierte maae enhver Soldat
regiere,
Da vil vor Danske Magt indlegge sig ald
Ære,
Vi uden fremmed Mænd kan slaaes til
Lands og Vands
Og slette udi Fred og Krige Ære-Krands.
Gid Kongens værdig Sæd maae herske udi
Norden
Saa længe Nordens Navn maae høres her
paa Jorden,
Saa længe iblant Tal Syvtallet holder
Stand.
Saa længe Kongens Sæd regiere i vort
Land.
Før Sole slukkes ud, før Jorden øde blive,
Før Firmamentet ald sin Pragt til Chaos
give,
For vi forglemme skal den Dag da Himmelen,
Saae med Beskyttelse ned til Regieringen.
1

Dannemarks Oplivede Haab paa den store Dag den 17 Jan. 1772.

Sangviis betragtet

i nogle faa Arier,

under

deres egen Melodie.

Kiøbenhavn

trykt hos Morten Hallager, boende i store Fiolstrædet.

2

Deus nobis hæc otia fecit VIRGIL

3

1.

Bryd Danskes Fryde Skrig igiennem qvalte Hierter, Hvis hule Suk, med bange Slag, Kun turde lægge for en Dag Enhver retsindig Patriotes Sorg og

Smerter.

Syng overlydt med Fryde-Stemme Om dette Øyeblik Da Danmark Frihed fik Som ingen Undersaat bør glemme.

4

2.

Stem Frydens Harpe høyt, lad Glædens Tone klinge, Vær Echo af den glade Bye,

Hvis Ønsker op mod Himlens Skye, Om Christians Liv og Held og Landets Vel sig svinge. Bring Norges Land ,var Tvilling-Søster

Den søde Tidende,

At vi vor Christian see,

Som Tvilling-Riget glæder, trøster. 3. Sving dig min svage Geist - hist blant den glade Mængde, Hvis Fryde-Skrig bær Vidne om At denne store Dag nu kom Da landets Soel igiennem mørkest' Skye sig trængte. See! (Om du dette Syn kan taale) Det naadefulde Smiil, Som med en kierlig Ild Sig kaster i en yndig Straale.

5

Vor Konge — Gud! — dm store Christian, som vendte Til sig sit Landets Kierlighed, Ved al den Godhed, som han ned Fra Faders Throne til sit Folk og

Rige sendte.

Han — Folkets rette Lyst og Glæde, Vort ene Nok og Alt,

Betroede sin Gevalt Til den, ham vilde undertræde. 5.

En Konge, som et Menneske, iblant

kan feyle

Men disse Feyl og føles af Dem, Himlen ham at styre gav; Og just i deres Suk han tidt sig selv

kan speyle.

Vel, naar en Konge vil opdage Det, som just tiene kan Til Velfærdt for hans Land Og det ey hen til Løfter drage.

6

6.

Et Hierte tidt bedrages kan udaf en Smigrer

Og tidt den falske Ven med Smiil Kan saare dybt, som skarpest Piil, Lidt under yndigst Sløer er skiult den grimmest' Tigrer. Men, i Særdeleshed en Fyrste,

Er blottet for sligt Stød —

Og Riget ofte Nød Med sin Regent tillige lider.

7.

Vel! Dannemark, som saae din Konge yndig smile — Og Glæden i hver Øye-Steen,

Nu har da HErren lægt dit Meen; Lad nu din Bøn og Tak, derfor til Himlen ile; —

Du seer dit Haab paa faste Grunde —

Som ey omstødes skal — Da Himlens eget Val Har det stadfæst med tusind Munde.

7

8.

Ey en uværdig Skye skal Kongens Glands tildække — Men all hans høye Majestet Herefter altid la'r sig see

Hvis Yndighed oplive kan — naar hine skrække —

Ved hver et Bud, fra ham skal gives Held, og Lyksalighed —

Og vi herefter ved Skioldunger grønnes — trives.

9. Og Dig, o store Christian! jeg ønsker

Lykke —

Som Jordisk Gud — tilbedes du— Enhver udi sit Sind og Hu,

Er stedse villig fligt i Gierning at udtrykke

Og om en Konges Magt fal regnes—

Fra Landets Kierlighed —

Saa troer enhver, og veed,

At Du, som størst blandt Konger

regnes.

8

Votum Til Tiden omdeltes —

Og Konstnernes Gavn Som Chaos omsmæltes Skal Christians Navn Urykkelig findes —

Hos alle, som mindes —

At Oldenborgsk Stamme,

Til Rigernes Fryd,

I Naade den samme —

Og størst udi Dyd —

Har længe paa Thronen i Dannemark fat, Og aldrig skal Modgang i forreste Nat Meer skiule den Soel, Som skinner saa klar ogsaa hel Paa Dannemark Poel,

Før Døden i sildigste Aar Frarøver vor Gode og Vel.

Det bedste, som Dannemark faaer.

1

Kiøbenhavns Pro Memoria over den meget merkværdige Begivenhed,

som

skede den 17 Januarii

1772.

Sangviis forfattet under

den Melodie

Det største Glædes Flag.

Kiøbenhavn,

trykt og faaes tilkiøbs hos August Friderich Stein, boende i Skidenstrædet i No. 171.

2
3

1. Hurra! Hurra! Hurra! Opfylder Stadens Gader For Landets fromme Fader.

Hurra! Hurra! Hurra!

Triumph! Victoria!

Naar fandt en Glædes Dag Et saa alment Behag!

Naar bød en Frydefest Gaa rigt enhver til Giest!

Som Januari Syttende?

For os og Efterkommerne.

Den Dag i Minde staae Til Verden skal forgaae!

4

2 2.

Du glade Kiøbenhavn! Fortæl de andre Stæder Hvorover du dig glæder.

Giv Glæden dog sit Navn:

Alt Landets fælleds Gavn!

Er dette Glædens Grund? Velsignet var den Stund,

Da Sorg og Frygt forsvandt, Som Frommes Hierter fandt. Er Forsyn vaager dog endnu, Og kommer Dannemark ihu.

O glade Borgere!

Saa ændres Tiderne.

3. Gaaer hen til Kongens Slot, Hvor Mængde Unge, Gamle,

Sig i en Hast forsamle,

Og ønsker Kongen Got,

Men Landets Fiender Spot.

Der spores idel Fryd;

Der høres Glædes Lyd;

Der bliver overalt Merkværdigt Nyt fortalt: Merkværdigt Nyt, at Kongen giør, Hvad høyst retfærdigt kaldes bør: Frigiør sig selv og os,

Hans Navn til ævig Roes.

5

4. Et Engle-Syn er her! Monarken og hans Broder Hos Landets Enke-Moder.

Hver af Dem hver har kier,

Som patriotisk er.

Det Syn udgyder Trøst!

Hør Folkets Glædes-Røst.

Ey nogen elskes kan Meer end Kong Christian. Vivat og Hurra for Ham gik. Ret som paa nye vi Hannem fik. O mætter Øynene,

Ved dette Syn at see! 5.

Men hvor blev Hine af, Som før om Kongen vare?

Lad Rygtets Mund dig svare:

De sendtes til sin Straf;

Det Hver Mand Holder af.

Just det, at de kom bort,

Har alle glade giort.

Man alle muntre seer,

Just for de sees ey meer.

Det var just hvad vi ønskede, Vor Konge uden dem at see. Og lovet være Gud,

Som førte Sagen ud!

6

6.

Vor Konges Cabinet Bør ubesmittet være.

Mænd, som er Himlens Ære, Kun findes bør i det;

Thi ellers gaaer det slet.

Vi intet Tab har giort Ved det at de kom bort, Som Lænker havde lagt Paa Kongens Eenemagt, Og som sig selv anmasede Regieringens Bestyrelse Med Underfundighed, Hvorved saa mangen leed.

7. Religion og Dyd,

Med Viisdom sammenbunden,

Omkring en Konge funden,

Befordrer Held og Fryd,

Og stemmer Glædens Lyd.

Den Lykke vor Monark Og hele Dannemark Samt Norges Rige med,

Vi ønske vil i Fred!

Gud give Kongen gode Raad Til Gavn for alles Tarv og Daad, Og flaae med Hevn ihiel Enhver Achitofel!

7

8.

Endnu er meer at see Af Dagens store Glæde.

Man maae os dog tilstæde,

At see det vigtigste Omkring i Gaderne.

Udi Procession Vor Konge sin Person Fremstiller offentlig,

For Folket viser sig.

O hvilken Glæde Folket fik,

Da Kongen med Prinds Friderik I Staden kiørte om,

Og Mængden om ham kom.

9. Hof-Cavaliererne Man Hattene saae svinge Og Glæden meer opbringe:

Saa Luften skingrede Af Hurras Raabelse.

Hvert Huus, Han foer forbi, Med Mængden stemtes i.

Enhver tilkiendegav

Fornøyet Sindelav

Kort sagt, der blev kun seet og hørt,

At hvert et Hierte fandtes rørt

Med inderligt Behag

Ved saa merkværdig Dag.

8

10,

Saa merkelig en Dag Har ingen før oplevet.

Det er iverksat blevet,

Som er saa høy en Sag,

At Skildren er for svag.

Her en usynlig Magt Det vist i Stand har bragt Som vi i Dag har seet,

Der ellers ey var skeet.

Hvor maae vi glade være nu, Og komme denne Sag ihu, Hvori Gud viser sig Stor og forunderlig.

11.

Vor Konges Majestet Har herlig forhen været;

Men meer nu bliver æret,

Naar Verden hører det,

Som her hos os er skeet.

Og hvo vil frygte for At Frugten blir ey stor Deraf for hver en Mand Udi det hele Land,

Naar kun vor Konge om sig faaer Troe Mænd, som Ham tilhaande gaaer, Der med retskaffen Siel Vil see paa Landets Vel.

9

12.

Velsigne Christian O Gud! med Held og Naade,

At Han maae eene raade I sin Regierings Plan,

Saa alle hielpes kan.

Lad aldrig Hyklere Og ilde Tænkende Til Hannen nærme sig!

Giør Ham Hans Fædre lig!

Ja lad Ham Dennem overgaae I Dyd og Viisdom, saa vi maae I Hans Regierings Tid See Held af Kunst og Flid !

13.

At giøre om igien Hvad bedre giort kan være,

Er altid Kongers Ære.

Vor Christian faae den,

Som Landets milde Ven!

Han see paa Fingrene Hans Regnskabs Førere.

Han høre ifleres Raad,

At stille Trængtes Graad.

Han være altid Efterdags Landsfader af det beste Slags, Og faae Velsignelse Med Undersaatterne.

10

14.

Selv Konge, Han nu vil Sin Livvagt atter have,

Som Ordres Afsked gave Der torde sigtet til Et hesligt Sørge-Spil.

Vor Jule-Aften sidst Er mange vel bevidst:

Livvagten Afsked fik;

En Deel til Norge gik;

En Deel, som at formode var, Igien sig engageret har.

Hvor faaer man samlet det, Som da adspredtes let?

15. Det Corps dog skal i Stand; Og Regnskab vil nok kræves,

For man det saae ophæves,

Som endog Mand for Mand Var Ziir for Stad og Land.

Hvad dets Aftakkelse Udi Gemytterne Hos Nordmænd virket har Vel ey det Beste var.

Men naar de nu at vide faaer At det paa nye oprettet staaer: Saa voxer Kierlighed Hos dem i andets Sted.

11

16.

Nu maae vi videre Paa Dagens Glæde agte,

Og overalt betragte Gaarde og Husene Illuminerede.

Det alt en Virkning er Af det, som skede her;

Og er et Vidne om Hvad Fryd paa Folket kom, Fordi at Kongens Majestet Lod Dennem vederfares Ret, Hvis Tab beklages ey Af Een paa Dydens Vey.

17.

I hvert et Vindue Endog i mindste Gader,

Af Lyst til Landets Fader Var tændte Lys at see,

Som alt erklærede:

Her saadan Glæde var,

Som ingen fundet har Ved Glædes-Fester før,

Det jeg frit sige tør.

Thi indtil Halte, Krøblinge Var alle i Bevægelse.

Den hele Holmens Magt

I Glædes-Fyr var bragt.

12

18.

Fra hver af deres Mund Man Hurra! Hurra! hørte.

De alle vare rørte Af Fælleds Glædes Grund I en uventet Stund.

Ja Sinds Fornøyelse Dem saa bestormede,

At De om Aftenen

Gav sig aldeles hen

Til Glædens Overgivenhtd

Og toge alt for grumt afsted:

Saa til-Udskeyelse

Den dem forledede.

19.

Matroser overalt Med Pøbel samlet vare, Og Hvor de kom, var Fare

At blive dræbt og qvalt Af Trykken og Gevalt.

De tumlede omkring Og slæbte af med Ting: Saa deres Forhold kan Med rette kaldes Ran. Det bedre Navn fortiener ey; Thi det var ret en hurlumhey, Som før ey var at see, Og gid ey mere skee

13

20.

De Hun-Contorene

I hver en Krog besøgte;

Men alt for fælt de spøgte.

Og ruinerede Hvad de ey ranede.

Spektakel, ret uhørt Af dennem blev opført. Hver Gade, hvor de var, Sit Kiendemærke har.

Paa Østergade, de i sær Besøgte een de havde kier, Og reent udfeyede Meer, end han eyede.

21.

Det for vidtløftigt er,

Hver Gade at opregne,

Og hvert et Sted betegne,

Hvor de har været her Og giort Forretninger.

En stod den anden bi;

De holdte eet Parti,

Og agtede ey om,

At Vagt og Forbud kom.

Saa vidt gaaer hidsig Nidkierhed, Ak den sig ey at styre veed. Saaledes gik det her.

Som nu berettet er.

14

22.

Alting gik meget got.

Allene det undtagen,

Som skede ey om Dagen,

Og er kun visses Spot.

Men nu til Kongens Slot!

Ministerne sig der Forsamler en og hver,

Saa mange, som her er,

Og fleer vil komme her.

De ønsker Kongen Lykke til Den Bygning, Han opføre vil Paa Statens gamle Grund! Det skee i heldig Stund!

23.

Bør saa merkværdig Dag I Glemmebogen skrives!

Ney den et Sted bør gives Med meget Velbehag I Mindets beste Fag.

De meest Nysgierrige Ved denne Tidende Sit Sind tilfreds kan stille,

Og seer nu Kongens Ville,

At alting gandske ret og reent Af Hannem selv er altid meent. Men er det saa ey skeet,

Da har Han det ey seet,

15

24. Om den Begivenhed Vi længe ville tale Og ofte den afmale.

Gid den befordre Fred,

Og Held paa hvert et Sted!

Gid Kongen Sundhed faae Og gammel blive maae.

Ja gid Han Glæde, see Omkring i Rigerne.

Hans Norge venter Ham til sig; Han komme der saa lykkelig, Som Han nu hos os er! Thi Nordmænd har Ham kier.

25.

Af Kongens Stiftelser,

Som nyttelige ere,

Enhver i sær florere Og vore meer og meer,

Saa Frugt deraf Han seer

Han alting faae i Stand Udi sit hele Land!

Han sit Skatkammer see Bestandig rigere!

Selv see Han sig lyksalig her Hos os, som alle har Ham kier Og vover Liv og Blod For Ham med tappert Mod.

16

26,

Saa blev den Dag da endt; Men gid vi aldrig Ende Paa Kongens Naade kiende ,

Som blive dem tilvendt,

Der Har den best fortient.

Vi Himlen takke bør,

Som vel imod os giør,

Endog i denne Sag,

Som ligger for en Dag.

De Onde sin Betaling faae,

For de af Verden bort skal gaae; Og alt, hvad Onde er,

Ey komme Kongen nær!

1

De

Kiøbenhavnske Borgeres

Seyer-Sang over

de nye, men heldige

Forandringer.

Under den Melodi:

Det største Glædes-Flag & c.

Kiøbenhavn 1772.

2
3

1.

Vi vandt! vor Sag var god Thi Himlen den anførte, Og vore Bønner Hørte, I Fred og uden Blod Vi vandt vor Sag var god. Guds milde Forsyns Øye Saae over Vand og Høye Til vores Dannemark,

Og elskede Monark

Den evig Visdoms Straaler Saa Tingene afmaaler Paa allerbeste Fod.

Vi vandt! vor Sag var god.

4

20

2. Vi vandt! vor Sag var god. Skiønt Fienden havde smedes, Og Ondskab sammenkiedet, Guds Forsyn med os stoed Vi vandt ! vor Sag var god.

De Lænker, han bestemte Til os, hans Lemmer klemte, Da Hævnen iiler hid At korte af hans Tid.

Forræderen for mange Blev, før han ventet, Fange, Og tabte alt sit Mod Vi vandt! vor Sag var god.

3.

Vi vandt! vor Sag var god,

Thi Mørkheds heele Bande I Havnen maatte strande.

Vor Velfærd Prøve stoed.

Vi vandt! vor Sag var god.

Hver Dag blev Frekhed større Og loed sin Stolthed høre. Den svinget hastig op Til Ærens høye Top,

Men nu er Dragen faldet, Da herren blev paakaldet. Vi har vor Borger-Blod.

Vi vandt! vor Sag var god.

5

21 4. Vi vandt! vor Sag var god Da Ordens Gud loed høre Siu Stemme for vor Øre; Her snuble skal din fod.

Vi vandt! vor Sag var god.

O ædle Konge-Hierter!

I lindret vore Smerter.

Og udi Rolighed Giord' aller vigtigst Fied.

Ja Gud sig lod Forbarme, Da han i Søvnens Arme Indsluttet os tilloed.

Vi vandt! vor Sag var god.

5.

Vi vandt! vor Sag var god.

Nu svandt vor daglig Smerte, Hver Undersaatters Hierte I glædes Flamme stoed,

Vi vandt! vor Sag var god.

O! CHRISTIAN! hvor rørte Du os, den Dag du kiørte Omkring iblant dit Folk!

Hver Siæl var Glædens Tolk.

Endnu vor Konge finder Blant danske tre Heltinder,

Som Vivat klinge loed.

Vi vandt! vor Sag var god.

6

22 6. Vi vandt! vor Sag var god. Vivat! vor Konge lever,

Vor Prints og ægte Græver Bliv reen! o! danske Blod!

Vi vandt vor Sag var god.

Florer vor Riges Trone!

Og Dannemarkes Krone Staae fast fra Slægt til Slægt, Ved Himlens Varetægt!

De gode Sæder fremmes!

Og Satans Frekhed hemmes! Ryk Ukrud op fra Roed!

Vi vandt! vor Sag var god.

7.

Vi vandt! vor Sag var god, Thi det var Himlens Ville Ved Skummet os at skille Og Guldet os tillod.

Vi vandt! vor Sag var god. Vor Sørge-Floer vi kaster, Og os i Bønnen haster Til vor Immanuel,

Som vilde Riget vel.

Nu skal vor Ønsker klinge Vidt op paa Troens Vinge I glad og fredigt Mod.

Vi vandt! vor Sag var god.

7

23 8. Vi vandt! vor Sag var god. Vor vigtig Juliane Staaer under Jesu Fane,

Og styrer ved hans Blod Vi vandt! vor Sag var god.

Vor Riges Velfærd styrkes. Naar Herrens Ære dyrkes. Hver Handling lykkelig Og daglig fremmer sig,

Naar Gudsfrygt, gode Sæder For Herrens Aasyn træder. Flyd Taarers Glædefloed!

Vi vandt! vor Sag var god.

9. Vi vandt! vor Sag var god. Almægtige Regenter!

Fra dig vi alting venter;

Thi du! du ved os stoed!

Vi vandt! vor Sag var god.

Din Viisdom staae om Tronen Og ret velsigne Kronen!

Forjag Bedragere Som sig tør lade see

Omkring vor Dyrebare Kong CHRISTIAN! bevare Det ædle Konge Blod.

Vi vandt! vor Sag var god.

8

24

Vi vandt! vor Sag var god. Giv, Himmel! daglig Kræfter Og Maade til herefter Paa Ondt at raade Boed Vi vandt! vor Sag var god!

Dit Forsyns naadig Øye Da være med de Høye I deres Handlinger Til Glæde for enhver!

Vivat! Monarken lever!

Hans Septer Uro hæver.

Jeg synger med frit Mod:

Vi vandt! vor Sag var god.

1

Om

Dagen

den

syttende Januarii 1772.

Ved

T. R. 31**.

Efter Befalning trykt.

2
3

Først Ham, den Evige, vor Gud! der frit afmaaler

Til Jordens Folk, hvad Hæld, og hvad af Trængsels Veer, Der vexler om blant os paa Kloden her, og merker I Verdens Krøniker Aarveltningerne ud!

Først Ham til høie Priis og Tak skal Sangen lyde Om Dagen nys. — Men og for Dig, Du Brødre Folk! Den lyde skal til Skrek, ja gid med Tordens Vælde Den løed til Skrek, om Du saa dybt i Sieledød Var siunken ned, at Du den Magtes Arm ei kiendte Der spreedte bort, maaskee , utænkelige Veer.

4

Tilsidst: O! hvilket Hæld det blev mig, om for Kongen

Min Harpe værdig stemt i høye Sølver Klang Saa tonede, at Han med Lyst det heftig følte, Hvor Nordisk ædelt er det Folk, der lyder Ham.

Blant Muelighederne nys laae de hen, de Dage, Kun Gud dem skuede, og under Horizont Uveiret var endnu,

men taarnet op af Damper,

Som de fra østlig Dal, hvor Pesten hæver sig,

Og farer ud, saa var maaskee den Skye optaarnet Og tung og sprengt af Veer, der skulde øses ud Paa Folkene. — O du! der troer, at her jeg drømmer Kun digterisk, og sterk ved heed Indbildnings Kraft Vil Uting male hen, for Følelser at skabe Hos Høreren, og for at vinde Digter Navn.

Du siig, om Du det veed, om Du det giennemtænkte Som Philosoph, hvordan er Borger-Staeten tryg Og sterk ved Samlingen af Millioner Kræfter,

5

Dem Lov og Pligt og Hevn uløseligen giør

Til eet? — Og siig os Du! der fra de gamle Dage

Ud indtil nu har fulgt vor Arts Omvexlinger:

Har seet, hvorved omfaldt nu Alpisk bygte Troner,

Og nu blant frie Folk hensvandt Hæld, Moed og Fred: Last, Syndighed det var, og ey jeg Last kan tænke,

Ey Gift, der æder hen hver Sielens ædle Kraft,

At jo jeg seer den ud i Stygisk Strøm at vælde Fra det, at troe, der er ey Gud, der veyer os,

Der seer os, lønner os, der vældelig nedstyrter Den Onde— O hvor her det skumler fælt og sort Om mig, da oprørt Siel, dig rædsom Vantroe skuer, Som du med giftig Brand antendt ved Helvedglød Udfarer, aandende kun Had mod alt hvad ædler Vor Art, og hæver den op over Dyre Art.

Blød er min Siel, og ei jeg kan end Fiender hade. Men skielve kan jeg, og hvor skielvede jeg tit!

I Dagene, der nys forløb, naar nu aleene Med Gud, nu med en Ven, den Gud og undte mig.

6

Jeg tænkte mødigen hen ud i andre Dage Der froede for — O da det Syn til Ængstelse!

Thi ach! hvor saaes det ey, at Folkets Troe blev agtet Som Skiendsel værd! og det, at alt Hvad helligt var Blant os, det grebes an, ey blot ved Konst og Klygter, Men Pharaonisk var det Raserie mod Gud.

O de Sirseeske Vraaer til Trods mod Middags-Soelen, Og hvor man sølede sig i Kapræisk Lyst!

Og som ved Herolds Bud, det frekt og stolt blev lovet Til Christnes Angst, at snart nu Helved Seier vandt: Saa Templerne laae hen som natlige Ruiner,

Saa øde — Saa der ei var Alter meer — Og ei Var Helligdom blant os— Da vee hvem Gud det undte At være Fader — Og den Stund det var for mig! Saa sort, naar veemodsfuld jeg holdt i matte Arme Dig Barn! og tænkte da, Du gik i Verden ud Eengang af Faders Huus, løb saa blant idel Snarer, Men fandt ei Vogtere, og ei Forfærdere,

Og ei Beskiemmere eengang, om Du til Rasen

7

Fra Lyst til Lyst henfaldt, og rasede da bort En eene Livets Hæld i feyre Ungdoms Dage,

Men Æren med, og Kraft, og Mod til mandig Dyd. O Barn! hvor ofte da Din og min Gud det hørte Af mig, at Mødres Land jeg villigen forloed,

Om mueligt var; men saa, naar Baandene jeg talte Der holdte mig — O da! hvor sort det var, til nu, Naar Haab paa Forsyn og paa Gud gav Sielen Liise, Og Graaden tørredes saa af, og Du mit Barn Med ald min øvrig Sorg blev trøstelig befalet Den Mægtige, vor Gud. —

Nu da de Rædseler bortveyredes, saa Dagen Gav Haab igien — og nok vi saae til Sorg og Skrek! Og hvad end meer af Vee, der os rundt om bespendte, Det Gud kun saae — og ham bor Priis fra Land og

Folk. —

— Om Thronen bævede. — Om Morder Dolken sleebes — — Om Bud til Meeneed var bereedt — Om Staet og Folk, Det ædle Folk var solgt til skiendigt Aag at bære —

8

Om Flidens fuure Sveed, og Faderløses Brød Var sendt hen ud, paa det, at eengang, naar i Norden Ei meer var Tryghed for en skielvende Sejan,

Han da paa andet Sted sig kunde stolt opbygge Tropheer af samlet Rov, og Leyet reede sig Blødt hen i Vellysts Arm— O det, om saa er syndet, Det være Lovens Sag, og de, dem Byrden er paalagt For os, de Værdige! der skal ved Nætters Grublen Oplede Sandhed paa Dedalisk Irregang,

Dem vorde Viisdom sendt fra Gud: at klar som Dagen, Ja som høy Middags-Soel for Verden viises maa Det Verk, vist konstelig i sortest mørke ordnet,

Og listig hyllet ind i Nat fra Helvede.

Ja Værdige! naar da Areopagisk viise I har det dømt — O da skal heele Folkets Tak,

Og sildig Slegtes Tak skal Eder Lønnen være,

Fordi hver Sagens Deel saa reent udviklet blev,

At og den tvivlende endnu som vidløs Daare Bør staae derhen til Spot. —

9

Ær da det viise Valg — o Folk — det Kongen

giorde,

Nu Domstol blev opreist mod hiint det utroe Verk.

Tie Du! og lad det kun paa disse Fædre hviile At sige, hvad der var, og hvad der vides bør.

Ja hvo der kaldtes ey til Domstoel at beklæde,

Til at afveye Spot og Død paa Themis Vegt, Ydmygeligen han i Støvet sig nedbøye,

Og tænke det, hvor brat det gaaer mod Afgrund hen, Det Glid, naar Lysterne os mægtelig borthvirvle — Og est Du Christen, o da føle Du dig det Hvor bliidt et Syn, at hist i Sirklen stod og skaantes, Hun, der uvarsom gik i Kamp mod Fristelser,

Og gleed, og faldt —

Tænk saa den Tiid, o Folk! da blant os var forsvunden

Bor gamle Thrones Glands, og med vanhellig Arm En Voldsmand ranede sig Part af Sceptrets Vælde

10

Men og den varede kun kort, den Skiendsels Tiid.

Hvor Folket fnysede imens! og hvor det brændte Fort hen i Sielene, det Had mod Raneren! Men Kongens Bud der var, og først maa Dansk fortvivle,

Før han mod Kongens Bud giør voldsom mindste Fied; Ja end han giør det ey, før i hans Siel opstiiger Den Skrek, at Lydende han utroe Borger er.

— Saa hendtes nys — alt nu af mangen ærlig Fader Liv, Velfært, Slegt og Huus til Gud befalet var Med fast Beslutning, før for Morder Arm at falde, Før utroe Mand han blev mod Staet og Fædres Land

— Gud bøyede det af— og hvilken Rædsels Time Maaskee i dette Bluun det var, om ey Hans Arm Dem havde hvirvlet bort som Avn, maaskee da Blodet Nu elvestridigt randt blant os — maaskee du Stad Nu laae der hen, en Hob omstyrtede Ruiner

Af Liig, af Steene kuns, dem natlig Mordbrands Ild Ei havde ædet op — O Christian! elskte Konge!

11

Dit Folk, Din Stad blev frelst — og hvor den underlig Blev frelst! — Og hvor Dit Folk, der var saa heed af

Harme,

Saa oprørt brusende af Nidkierhed og Kraft,

Hvor kunde det sig selv som rasende fortæret!

Om Gud ei havde seet til os, da Nød var meest.

Nu Konge! kiend Dit Folk — Du har dets Adel prøvet. O før Du Sceptret Selv, og styr os mandelig.

Og faderlig. — Og viid! at Thronen ei kan styrtes I Norden her, før den nedknuser i sit Fald Fast hele Folkets Haab.

I Krønikerne da for evig skal antegnes Den Dag — og den skal staae derhen liig fordums Dag, Da stolt Erobrere paa Thronen fast opsteegen Blev standset brat, og stoed, og saae, og følede Saa harmefuld den Magt, hvorved i Seyers Løbet Han standset blev — Men og ved hiin den anden

Dag,

12

Den nyere, da vild af Had, en bitter Fiende Os svoer Fortærelse til Død ved Sverd og Ild.

O! han for Verden og for os svandt hen, og glemtes Alt nu, fordi han ey fik Tiid til Voldsomhed.

Staaer da I Dage skiønt derhen, til evigt Minde! Og vi der skuet har, hvor nys den sidste var Saa festlig — O det blev os Skiendsel om vi taugde For Verden Navnene, der bør med Dagen staae I Krønikerne hen — Saa lyder høyt I Navne!

Først Julianes Navn — O Dronning nyd Din Løn

For prøvet Dyd! — Og hvis Du saae; hvor Folket føler Beundringsfuld Din Værd! og hvor det føler med Sin Gield fordoblet nu mod Dig, da Haabet straaler Saa blank om Friderik, Din Søn— dog meer end Haab Det er; det Vished er, at i Hans ædle Hierte Er Mildhed, som den var hos Kongen Friderik! Den Elskede! og o! hvor var Han Landets Glæde Og hvor Hans Minde er saa kiert endnu! —

13

Her, Prinds! jeg stammer kun! for heftig Tanken fører Mig bort i Dagene, da fordum Du mig var Betroet — Og o hvor jeg saa troefast — Ja det kiender Min Gud, hvor troefast da jeg elskte Dig min Prinds! Og hvilken Fryd det var for mig, i Haab at skue Dig saa, som nu jeg seer Dig, herlig straalet om Af Viisdom og af Dyd— O Prinds ei kanst Du tænke Hvor Du lyksaliggiør Din fordums Tienere —

Men og maaskee— Dog ney! den Tanke skal bortvige, At Du det glemte, hvor jeg fordum elskte Dig.

Saa hør mig nu! som da, da uden Konst jeg talte Med Dig, og mandigen gav Raad, og viiste Dig, Hvad Dyden er, hvad Pligt for Mand af Kongestamme! Dog see! Din Vandring gaaer jo stolteligen frem Paa reene Dyders Vey, og hidtil har ei gleedet Din Foed eengang — Saa nu jeg tier frydefuld Ved det at tænke Dig — Og kun eet Ord skal lyde Om Folkets Kierlighed, og om den heede Tak,

Det yder Dig for Deel, Du tog i Statens Frelse,

14

Og for det Haab, at om eengang Erobrere

Sig hæver op, at da og ved Din Arm Du standser

Hans Fart, og hevner saa hans Anslags Voldsomhed.

Eet er endnu min Prinds! og det er Folkets Ønske, Dets Bøn til Dig: — Vær Du vor Ven hos Christian! Og beed Ham elske os, og viis Ham, hvor Han elskes Af os, og giør at Han lyksalig er ved os,

Ved vores Kierlighed — O Prinds skaf os den Glæde, At kun i hældig Fryd og Fred hver Dag for Ham Gaaer hen — Saa deele Du med Ham Hans Arbeids Byrde! At Han maa føle det, hvor yndet af Sin Gud Han er; hvor bliidt et Kald Han fik til Deel, da Konge Han blev for os, og da han blev det med for Dig.

Her stands min Sang! O gid saa værdig som det føles Af mig, jeg kunde høyt opløftet siunge hen,

Hvor festlig Synet er for mig! hist hvor jeg skuer I Tanken — Hende— O høytiidelige Syn! Charlotte for Sin Gud, vor Gud i Støv nedbøyet

15

Og o hvor straalende fra Himlen er den Glands Om Hende! — Her er Dyd et Liv igiennem levet,

Og Siel saa blank, saa reen som klarest Himle-Dag. Saa kierlig Siel — O hvor vil giennem Landet lyde Det Veemods-Bud! naar Hun eengang ey mere er. Naar da de Lidende i hobetal omvanke

Foruden Trøst; dem Hun med Konge-Gavmildhed Opholdte moderlig — O da! hvor skal det lyde Igiennem Landet hen til Sorg, at Hun gik bort!

Ja Folk, du veedst det ei maaskee, hvad Gield du skylder Til Hende — O det har saa mangen Ærlig tænkt, tankt.

Og Gud det veed at jeg har tænkt det med, og tænker Endnu, at fulde Maal af Nød et ramme kan Vort Land, saalænge Hun den fromme Konge-Dotter Henlever Dag og Nat i Bøn for Christians Folk. — Vel har Hun bedet hart i disse sorte Dage Der nu løb hen — Og mens Hun er endnu blant os, O da det maatte skee, som Herrens Arm det giorte, At Soeleblink saa flux af Torden-Skyen brød.

16

Jeg taug nu her, og loed saa Harpen ophængt hviile; Men det er Borger-Pligt, og Fryd for ærlig Siel, Først heele Folkets Tak, saa eegen Tak at yde Til Mændene, der nød det Held at redde os.

Hvor bliid en Lod! og det fuldt mangen heftig ønsker, At Ham var bleven undt og et saa hældigt Kald.

Dog nu, de valgtes af vor Gud! Ham, Ham bør Æren! Men os, at hædre dem, de Mænd — hvis fine Geistl 1) — Hvis kolde Moed 2) — hvis Kraft ved muntre Sielens

Evner 3) —

Hvis Fyrighed 4) — Dig har, o Folk! den Fest bereedt. Saa dreven sang jeg nu.— Og Norden skal dem nevne Med Hæder, ordne dem alt efter Sielekraft,

Hvorved De merkes ud blant Mænd — hvorved De virkte At Dagen blev saa stor. — — 1) R. 2) E. 3) K. 4) B.

1

Uebersetzung

einer

i n d er Holländischen Gazette

befindlichen

Receftfion.'

En Tarer den yerfchiedenen Schriften , welche als Freudcnsbezeugungcn über die am I7ten januarjr dies Jahres zu Copenhagen erfolgte Staat.» -'Veränderung * gedruckt erschienen find , zeichnet fich ein Gedicht des Herrn juftitz- Raths , T.ygo Rothe, besonders aus , ‘o den Thil führet : Der Tag. vom 17 January. Die Schilderung des elenden Zuftandes, worunter die Nation, während des Mimlterii des Grafen Struensee, ge-. ' ■. •: OD seufzet hat , wie auch, dxe betrübten Folgen, welche dellen längere Denier gehabt, haben wurden -

‘it (chr rührend und dichterifch geratüen. Nachdem der /Hert Verfaßer hierauf Gou 3 für die Abwendung diefes Staats- üebels,. Daack

geoptertj

2

geopfert 5 ufed ; len hochften Königlichen Perfonen . die zu diefer glücklichen Veränderung mrk Hand ang.el.fgct r. feine Ehrfurcht und Gluckwünlehc bezeuget hat y machet er am End® 8 denen übrigen bekanntet! Herren > welche die% des ruhmvolle Wcrck betrieben und ausg^fiih^ rct haben, ein sehr schmeichelhafter Compliment. Dennoch fol! der Hert Verfallet

*

(wir lagen es ungerne nach) stets eine fehl ergebene Creatur von dem Grafen Struehfee, biss an dc/lelben Fall , gewesen feyn 5 und fowohl zu der Abfetzung des alten Stadt-Magifbrats?, als auch zur Aufhebung der , ehemals von einem weilen und grollen Könige vortresklich eingerichteten Rente-Cammer , und verfchiedenen anderen Anschlägen mehr , demselben die Hand geboten haben, ja fich selbst in der neuen Mägifträtür auf "k'urtze Zeit zum Bürgermeister , hernach aber zum Deputaten des neuen Finantz -CoHegii und Chef der dänischen Cammer, ernennen lallen. .— Wie sehr und vielfältig haben in solcher Zeit nicht Stadt und Land über befetzlofigkeit, Unrecht und

Gewalt

3

Gevalt geklaget! — Solchem Un vefen fo

viel möglich zu wehren , and selbiges unter einem unkundigen Ausländer, wie Struenfee in Dännemarch war » nicht befördern helfen, wäre nur eine der geringsten Pflichten eines gebohrncn Danen und wahren Patrioten gewesen. Solte nun der Hert Verfaflfer diese Pflichten unterlaßen haben , so kann man sagen, dass fein Gedicht, wenn es an fleh noch so gut wäre , feinem Hertzen keine Ehre machet* —

4
1

Gedanken, im

September 1770 geschrieben, und

wegen des merkwürdigste»

17ten Jenners zu einer Erinnerung beyder Zeiten, in» Druck gegeben.

Rcpcnyagen, >772.

Gedruckt, und zu finden bey Job. Rud. Thiele, in der grossen Heiligengeiststrasse.

2
3

He ie: sollt es mir denn nie gelingen? Schon zehnmal Hab ich es versucht.

Und jedesmal wärs wie verbucht.

Doch will und soll ich S dahin bringen, Er soll, er soll mir endlich fort.

Aus diesem Reich, von diesem Ort.

.

Cus 0 ruft im Zorn der Hert und Meister, Der schwarzen Brut verdammter Geister; Neid, Wohllust, Undank, Schmeicheley, Treulos', Heuchler und Verräther;

Du ganzes Heer der Uebelthäter,

Kommt, kommt Lieblinge, kommt herben!

4

«JJeut, heute könnt ihr Ruhm erlangen, Beschlossen ist es bey wir fest,

Dev — Fuchs muß aus dem Nest,

Sonst weiß ich hier nichts anzufangen«.

Er selbst ist schon dazu geneigt,

Wenn nur der Schwarm der Bettler schweigt

« 1

1 ■ w 9' an

dies verhaßte Zeug von Armen,.

Har er stets Mitleid und Erbarmen;

Er ist ihr Trost, sie sind stur Schuh.

Sie halten ihn mit ihrem Flehen,

Dem kann kein Teuft! widerstehen^

Es Bietet. unserm. Heere Trutz.

^tct sind der Höllen schwarze Waffen,. Wißt ihr nun Hüls md Rach zu schaffen, Go schwöre ich bey Fluch und Tod,

Es soll euch ewig Ehre bringen,

Wenn Dättnema k wird anders singenr Wenn Unglück über Unglück droht.

5

Sft* sollen tausend T ^ * Holen Flucht Satanas in finem Grimm,

Ich mach's in Dannemark fs schlimm,' Und schlimmer noch, als wie in PöhlM Treibt ihr nur diesen Fuchs hi ans-.

Bin ich so gm wie Hert im Haus.

Lind nun, verstellt, mit sachten Schritten-Trat Bosheit und die WohLust auf;:

Die tausendmal für dich gestritten,

Versuchen jeht ein neuen Lauf.

Du Höllen-Fürst sey ohne Sorgen !' Der Sieg ist unser eh- es Morgen.

§^ie Bosheit Hüllte sich ins Kleide-Von einem stolzen Charlatan;

Die Wohllust hatte eins von Seide-Sie

zog sich leicht und üppig an,

Und beyde nahmen ihren Lauf,

Gerade nach dem Schloß hinauf»

A 3 Hier

6

wissen sie nichts ar zufangen,

Bis Bernstorsk vorher weggegangen. Und des Monarchen Heiterkeit

Sich ganz in dem Gesicht verloren.

Zu voll von Unterricht die Ohren,

Ha! dachten sie: Nun ist es Zeit.

m

I

Monarch! zu dessen Dienst wir stehen, Wir müssen mir Verwundrung sehen,

Wie Leine Macht jetzt wird gekränkt; Giebst Du nur acht auf jene Thaten,

Der Häupter derer die Dir rächen,

Und denen Du Dein Huld geschenkt.

NSie sehr mißbraucht man Deinen Namen, SD! Sie verstehen sich zusammen;

Reiß Dich von ihren Banden los!

Sie wollen es mit List erzwingen.

Du fol’ im gleichen Tone singen,

Fürwahr sie werden Dir zu groß.

7

Beschneide BtVNstoE nur bie F ügch Und laß den andern nicht den Zügel,

So bleiben sie nicht mehr so kühn;

Wir wollen für Dein Wohl schon wachen Mit Rath und Thar des Landes Sachen, In Flor zu bringen uns bemühn.

rauch Deine Jugend mit Vergnügen, Geschäfte sollen gar nicht liegen,

Wir wollen promter seyn wie sonst;

Aus Ehre nur, und nicht um Gaben, Wirst Du an uns Bediente haben,

Uns blenden nicht Geschenk noch Gunst.

§)ieS hieß das rechte Ziel getroffen;

Ein Fürst kann ja nichts bessers hoffen, Als seiner Länder Glück im Schwang.

Also verführt man Euch Ihr Großen! Denn-augenblicklich ward beschlossen;

Der besten Männer Untergang.

r,

i

8

Triumph sang nun di« ganze HM«,

Der Teufel flucht bey seiner Seele:

Er hätt kein schönern Streich gefehlt.

Dm Preis müß man der Bosheit lasse», Die Wohllust frölich, sanft umfassen.

Und trinken auf ihr Wohlergehen«

O O G

Oy min, so trink verfluchte Schaa-e, Trink immerhin du Sodoms - Buts Doch wisse, dcfl nach Tag und Jahre Die Straf vor deiner Thüre ruht. Wenn Millionen Flüche regnen,

Wird mau dir deinen Trunk gesegnet

Der Hert halt über dich Gerichte, Du sammlest die unseelgen Früchte, Der granzeulofen Bosheit ein.

stürzt AWerräther, kein Erretter, r Herr) ist mein.

1

Tanker,

skrevne paa Tydsk,

i September 1770,

og

for den mervædigste

17de Januarii 1772

til en

Erindring om begge Tider,

ved Trykken udgivne.

Nu paa Dansk oversatte.

Kiøbenhavn 1772,

trykt og findes tilkiøbs hos I. R. Thiele, boende i store Helliggeiststræde.

2
3

Hvad! skal det mig da ey gelinge Jeg det forsøgt ti gange har, Men hver gang det forhexet var,

Dog skal jeg vist det dertil bringe, Han absolut engang skal fort.

Fra Staden og fra Riget bort.

Forbittret alle Lasters Fader Sin sorte Yngel famle lader;

Nid, Vellyst, Utak, Hyklerie,

Hver troeløs Smigrer og Forræder;

Du hele Hær af onde Sæder, O kommer, Yndlinger, staaer bie!

4

I Dag jer Æren skal tilhøre; Hos mig er den Beslutning giort; Den — Ræv maae drives bort, Jeg ellers intet her kan giøre.

Han selv er villig nok dertil.

Om Tigger-Sværmen tie vil.

For denne stygge Sværm af Arme Hans Medynk sees sig at forbarme;

Han deres Trøst, hans Skyts de er. Just Sværmens Graad hans Marsch giør Hinder, Den ingen Dievel overvinder,

Den trodser al vor hele Hær.

Her nu Helveds sorte Vaaben,

Staaer Vey til Hiep og Raad nu aaben, Saa sværger jeg ved al Uret,

Det jer skal bringe ævig Ære,

Naar Dannemark skal andet lære,

Naar al Ulykke truer det.

5

Mich sollen tansend T * * Holen,

Svor Satanas i bitter Harm,

Giør jeg i Danmark ey Allarm Saa styg, som aldrig var i Polen.

Jo, driver Ræven kun herfra,

I Huset jeg blir Herre da.

Strax Ondskab er med Vellyst rede, Forstilt begynder sagte Spil;

De, tusind gange for dig strede,

Nye Bane nu fosøge vil.

Kast, Helveds-Fyrste! bort al Sorgen; Vi Seyeren vist har i Morgen.

Sin Klædning Ondskab nu tillavde, Paatog stolt Charlatanisk Dragt;

Men Vellyst en af Silke havde Til yppig og løsagtig Pragt.

De begge sprunge i Gallop Med denne Pynt til Slottet op,

6

De intet her at giøre vide,

Før Bernstorff først er gaaet til Side, Og før Monarchen, munter, blid,

En anden Ansigts Mine tager Ved mange Ham til bragte Klager.

Hey! tænkte de nu er det Tid.

Monarch! vi Dine Tienere Maae med en stor Forundring see, Hvordan Din Magt nu bliver krænket. Agt kun paa deres Gierninger,

Som ere Naadets Hoveder,

Og som Din Tillid Du har skienket.

Dit Navn de Folk misbruge tør,

De eet tilsammen mod Dig giør;

O riv Dig løs fra deres Lænker!

Med List de ville tvinge Dig,

At Du skal synge dennem lig.

Du alt for stor en Magt dem skienker.

7

Paa Bernstorff klip kun Vingerne,

1 Giør hines Tøyle kortere,

De meer saa dristige ey bliver.

Vi ville vaage for Dit Navn;

Med Raad og Daad alt Landets Gavn I Flor at bringe er vor Iver.

Din Ungdom til Forlystelse Anvend kun Du; Affairerne At drive, vi skal promte findes.

For Gaver ey, kun af Honnør Vor Treneste vi hos Dig giør,

Af Skienk og Gunst vi ey forblindes.

Det var at treffe Maalet ret;

Kan Fyrster bedre vente det,

End fine Lande see florere.

I Store! saa beføer man Jer.

I øyeblikket fastsat er,

De beste Mænd at ruinere.

8

Triumph sang alle Helveds Brande;

Og Satan ved sin Siel tør bande, Han bedre Streg ey spillet saae;

Her Ondskab ey sin Roes skal savne, Vi glade Vellyst bør omfavne, Og begges Skaal vi drikke maae.

Drik da, forbandet Helved-Skare, Drik Lyster, som før Sodoms vare; Men viid, at efter Aar og Dag Skal Hævnens Straf dig sikkert raine. Din Drik da bliver dig til Skamme Paa Millioner Ønskers Sag.

Gud Herren vist dig dømmer, tugter, Du samler dig Ulykkens Frugter; Thi ingens Ondskab er som din. Styrt da hver Ond, styrt hver Forræder, Der ingen Frelse er for Eder:

Al Hævnen (siger Gud) er min.

1

Aften-Tanker,

i anledning

af den for nogle bedrøvelige; men for begge Riger glædelige

Syttende Januarii 1772.

Af den som

Altid bær sit Aag

Kiøbenhavn, 1772.

Trykt og findes tilkiøbs hos Joh. Rud. Thiele, boende i store Helliggeiststrædet.

2
3

Konge og Regent ey uden Hielp kan være. Der mange store Ting af Ham forrettes maae. Han ikke er i Stand Selv Byrden eene bære;

Han Tienere da tar, som Ham til Haande gaae.

Om og en Konge Han en Argus var, dog ikke Han sige kunde sig at have Øyne nok,

Der mange Ting bør sees, det kan sig jo ey skikke Selv at udrette Alt blant Riges store Flok.

Det som Han ikke veed, ey heller faaer at vide, Det Han ey rette kan, hvor galt det end og er, Derfore ofte maae Uskyldige dog lide:

Skiønt Kongen altid har hver Undersaat saa kær.

En Konge, siger jeg, behøver mange Hænder,

Han mange Gierninger har at fuldføre her:

Kort sagt maae have Hielp, sligt Himlen Ham tilkiender: Det kommer derpaa an, de handler som de bør.—

4

Sligt gammel Tøy er vel ey værd i Pen at sette;

Men kiære tænk da kun det Aften-Tanker er;

Der skrives meget nu, langt mindre Værd end dette. Nok er det Kongen er jo al Undsætning værd.

Hvad Hielp? ey nogen spørg, Enhver det veed at sige: En Konge have maae, dem Ham kan give Raad: Raadgiver, Embeds-Mænd og andre fleer tillige, De alle tiene Ham i Raad ogsaa i Daad.—

Et Raad behøves her; men hvermand hertil ikke Kan tiene; thi sligt Raad maa have god Forstand. Erfarne Mænd, der veed Alting i Orden skikke Hvad der fornødent er for hver Provintz og Land.

De viide maae et Lands Beskaffenhed og Kræfter Hvad der er skadeligt ; hvad som til Nytte er, De deres eget Val med Landets sammen hæfter! De være Kongen troe. Ham elske have kiær.

Et Rigets Raad derfor maae Kronens Tienre være Et Rigets Raad derhos Erfaring have maae; Rigs Raader jo vel ey, en Konge her begierer De, som for Unge er; de Gamle Fortrin faae.

Det Rigets Raad er got, om det og her er øvet; Af Lykkens Hiul, der nu er op nu atter ned; Om de veed got og ont, om de sligt haver prøvet, De dømmer altid best, de som selv noget veed.

5

Et Rigets Raad maa da befries fra de Laster,

Ufred Paastaaenhed opvakt ved Passion,

Saa maa de Girrighed og langt bort fra sig kaste, Vort Rige var nu sat i stor confusion.—

Siig Tvilling Rige! siig! hvordan er her tilgangen? Har Kongen nogle Aar haft Mænd at lide paa? Hvem siges være troe? den ey, som nu er fangen; Ey heller siges kan de for ham mon afgaae.

Troe Mænd vor Tvilling Rig i nogle Aar har savnet:

Raadgiverne de kun har seet paa Egennytt',

Ondskab, som Venner de af Hiertet har omfavnet Saa Lykke, heelt fra os nu næsten var bortflytt.—

Hvad Raad af Utroe kan vel for en Konge ventes?

Naar som Raadgiveren ey er ret Kongens Ven ; Ueenig Sæd udsaaes, og Thronen selver hendes Ey andet end Uroe, Forstyrrelse, Elend.—

Mon Rigets Raad ey bør vor Kongens Tiener være Men ach! elendigt jo! har man kun sagt vel saa? Om Struense, om Brandt, og andre saadan fleere? Hvad Troeskab har de viist, man saae ved Kongen staae.

En Struense, et Skarn, og meer end et Uhyre, Dem Gud og Lykken selv en deylig Krone gav, Dem tiene burde han; men Skielmen selv vil styre; Dog lovet være Gud ! de sank i Afmagts Grav.

6

Gud reddet Kongen ud fra Biørner og fra Løver. Gud gav Ham Styrke til at troe et ærligt Sind; En Juliana, Hun den store Dronning Kløver. Forrædrens Magt, Hun dem her overvind.

Ach! merkelige Dag! da Sytten vi mon skrive I Maaned Januar og Aar et Syv Syv To, Den Dag af Danske vil erindret vist nok blive, Saalænge Dansk er til; saalænge Gud er god.—

Bedrøvelige Dag for dig du Lands Forræder, Ugudelige Siæl du stolte Struense,

Du som det danske Folk vil under Fødder træde, Der er vist over dig raabt mange Ach, og Vee!

Hvad hielper nu at du dig Penge havde samlet; Med Uretfærdighed, du som misbrugt og har Din Konges Naade. Ach! Din Lykke er forfamlet, Retfærdighedens Gud og Konge dig ey spar,

Vi alle eene vil med dig her ogsaa blive,

Tænk aldrig dog ey i den onde Galenskab!

Ney! Vi saalænge vi skal være her i Live,

Vil tænke paa den Dag, dig Sorg, os Glæde gav.—

Jer meste Sorg vel er at I ey kan jer hævne. O! om I havde Magt, man skulde da faae see, Hvor mange Siæle I til Døden vilde tegne,

I begge Riger vist blev hørt Bedrøvelse.

7

Tag rette Sorrig an, som døden ikke bringer;

Fortryd Jer Synd, fald ned for Naadens blide Stoel; Fly ind til Gud med Tilliids lette Vinger,

I Glæde hilset da skal naae af Naadens Soel.

Hver Siæl Jer ønsker sligt; men maaske I vil ikke:

I som troer ingen Gud, I siger maaske ney? Jeg tvivle paa at I til sligt vil Eder skikke,

Vel an! saa gaae da hver, sin egen Skiebnes Vey.

Her ingen sørger for I frelset monne vare.

Hver kierlig Undersaat nu glæder fryder sig, Vivat! Kong Christian vi alle nu frembæer, Lyksalig Dag, i Dag da vor Christian er frie.

Hver Undersaat i Dag af Glæde vist vil siunge Paa denne Dag, saa længe han er til Og det af Hiertens Grund, hver priiser nu vor Konge, Det som jeg her i nu, saa kort optegne vil:

8

Du grov en Grav, du Struense,

Du eene dog var ey;

Du styrtet vores Vel her ønske see,

Det anderledes gik, du græder nu vi lee.

Gud styrtet dig, du gik din Vey Til Fængsel, Plage, Straf, hvor-siden, Vi glade lykkelig i Roe nu slider Tiden; Din Lige Men veed,

Ey ønsker det at see.

Vi Lovsang Herren siunge Med Hierte Mund og Tunge.

O! store Gud, dit Navn vær ævig æret!

For du det magte saa vor store Christia Blev bragt af Snaren, som Ham havde nær fortæret, Vor store Dronning, vi ey glemme kan;— Den store Juliane, af Gud udvalgte Siæl,

Der ønsker Kongens og vort Tvilling Rigers Vel.— Høyælsket Friderik vor Konges Broder kiær , Dit Navn skal agtes høyt af hver en Siæl især.—

O! naaderige milde Gud!

Styr og bevar vor Konge!

Før Hannem baade ind og ud!

Leg Viisdom paa Hans Tunge! Bind Trende Hierter fast!

Lad Eenighed regere!

Forstyrrere i Graven kast!

Du vor Beskiermer være!

1

En Nye Viise om Kongen af Dannemark, hvorledes han ved sine troe Mænd lod uddrive

Forræderne

fra

Kongens Gaard.

Siunges som:

Og der gaaer Dands paa Riber-Gade o.s.v.

Kiøbenhavn,

trykt hos Morten Hallager, boende i store Fiolstrædet.

2
3

1.

Og der gaaer Dands paa Christiansborg, Struensee er bunden!

Der dandse Riddere uden Sorg.

For Christian Konge hin unge.

Og længe leve han!

2.

Og der gaaer Dands ved hver en Bro, Struensee er bunden!

Der tramper mangen en Hesteskoe.

For Christian Konge hin unge.

Og længe leve han!

4

3. Fore da dandser Ranzov god: Struensee er bunden! Gierne han vovede Liv og Blod. For Christian Konge hin unge. Og længe leve han. 4.

Efter da dandser Køller kiek,

Struensee er bunden!

Han gav Forræderne Fandens Smæk For Christian Konge Hin unge.

Og længe leve han!

5. Saa dandser han Herr Eichstedt med, Struensee er bunden!

Han var alt sat i Herr Gudes Sted. For Christian Konge hin unge.

Og længe leve han!

5

6.

Næst da saa dandser Bieringschiold, Struensee er bunden!

Han haver grebet Herr Enevold.

For Christian Konge hin unge. Og længe leve han!

7.

Tosser syv de Helte er,

Struensee er bunden!

Efter Herr Køller de dandse her.

For Christian Konge hin unge. Og længe leve han!

8.

De dandsed dem paa Slottet ind;

Struensee er bunden! Struensee blegned ved Rosens Kind. For Christian Konge hin unge. Og længe leve han!

6

9. De dandsed op, de dandsed ned Struensee er bunden!

Brandt blev saa ilde til Mode ved For Christian Konge hin unge Og længe leve han!

10.

Hængendes Karm blev leedt for Port: Struensee er bunden!

Alle forrædere aag bort.

For Christian Konge hin unge.

Og længe leve han!

11. Kongen han bød dem fare vel.

Struensee er bunden!

Han bød dem føres til sit Kastell For Chrrstian Konge hin unge.

Og længe leve han!

7

12. Kongen han sig af Vindue saae: Struensee er bunden!

Hvad vil de got Folk, der ude staae? For Christian Konge hin unge. Og længe leve han!

13.

Svared hans Moder en Dronning siin: Struensee er bunden !

Hver Mand vil gierne see Kongen sin. For Christian Konge hin unge.

Og længe leve han!

14.

Kongen han hen til Vinduet træn, Struensee er bunden!

Med ham, hans Moder og Broder væn For Christian Konge hin unge.

Og længe leve han!

8

15. Leve, og leve Christian!

Struensee er bunden!

Raabte nu Qvinder og raabte Mand. For Christian Konge hin unge. Og længe leve han!

16. Leve vor Kong', den Herre prud!

Struensee er bunden!

Alle hans Fiender forstyrre Gud!

For Christian Konge hin unge. Og længe leve han!

17.

Leve vor Kong i hundred Aar, Struensee er bunden!

Han bliver elsket, mens Verden staaer For Christian Konge hin unge. Og længe leve han.

1

De Syv merkværdige

Fanger.

Den 17 Januarii 1772.

Kiøbenhavn.

Trykt og findes tilkiøbs hos A. F. Stein, boende i Skidenstrædet i No. 171.

2
3

Tegn op den syttende, som lærte dem at sandse,

Man Aftenen tilforn saae gladefuld at

dandse,

Med Skalkheds Masqve paa, nu demasqverte

er;

Før Grever og Baron' - nu Jern-Lænker

bær.

4

Besee en Struensee, før Greve, nu en

Fange, Før glad af Ondskabs Haab, nu er han slaget,

bange,

Hans Grevskab var en Vind, som fløi med

hastig Fart,

Da Kongens Ordre var: Han skulde

fængsles snart.

Han skiød sig med en Hast, som Ceders høie

Toppe,

Nu kan han knap tre Skrit fra Veggen fremad hoppe,

Før bar han Frekheds Pant i Stoltheds

høie Bryst,

Nu faaer han Vredens Viin af Hevnens Drue kryst.

5

Besee hans kiere Broer, som gik ham fix

til Haande,

At legge Ondskabs Plan, nu er han lagt i

Baande,

Nu Fange, som før var Retfærdighedens

Raad.

For Uretfærdige afskieres Lykkens

Traad.

Grev Brandt, som brændte saa af Ondskabs, Vellysts Lue,

Nu i en Hede er, som giør, at han maae

grue

For Hevnens mægtig Arm, der truer med et

Slag,

Der dømmer dem, som slaaer, der redder Sines Sag.

6

En Falk og fangen blev, men ingen Skiolde

brugtes,

Thi Jagten først gik an, da Falkens Lys

udsluktes.

Ja, tredske Jægere! du ogsaa fangen

blev

Ved Himlens Viisdoms Magt, som Dommen underskrev.

Hr. Gähler, General, er ogsaa Fange

bleven.

I Krigs-fær Stats-Puds var han tredsk og gammel dreven.

Ja! Ræver fanges og, og Fangne Vidner

er,

At Falskhed Had imod sin egen Herre bær.

7

Hans Dame ogsaa maae i Fængsel indlogeres;

Thi Kiøn og Skiønhed ei af Hevnen reflecteres.

Galanterie forsvandt den Masqverades

Nat,

Som greb Galanter og Galanerne ret

fat.

Hr. Berger var og med blant dem som skulde

smedde

Til Ødeleggelsen en tredsk og listig

Kiede,

Hans Haand og Hierte var opfyldt med Ondskabs Gift,

Som ønskede Ruin ! ryk op! hug af! giør

Rist!

8

Men Himlen lærte ham og andre om at

qvæde,

I Fængsel maae de nu af Skam og Skiendsel

græde.

Guds Haand, den var mod hver, som var mod Kongens Vel, Guds Haand, den var med hver, som elskte Kongens Siel.

1

Sandfærdig Liste

paa

de vigtige Mænd,

som

efter høyeste Ordre

den 17de Januarii 1772. toeg

Kongens

Fiender,

enhver i sær i Fængsel,

og

Deres Avangemens ved samme Leylighed.

Kiøbenhavn.

Trykt og findes tilkiøbs hos A. F. Stein, boende i Skidenstrædet i No. 171.

2
3

Naar var Forandring før saa frydefuld i Norden,

Som den, den Syttende i Aar er for os

vorden?

Hvert Øye græd af Sorg, man ventede

Ruin,

Og nu er Beskheds Kalk omvendt til Glædens Viin.

4

Guds Dom og Kongens Hævn omvendte

Landets Taarer,

Hvert Øie smiler nu, kun Fryd man hos os

sporer.

See Kongens Fienders Skam, see Kongens Magtes Glands ;

See Kongens brave Mænd, hver fik sin Ærekrands.

Grev Rantzau! brave Mand, af Landets ægte Grever! Dit Hierte ærligt var, Du Kongens Vel haandhæver, Det viiste Du den Nat, da Kongen Hende bød At reyse, som før sad paa Kongens eget Skiød.

5

Du viiste Troeskabs Pligt. Din Konge

derpaa skiønner,

Med Elephantens Baand Din Troeskab

Han belønner ;

Du bliver General for Kongens Fodfolks

Magt,

Og Kongens Naade med paa Din Person er lagt.

Hr. General-Major von Eichstedt nu

er bleven

For Kongens Rytterie som General indskreven,

Han fik det Hvide Baand, blev Vice Commandant;

Thi Kongen Troeskab i hans Handlinger befandt.

6

Da Kongen Kaldte ham, da var Han strax

tilrede

At sætte Gähler fast, han loed sig tidt ey bede.

Og Gählers Dame blev af Eichstedt

fangen bragt.

I Citadellet er de begge under

Vagt.

Hr. Oberst Køller ! Du var den, som greb

hiin Greve,

Du brugte Klogskabs Magt, — til Skam

han skulde leve.

Du fik ham levende — Din Konges

Vink gav Magt,

At Strudsens høye Top nu er i Skarnet lagt.

7

Din Konges Naade har det Hvide Baand Dig skienket, Ja meer, med Adels-Navn af Banner

Dig betænket;

Tre Æres-Titler fik Din Troeskabs store

Navn.

Hr. Beringskiold var med, han Kongens

Røgel brugte,

Han Greven Brandtes Dør med Vold

og Magt oplufte:

Hans ædle Tapperhed og strax Belønning

fik,

Med Gylden-Røgel han fra Kongens

Ansigt gik.

8

Ja mange fleere var, som Troeskabs Prøver

viiste.

Monarken naadig var, og Troeskabs Dyd

anpriiste.

Stads-Hauptmand Obersts Rang og Løns Avange faaer.

Hver troe og ærlig Mand i Kongens Naade

staaer.

Saa speyl Jer, Danske Mænd! i disse Helters Dyder,

Som Efterstræbere i Troeskab Jer frembyder.

Opmuntres frisk heraf, at meene Kongen

vel,

For Kongens, Landets Vel at vove

Liv og Siel,

1

Velmeente

Glædskabs-Tanker

til

vores dyrebare Monark

Kong Christian den Syvende, Arve-Printz Friderich og Dronning

Juliane Marie,

i Anledning af den 17 Januarii.

Kiøbenhavn,

trykt hos L. N. Svare. 1772, boende i Skindergaden i No. 76.

2
3

Nu sang man saa det skald,

Og Bierges Gienlyd hørte Ved Dragens store Fald Og deres hiins tilførte.

Hver af dem Hoved-Mand,

Som Landet vilde qvæle,

Og vi udi den Stand

At vore Danske Siæle,

4

Var udi saadan Qval,

Som Sind og Sands forqvakler. Vi ønsker, Konge! tael!

Retfærdighedens Fakler Fortære disse toe

Som Mørkheds Ravne-Unger,

Du, vi i Tryghed boe

Hver Patriot udsiunger.

Da Gud og Dig den Tak,

To Guder kan fortiene,

Naar løs fra dette Pak

Vi Bønner vil foreene, Til vore Guders Priis

Den store Gud ey glemmes,

Men først paa vores viis I Hiertet Tak bestemmes.

5

Men Du vor Jordens Gud, Staaer dernæst først paa Listen Og dette er et Bud,

Hvorom er ingen Tvisten. Gud hører vores Bøn

Og bøyer Guders Hierter, Juliane, Friderichs Søn Skal lindre vore Smerter. De vover Liv og Blod

Og Snaren sønderriver,

De Toe i Gabet stod

Men Seyer-Herre bliver.

Thi Gud var Deres Skiold.

Fremfører Deres Tale. Vi takke Tusindfold,

Som ikke kan betale

6

Med anden Mynt end Tak

Vor Helt, Heltindens Gierning, Her ey er Qvinde-Snak,

De kaste ikke Tærning Om, hvem der først skal gaae

Til Kongen og Ham vække, Allene ønsker saa:

Gid Vores Trop ey trække Paa Skuldre ind og ud,

At Troeskabs-Eeden glemmes Forhindre det, o Gud!

Da Vores Anslag fremmes.

I saadan Troe De gik,

Og alle Ting udførte,

Til mindste Punkt og Prik,

De Kongens Hierte rørte.

7

Han ey i Tanke tog

Sit Navn at underskrive,

Et Raad saa snilt og klog Som evig vil forblive Dig Dronning og Din Søn Til varig Ære-Minde Af hver en Stand og Kiøn Skal ingen faae i Sinde At glemme Kongens Navn Syvende Christian,

Til Danskes, Norskes Gavn Vor største Danske Mand, Som paa Sig Selv giør Vold For Folkets Gavn at fremme, Tak, Tak ti tusind fold!

Vi aldrig Dig forglemme.

8

Tænk ikke Høye Siæl

At andre faaer Din Ære, Vi andre rose vel,

Men Du skal eene være Den, hvortil Du er skabt,

Regent, Stormægtig eene, Thi ellers har vi tabt.

Regier Du ey allene Med uindskrænket Magt,

Dog Viises Raad betragter Og eet til andet lagt,

Taer deraf hvad Du agter Er got til vores Vel

Og gavner Dine Riger, Af Gud ey andre Træl Ey Sceptret fra Dig viger.

9

Til Lykke da paa nye

Med begge Dine Riger! Herefter Ondskab flye

Fra alle dem som kiger

Ind i det Konge-Sind

For hvem du aabner Hiertet Som Avnerne for Vind Bortfiyver, strax lad Snærtet Af en retfærdig Pidsk

Dem jage bort fra Thronen, Du skiønner er pollisk

Og eftertragter Kronen. Jeg meen, regiere vil

Og Magten fra Dig tage, Hvo vover dette Spil, Død, Fængsel lad ham smage.

10

Nu har Du Manddoms Aar

Og meer end før kan skiønne, Hver Dag nye Got vi spaaer,

Med Troeskab vi belønne.

Vi vover Liv og Blod

For Dig, vor store Konge! Og siunge Eyegod,

Saa det i Skyen ronge.

Blant Danske Konger stor

Den Roes Dig ingen nægter, Men vi dog alle troer

Du større blier herefter Ved Herrens vise Raad

Og Mænd udi Conseilet, Hvis trygge Raad og Daad Vi falskelig har speilet

11

Ey forhen i et Speil

Som dennem kan flatere,

Ey nogen uden Feil Og ingen reflectere Paa troe Mænds mindste Feil,

Naar Ondskab ey regierer For Falskheds fulde Seil,

Som sønderriver, snærer Alt hvad som kaldes got,

Om Skin af Got end giøres Af Grunden Falskhed, Spot, Hvorved dog andre føres Fra Ærens rette Maal

Og Landet dermed skades, Imens Vellystens Skaal At drikke dem tillades.

12

Som Tydste, Franske Kneb

Af Hiertet digter, tragter Og i et kort Begreb

Vor Danske Mænd foragter. Men got er Alting giort;

Thi da de spotter Faren Det heder: skynd jer fort!

Og de løb ind i Snaren, Til andre stillet var

Og herved fik at vide,

Hver Dansk er ei en Nar Og Tydsken ey maae ride Paa troe og Danske Mænd,

Men sig at lade nøye Med Kongers Danske Læhn, Og ikke uden Føye

13

At giøre Æren Vold Og søge at tilsnige

Sig uretfærdig Told

Af Konge-Gunst, som lige Maae deles Ud til dem, Fortienester har inde, For Dagen har lagt frem De ikke ere blinde Af Ære Syge meer,

Som hine falske Græver Og mange andre fleer

Ved deres Fald dog bæver Udaf en billig Skræk,

Hvad før er skeet, betragtet Fra størst til mindste Træk Er dette ikke agtet.

14

Før legges nu paa Vægt,

Thi Riget maae vel lære Af Fiende Tidens Slægt,

Om den skal ikke være For andre Riger Spot

Tilsidst gaae reent til Grunde, Naar Ont skal være Got

Og falske Raad de sunde.

Men vel hiins falske Raad

Ved troe Mænds Raad blev Avner Hver Dansk og Norsk i Graad Dig Juliane favner.

Dig Friderich en Søn

Af Friderich den Femte,

Og Kongen er vor Løn

For Troeskab, som bestemte

15

Vor Oldefædres Troe

Til Oldenborgisk Stamme Gud lad i Fred og Roe

Vor Efterslægt den Samme Paa Thronen immer see,

Vi spaaer da Dem den Lykke, Som vi ved store Tre

Nu nyder, dybt vil trykke Paa Børne-Børn ind,

Den Troeskab De bør vise I Dansk oprigtig Sind

Mod Kongens Huus og prise Vor Kongers Konges Magt, Forræderne her standset Til Naade, Naade lagt,

Naar hine de har danset

16

En skiændig Dødsens Dans,

I Hofmænd her kan lære At I er uden Sands,

Naar Konger I vil være. Og Kongens Huus kan see,

At Gud udi det Høye Var med Dem alle Tre,

Men vi ey uden Føye Endnu istemmer Sang

Til Guds og Kongens Ære, Og lover Nok engang

Troe Danske Børn at være.

1

Tvilling-Rigets Tvilling-Glæde.

I Anledning af

den blant Dagene velsignede 17de,

som

gav os

den høystglædelige

29de Januarii

1772.

Kiøbenhavn.

Trykt og findes tilkiøbs hos A. F. Stein, boende i Skidenstrædet i No. 171.

2

Henrykte Siel! Hvad nu? hvorfra den

Glædes Vrimmel!

Hvad Grund til Glæde! hvad er Aarsag til

din Fryd?

Min Gud ! Hvor er det fat? ach styrk min Lyd, o Himmel!

Hvis ey, jeg daaner ned. Ach tal en himmelsk Lyd!

Bryd ud, du frelste Folk! lad Sejers Skrig nu høres; Fremtrin, udbred, forkynd den dyrebare

Dag,

Da dig af Himmelen nye Grund til Fryd

tilføres;

Thi evig Almagts Haand udførte Folkets

Sag.

3

Opreis et Fredens Tegn, opreis en

Seiers Støtte;

Indprent med gylden Stiil; laan Evighedens

Pen!

Et Eftermæle, som ey nogen Tiid skal

fløtte —

Optegn den Frelse, som vi fik i Dag

igien.

Min Gud! forvoven Hob, din Almagt Grændser setter.

Den stolte Tænke-Kraft sit intet glemmer

nu.

Opblæste Dødelig med Evigheden tretter.

Hver sagde sukkende: Hvor sort seer det

nu ud!

Det er nu Knald og Fald; alt Haab er nu

forsvunden.

Vor svage Raab ey meer fra Himlen Giensvar

saaer.

Nu Nordens Lykkes Soel har alt sin Høyde

funden.

Den haster, at den snart sit Løbes Ende

naaer.

4

Ach grumme Syn! en Ven sig mod sin

Ven opsetter.

Naar hørtes sligt vel før? Dog tie! nu tilig

nok!

Det Baand, som Venskabs Pagt imellem Dem

opretter,

Er brudt; thi Kongen sees midt i en Røver-Flok.

Frygt og Forskrækkelse omgir Monarchens

Trone.

Forbauset , skielvende jeg det endnu beseer.

Al Flid, Bestræbelse er vendt paa Kongens

Krone.

Mon saa forvovent Raad og Himlens Bifald

bær?

Kan Forsynets Kraft indsluttes inden

Skranker?

Har hiint almægtigt Bliv nu mindre Magt

end før?

Kan hiin umaalte Top nu maales ud af Tanker!

I Viisdoms bundløs Dyb mon Skabte giette

tør?

5

Ney! nen! det store Alt bestemmer kuns

vor Lykke.

Hans uindskrænket Magt af ingen Grændser

veed.

Vor Afmagt kan det store Viisdoms Raad ey

rykke ;

Ja Dødeliges Kaar Alvidenhed ey leed.

Fornuftens Øye kuns en ringe Punct bestiger.

Forsynet bliver dog bestandig Synets

Grund.

Ey nogen Dødelig bag Tidens Forhæng kiger;

Thi Evighedens Raad har ey som Tidens

Bund.

Nøden den var størst, os Himlens Hielp omringer. Da det meest graanede, kom Soelen i en

Hast,

Da var først Herrens Tid, da først han Frelse bringer.

Forløsning sender Selv —og vores Snare brast.

6

Den Snare, som en Helved-Trædskhed mod os stilte,

Blev sønderbrudt, og vi slap udaf Fængslet

fri.

Al Flid, al Møye de forgiæves derpaa

spilte;

Thi meer end Mennesker Vor Gud han

stod os bi.

Fredens Gud bød Fred i Fryd sin Fane svinge.

Bort Tordenskyer, som bestormer Soelens

Glands!

En Fredens Dag skal os nye Fred, nye Frelse bringe;

Thi saa var Fredens Raad — kom Dødelige!

stands.

Din Minde, store Dag ! den sildre Slægt skal ære.

En Alderdommen skal udflette Dine

Spor.

Den sølvgraae Alder skal selv Vidne om

Dig bære,

Indtil at Tiden udi Evighed forgaaer.

7

Hver Mund nu aabner sig, hvert Hierte sees

nu brænder.

Guds Ære, Kongens Vel og Frelse

Maalet er.

En Tvilling-Glæde Tvilling-Riget nu

antænder.

Gud Kongen, Kongen os, og vi har

Kongen kier!

Byd, store Jehova, Fred, Salighed

og Lykke

Omringe vor Monark, vor store Christian!

Tillad ey Modgangs Skye Hans Glædes Soel undrykke!

Hans Lykke Nordens Vel dog best bestemme kan.

Beskyt Ophøyede! Din Salvede i Norden!

Bliv Hans Raadgivere, Hans Førere

og Ven!

Da faaer vor Konge ey sin Lige meer paa

Jorden;

Ja Riget samler og nye Styrke, Kraft

igien.

8

Nedstyrt enhver, som sig mod Kongen tør

ophøye;

Ophøy enhver, som vil forfremme Kongens

Gavn;

Lad intet mangle, som hans Hierte kan

fornøye;

Befal, en Evighed at krone Kongens

Navn!

Bliv ved, at legge Aar til Kongens

Leve-Alder,

Nye Aar udfordrer og nye Help, nye Naadens Saft;

Vær Lysets Engel nær med Hielp, naar han

paakalder!

Viig Dødens Engel! Vær o Gud! hans Lys,

hans Kraft!

1

Hjertelig Taksigelse

til

Det Guddommelige Forsyn

Over

Vores Allernaadigste

Konges og Herres

Christian den Syvendes

Frelse,

i Anledning af

den 17 Januari 1772

Af

E. T. L.

Under den Melodie:

Helligste Jesu, Helligheds Kilde.

Kiøbenhavn 1772,

trykt hos August Friderich Stein, boende i Skidenstrædet i No. 171.

2
3

Tre-Enig Gud og Frelser kiære, Dit Navn skal evig priset være,

Imens jeg Liv og Aande har; Du os stor Naade Har beviset,

Da vi var gandske nær forliset,

Da saae vi du almægtig var; Dig ynkedes vor Nød,

Du vilde ey Kongens Død; Du viiste, at

Din Almagts Haand best hielpe kand, Du viiste, at du var Overmand.

4

Tak skee dig Gud! vor Konge lever,

Hver Undersaat i Glæde svever,

Thi Herren har giort alting got. Da det var yderst udi Nøden,

Og Mange maatte vente Døden,

Var du i sær paa Kongens Slot; Du giorde alting saa, At alle prise maa Dit store Navn; Tak skee dig Gud! Lev, Konge, vel Med alle dine til Liv og Siel!

5

Tak, Juliana, for Du vilde

Ey denne Leylighed forspilde,

Men med Din Frid'rik vaagen var;

Gud Dem til Middel bruger haver, Og fleere, fom i disse Sager

Oprigtig Troeskab viset har; . Nyd evig Løn hos Gud,

At Kongen han slap ud Af denne Nød.

Tak skee dig Gud! Lev, Konge, vel Med alle dine til Liv og Siel!

6

Hvor glad er nu mit Hierte bleven, Min Konge er af Faren reven,

Jeg priser Gud med Siel og Hu, Hver Undersaat med mig istemmer,

Og aldrig Herrens Lov forglemmer;

Ja! havde jeg min Trompet nu, Jeg skulde blæse ud Priis, Lov og Tak til Gud, Som frelset har;

Tak skee dig Gud! Lev, Konge, vel Med alle dine til Liv og Siel!

1

Det gyldne A, B, C, i Anledning af den 17 Januarii 1772.

Kiøbenhavn, trykt hos P. H. Höecke.

1772.

2

1.

A, A, A, Nu tegner alting brav. Hvem som var Land og Kongen troe, Kan sidde nu i stille Roe,

Og siunge: Hey, sa, sa,

Triumph, Victoria!

2. B, B, B, Hvor gaaer det Struensee, Som nu i Lænker sidder hen?

Ey hielpe kan ham beste Ven.

B, B, B,

Hvor gaaer det Struensee?

3. C, C, C, Vi alle blev' frelste:

Thi Gud ved sin den gode Aand Sleed sønder Satans Snære-Baand.

C, C, C,

Vi alle blev frelste.

4. D, D, D, Hvad maae og Brandt ey see

Med alle hans Tilhængere?

Lænker, Baand, Forhaanelse.

D, D, D,

Hvad maae nu Brandt vel see?

3

5. E, E, E, Nu Glæde er at see For hver en troe, oprigtig Siel,

For Kongen og for Landets Vel. E, E, E,

Hvad Glæde er at see!

6. Fy, Fy, Fy! Saa raabes i hver Bye:

Kun de, som Kongen giorte got, Tiltænkte ham og Landet Spot.

Fy, Fy, Fy!

Saa raabes i hver Bye.

7.

G, G, G, Hvad er vel kierere End vores Konge Christian Vil hielpe hver oprigtig Mand?

G, G, G,

Hvad er vel kierere?

8. H, H, H, Hvor mon det Gählert gaae?

Mon han befinder det saa got, Castellet, som før Kongens Slot? H, H, H,

Hvor mon det Gählert gaae?

4

9.

I, I, I, Oprigtige er fri;

Enhver under sit Figentræ Kan sidde udi Lye og Læe.

I, I, I,

Oprigtige er fri.

10.

K, K, K, Den Doctor Berger saae Med sine Med-Collegier,

Ey Medicinen hielper der.

K, K, K,

Den Doctor Berger saae.

11.

L, L, L, Hvert ærligt Sind og Siel, De ønsker alle, sidst som først,

Kong Christian! bliv allerstørst Paa heele Jordens Bold,

Til Lykke tusind Fold.

M, M, M, Vi, Vi flere skal hav' frem;

Jeg kan dem ikke huske strax,

Som spændte deres Rævesax.

M, M, M,

De skal dog vist her frem.

5

13. N, N, N, Hielp kom fra Himmelen:

Naar vores Haab var vaklende,

Gud da fin Naade lod os see.

N, N, N, Hielp kom fra Himmelen.

14. O, O, O, De græder, som før loe;

De maae nu til Bekiendelse,

Selv tilstaae, de ey Uret skee.

O, O, O,

De græder, som før loe. 15.

P, P, P, Hvad kierer’ er at see,

End Kongen med hans Broder huld For alles Øyne frydefuld?

P, P, P,

O Glæde stor at see! 16. Q, Q, Q, Var Struensee hvor Du, Da Lænkerne blev snart aflagt saafremt det stod i Qvinde-Magt. Q, Q, Q, Slaae ham kuns af Din Hue.

6

17. R, R, R, Enhver, som Dyd har kier,

Til Døden Dyden følger med,

Ey Udyd finder hos dem Sted.

R, ære, R

Enhver, som Dyd har kier.

18. S, Se, Se, Justitz-Raad Struensee!

Jeg dig nu havde nær forgiet,

Du selv nok maatte ønske det,

At du ey vidste før Din Broders Ulve-Kløer.

19.

T, T, T, Velsignet være de,

Som Syttende Januari Nat Sit Liv og Blod i Vove sat!

T, T, T,

Velsignet være de.

20.

U, U, U, Forrædere, kom ihu,

I, som før sad ved Kongen Bord, Nu tilstaae maae opspundne Mord.

U, U, U,

Hvad tænker I vel nu?

7

21. V, V, V, Gud udi Naade see Bestandig til vor Dannemark Og Norge med, som Noæ Ark!

V, V, V,

Gud naadig til os see!

22.

X, X, X, Jeg har kun nævnet Sex, Ey vidende de andre nu;

Dog, Falkenschiold randt i min Hue Ret ligesom jeg sad.

Han er vel ey ret glad?

23. Y, Y, Y, Ulykke fra os fly.

Velsigne Gud hver Patriot,

Mig og hver fattig Undersaat.

Y, Y, Y,

Ulykke fra os flye.

24. Æ, Æ, Æ, RO See nu, Frietænkere!

Gud giv, at Eders Lænker nu Opvække maae Jer Sind og Hue Ret til Omvendelse Og Synds-Fortrydelse!

8

25. Ö, Ö, Ö, Bekiender før I døe,

Først hvad I her bedrevet har;

Dernæst saa Eders Tilflugt tär I Jesu Saar og Blod,

Som nogen for os stod.

26. Alpha og O, Fred, Sundhed, Fryd

og Roe!

Velsigne Gud Kong Christian Og beste Dronning i vort Land, Printzerne kier og huld,

Printzessen dydefuld!

27. Alpha og O, Hver i sin Sted og Boe, Geistlig saavel som verdslig Stand, Velsigne Gud til Land og Vand;

Hver kierlig Ægte-Par Med Børne-Flok bevar.

1

Tvilling-Rigernes
Taksigelse til Forsynet
over
Kong Christian VII.
tilligemed

Kiøbenhavns Borgeres

Glæde

over

de vigtige Tildragelser

den 17de Januarii Anno 1772.

Kiøbenhavn

trykt hos Paul Herman Höecke. 1772.

2

O dies læta! notanda candidissimo lapillo.

HORATIUS.

Den Dags Hukommelse, saa længe Verden

staaer,

Ey nogen ærlig Dansk og Norsk af Minde

gaaer.

3

Kongens Vel og Landets Vel ere tvende nær forenede Støtter, paa hvilke et Riges Lyksalighed grunder sig; men skal et Riges Lyksalighed just staae fast ved disse, da maae de selv have en fast Grund at staae paa, og denne Grund opbygges best ved Gudsfrygt.

O kiære Dannemark! Et evigt Bliv har sat dig paa saadant et Stæd paa Jordkloden, hvor du gierne kan leve og bestaae, dig er skienket saa stor en Plæt af Jord, hvilken, naar den ved Fliid og Vindskibelighed

4

bliver dyrket og ret anvendt, Forsynet har benaadet med saa overflødig Velsignelse, som er tilstrækkelig nok til at underholde dig og dine, naar du kuns vil passe paa flittig at luge Klinten fra Hveeden, og stræbe med Aarvaagenhed at dræbe de fremmede Blod-Igler, som saa ofte hemmelig indsniger sig for at sue Blodet af dine Aarer.

Du har stedse været fornøyet med dine egne indfødte Konger; Din Kiærlighed til dem og deres til dig igien har været medfødt; Du har aldrig ønsket at maatte regieres af andre end dine egne Konger, og naar de kuns selv har siddet ved Roeret, har du været best faren. Deres medfødte Mildhed og Naade har allene kundet styre dig, og Kiærlighed til dine Kongers Liv og Vel har allene giort dig rebellsk. Kort sagt: Din Kiærlighed til dine Konger har været saa reen og ægte, at om de havde ligget og sovet paa den alfareste Vey i Deres beste Prydelse, ingen Røver, i hvor stærk Bevæbnet, i hvor grusom og mordisk han end kunde være, havde Mod og Hierte til med den mindste Finger at røre dem.

5

Lyksaligt Dannemark! Et evigt Forsyn har paa nærværende Tiid skienket dig en Konge, hvis milde Aasyn opliver enhver, der seer ham, alles Hjerter er fulde af Glæde naar de beskuer ham , enhver indfødt Dansk og Norsk kappes om med Liv og Blod at beskytte ham, og alle er eenige i at elske ham, hver Gang de seer ham oplives, deres Haab, deres Glæde forøges. Elskværdig Konge til slig Rige! elskværdig Rige til slig Konge! Jo meere jeg skriver, jo meere henrykt bliver jeg, mit inderste oplives af Kiærlighed, jeg - - - Nok er det: elskte Konge! elskte Christian! Det er alles Ord med mig, og jeg hører alles Hierter er eenige om eenstemmigen at udraabe:

Til Rigets, Landets Vel, til hele Statens

Nytte,

O evig Forsyn! du vor Konge selv beskytte, Paa Jorden neden for blev raabt; Lev

Christian! Fra Himlen kom en Lyd: Endnu jeg tar

ham an.

6

Elskværdige Konge! min Pen er alt for svag til at beskrive den heftige Glæde, og den inderlige Fornøyelse enhver indfødt Dansk og Norsk føler hos dem, den store Kiærlighed deres Hierter brænder af til dig; Dit Foretagende er for dem ubegribeligt; enhver elsker det, og dog forstaaer det ikke; de er inderlig fornøyede, og begriber det ikke; den eeneste Aarsag til den Glæde de føler i deres Hierter, siger de, er Kiærlighed til deres Konge. Kort sagt, enhver er ligesom henrykt; ja, det lader ligesom Kiøbenhavn har faaet en nye Skikkelse:

Nocte pluit tota, redeunt spectacula læta, Divisum imperium cum Jovc Cæsar habet.

Den Skye, som længe os med Modgang haver truet,

Hvorover hver og een saa længe haver gryet, Den er nu drevet bort, vi kommer den

Gud med vor Christian beskytter os

endnu.

7

Den Danske og Norske Nation gir ingen i Verden efter i Kiærlighed til deres Konger, de er fuldkommen oplyste om de har gode Konger, de har elskværdige Konger, det begriber de, det skiønner de paa. Vi faae den 17. Januarii en Talriig Forsamling paa Slottets Plads, hvoraf enhver, fra Rigest' til Fattigst', fra Størst' til Mindst' Strømmeviis kappedes om at udviise deres Glæde. Hør engang: de udraaber eensstemmig et Vivat neden for, og Kongen selv med Giensvar oven for gir sit milde Biefald tilkiende. Saa lyst som der var Fredags Aften, den 17 Januarii, i alle Huuse og Gader, saa brændende og ivrige as Glæde var alles Hierter. Beviis nok paa Undersaatternes Kiærlighed til deres Konge, og deres Konges Kiærlighed til dem igien.

Op alle indfødde ærlige Danske og Norske! kommer, haster og foreener eder med mig, opløfter eders Hænder og med Hænderne eders Hierter til Himmelen, nedknæler Andagtsfulde i Ben for vores Konge, udbryder med Lov og Tak til det evige Forsyn, som har beskyttet

8

og beskiermet ham. Lader denne Dag aldrig gaae eder af Minde, saa længe I kan huske; lader denne Dag give eder Anledning til mange Taksigelses-Dage; lader denne Dag paaminde eder om, at den store Kongernes Konge beskytter og beruster vores Konge til Rigets og Landets Vel. Lader os siunge Herren en nye Sang, hans Lov skal være i vor Meenighed. Herrens Haand har ved Kongens Haand draget de, som syntes Mægtige i Landet af Stolen. Herren haver giort deres Anslag til intet, de vaklende Knæe haver Han giort raske, og de nedsiunkende Hænder haver han givet Styrke. Op glæder og fryder eder, takker Fyrsynet vor Christian lever endnu, de bedrøvede Borgere er trøsted', De Beængstede husvaled', de Modfaldne styrked', alle er fornøyet.

Nu da: Tak mildeste Forsyn for den Konge du gav os! Tak for vores Christian! Du har givet ham en Krone, Tak for du benytter den ; vær Kongens Skiold og Landets Skiold, saa lever vi trygge, boe i hans og alle

9

hans Undersaatters Hierter, saa lever vi sikkre. Din Troefasthed beskytte ham, din Kiærlighed oplive ham, din Viisdom bestyre ham, saa ere vi Lyksalige.

Du store Hierternes Randsagere! Oplys Kongens Øyne, at han maae see og kiende dem som er hos ham, forstærk hans Forstand at han maae kiende og forstaae, om deres Raad, som er om ham, sigter til hans, til Rigets og Landets Beste. Drag selv Dækket ned fra alle Masqverte Ansigter, at Kongen maae kiende dem, bekiendt giør alle Hyklere for ham, og lad deres hemmelige Raad og Anslag, som til egen Interesse for dem imod Kongen og Landet ere besluttede, blive aabenbarede.

Dit aarvaagne Øye staae stedse over det gandske Kongelige Huus Dag og Nat, saa er det tryg, faa staaer det sikker imod alle Anstød til Rigets og Landets Beste.

Regier selv Rigets Raad med dit Raad. Lad ingen uden reedelige Hierter nærme sig til Kongen. Forund Lykke og styrk selv hans Be-

10

slutninger: saa troer vi de haver den rette Fremgang, saa veed vi de ere lykkelige, saa slutter vi det gaaer os alle vel.

Vores Magt til Lands og Vands bestyr og styrk, at de maae viise deres Tapperhed i rette Tiid.

Det hele Land, Geistlig og Verdslig, Adel og Uadel, Borger og Bonde, lad dem tilsammen hvile under dine Vingers Skygge, saa lever Kongen og Landet lyksalig.

11

Opliv dig Dannemark! op, fryd dig

nu igien;

Det syntes som dit Mod nu reent var lagt i

Dvale;

Men see! vor Christian dig nu atter vil

husvale,

Saa du af Sorrig ey nu reent skal svelte

hen. Din forrig' Munterhed nu i en Afkrog laae, En paalagt Myndighed som dig just til at gyse Og Blodet ligesom i alle Aarer føyse, Du vidste ey tilsidst hvad du dig skulde spaae.

12

Men see! et Øye seer til vores Chrisstian hen,

En Haand fra Himlen selv tar Dækket bort

fra Øye;

Saa at han skimter Hielp fra den hielpsomme

Høye,

Og just ved dette Syn benytter sig af

den.

En Masqverade var just for i denne

Nat,

Og Nyt vi haver hørt i Kongens Huus

feret,

Vi takker Himmelen for det er arriveret, Skiønt vi det ey forstaaer, hvorledes det

er fat.

Hvorledes det er fat; Nok: det os Glædde er.

Nok er det, vi har hørt de Masqver er borttaget,

Og deres Myndighed blev ved hans Haand

aftaget.

Som just beskiermer har enhver af dem

især,

13

O! gid at hver og een, som Masqver

bær endnu,

For Guds, for Kongens og for heele Statens

Nytte,

Dem med reent Ansigt og reent Hierte vil

ombytte,

Og denne Nat som Dansk maa komme

reent ihu.

Nu frydes just min Siæl, just nu i denne

Stund,

Da hver en Undersaat af Dansk og Norsk

tillige

Just kappes om Vivat eenstemmigen at skrige,

Og Echo høres fra den høye Konges

Mund.

Monarch! engang din Plads af Mængde

opfyldt er

Af Aldels, Geistlig Stands, af Borgers, Bønders Glæde,

Som søgte kapviis for dit Ansigt frem at træde,

For at lykønske dig til Thronen hver i

sær

14

Just nu paa denne Dag vi samme Optog seer.

Hver ærlig Undersaat af Kiærlighedens Lue Selv kappes om at de maa vores Konge skue. De seer ham, frydes, og reen fuld af

Glæde leer.

Stadt-Hauptmand kommer for vor kiære

Konge frem.

Tak! for vi Borger kan faae Kongen udi

Tale; Tak ædelste Monarch! for du vil os husvale; Din Hielp veed vi er stor, din ved vi

haver Klem.

Op! frydes Dansk og Norsk! op! frydes

hver og een!

Hør Christians milde Svar: I mine

Norske Gutter,

Som for mit Liv, mit Blod Jer Næver ey

indputter,

Som staaer for Mand og naar det gielder

ey er seen.

15

Med min Medborgere jeg just i dette Nu

Er gandske reent omspendt af Troeskabsfulde

Flammer!

Tak Himmel! for du os bortdrev forventet

Jammer!

Tak! du ved Christians Hielp har

kommet os ihu.

Tak milde Forsyn! du den Skye bortdrevet har,

Som længe nok har os med Modgangs-Vinde truet,

Hvorfor enhver og een af os længst haver gruet,

Tak! du ved Christians Haand den Godhed for os bar.

Lev længe Christian lyksalig Aar fra

Aar!

Det er det Ønske vi for Himlen dig fremsender,

Fra Riigst' til Fattigste, som Sorgen reent

omspender!

Her er det Ønske som dit Borgerstab

formaaer.

Opliv dig Dannemark, rc. rc.

16
1

Hvo sig selv ophøyer, han skal Nedtrykkes, Luc. 14. 11. Betragtet i Anledning af Den ønskeligste Forandring

ved

Det Danske Hoff

den 17de Jan. 1772.

Da

Grev Johan Friderich Struensee

Med sit skadelige Tilhæng, efter

Kongel. allernaadigst Befalning, blev hæftet og til Sagens Uddrag indbragt i Citadellet i Kiøbenhavn.

af Franz Christen Sön.

Tronhiem, 1772.

Trykt paa Autors Bekostning.

2

1 Cor. X. 12.

Hvo sig lader tykke , at han staaer, den skal see vel til, at han ikke falder.

3

Min GUD! — hvad Nyt fra Dannemark?

Kan Landets Fader og Monark

I Sikkerhed ei blive?

Tør Ondskab vel formastelig Til Guders Throne nærme sig Og der sin Gift udgive?

En Slange i sin Konges Barm Opelsket, kiælen, vel og varm Sig om hans Hierte vinder, Den hvisler, kryber af og til, Vil alt hvad Kongens Hierte vil, Indtil den Udflugt finder;

4

Nu stikker den sit Hoved frem, Indsniger sig hos alle dem,

Som Landets Tilstand kiender Den veed, at Kongens Øyemeed, Som ømmest Faders Kierlighed

For sammes Velfærd brænder. —

Endnu er Slangen ingen Ting,

Som ussel Orm den gaaer omkring Maa sig i Haabet mætte.

Den skiuler List og Gift og Braad, Imens den spinder paa den Traad, Som skal dens Krone flætte.

Først i det Allerhelligste,

Hvor uden Livs Forbrydelse Ei nogen sig bør nærme,

Den søger sig et Tilflugts Sted,

Hvor den mod Følgers Farlighed Sig sikker kand beskiærme.

5

Saaledes første Trin er giort; Dog dette hielper ikke stort;

Her meget er tilbage,

Hvis han sit Ønske skal opnaae, Maa han i Raad med sieere gaae For Kongen at bedrage.

Men, uden Rang og Værdighed, Anseelse og Myndighed

Et Værk at giennemdrive, Som hele Rigets Sikkerhed,

Ja Thronen selv maa vakle ved, Det ei saa let vil blive.

Han Kongens Hierte dobbelt har,

Og Kaaben efter Veiret star;

Var tredst og underfundig;

Han talte gierne Landets Sag;

Var haard og nidkier mod Bedrag,

Udrænkte alting grundig.

6

Med en saa hellig Maske paa,

Han burde vel Belønning faae Af Landets ømme Fader?

Ham værdiges Fortroelighed,

Ham skiænkes Rang og Værdighed I før uhørte Grader.

Nu skyder han sin Slange-Hud, Foragter Konge, Pligter, GUD, Fordreier Ret og Love.

Men endnu er hans Myndighed Ei i fuldkommen Sikkerhed,

Han derfor snart maa vove,

At spille saa sit pakket Kort,

At faae de høye Trumpfer bort,

I Beet ham kunde føre.

Han blander om, og blander saa,

At den maa ud af Spillet gaae,

Som ingen Kneb vil giøre.

7

Vel Redelighed vaagen staaer, Og troelig Ham i Hælen gaaer,

For i hans Kort at kige:

Men han forstaaer den Helved-Kunst, At blinde Visdom selv med Dunst, Saa den maa Falskhed vige.

Naar dette Kunstgreb først er brugt,

At Ærlighed maa gaae paa Flugt; Begynder han at trække Dem af sin egen Rase frem,

Der fremfor andre er beqvem

Hans Ondskab Haand at række.

Nu kryber Sandhed i en Vraae Og tør ei frem for Thronen gaae; Thi han den stedse møder. Og lykkes det, den engang tør Sig nærme Kabinettets Dør; Han den tilbage støder.

8

Endnu han ikke sikker er.

Maaskee han i sin Ondskab seer Retfærdighed at vaage? —— O nei! thi havde han det seet; Var evig Visdom ei beleet

Bag Ondskabs tykke Taage. —

Her er han eene Alt i alt;

Thi han sin Herre har fortalt,

Han evig troe Ham bliver. Saaledes han udvirket faaer,

Hans Haand saa vel til Troen staaer, Som naar hans Konge skriver.

Nu tør han skrive hvad han vil, Snart tage fra, snart legge til;

Thi alle ham adlyder.

Om Riget falder eller staaer,

Det lige nær hans Hierte gaaer, Naar Egennytte byder.

9

Nu kryber Ormen ikke meer; Nei! den for høyt ophøyet er, Og ved Monarkens Side. Til Dyden spodsk og bitter seer, Og dem i Hiertet kun beleer, Der tør hans List bestride.

Nu tager han forvovne Skrit —

Men gaae Forræder! ei for vidt,

Lad dig i Tide skrække!

Skiælv! — bæv!— det er Guds Salvede, Mod hvilken din Formastelse Sin frække Haand tør række.

Men—nei!— du følger kun din Gud, Den GUD, Retfærdighedens Bud Med fiendske Fødder træder, Naar Splidens Diævel for dig gaaer Og blant din Gift sin Sæd udsaaer, Paa Helligdommens Steder.

10

Du svækked' Kongens Myndighed, Og dyssed Ham i Søvnen ned Ved dine Helved-Renker. Det beste Folkes Kierlighed Forvandlet blev til Bitterhed Ved før uvante Lænker.

Din List udbryde vil til Vold,

En nedrig Brandt, en Falkenskiold Din Nedrighed vil føye.

Hver med sit Tilhæng færdig staaer — Men Hævnens Vredes Torden slaaer Paa Ondskab fra det Høye! —

Forræder? — Udyr! — Struenfee!

Tør du endnu mod Himlen see? — Kan du din Synd fortryde?— Saa græd! —ja græd, om mueligt, Blod! Og tak den GUD, som ei tillod,

Din Ondskab at udbryde.

11

Tak GUD, det Forhæng rævnede Bag hvilket du dig skiulede For Kongen at besnære Men Ven! — dit Sinds Forhærdelse Dig nægter Egenkiendelse ——

Dog—GUD—din Dommer være! —

Det Navn en Støtte har fortient,

Hvorpaa med evig Stiil blev brændt

For Eftertiden dette!

En Tydsk Forræder, Struensee

Til evig Skiændsel, Skam og Spee Lod Kongen denne sette.

12

Men evig Tak skee Himmelen,

Som elsket Konge, Fader, Ven Sit Folk igien vil give! Som faae til vores Suk og Graad, Og skildte Slangen ved sin Braad. Guds Navn velsignet blive!

O Konge! hvis Du kunde see Dit Folkes nye Henrykkelse Og Hierters rene Glæde, Fordi de see Din Konge-Magt Igien i rette Orden bragt;

Du vilde med os græde!

13

Hold Kongens Hierte i din Haand! Du, Kongers Konge! leed Hans Aand!

Hielp Kronen selv at bære!

Din Frygt Ham giøre vits og stoer; Saa skal det Folk, i Norden boer, Det lykkeligste være.

Men JULIANE! det var Dig

Igien os giorde lykkelig!

Vi Takke-Offer bære Ved Dig og ved Din FRIDERIK! Vort faldne Haab Opreisning fik, Og Kongens Magt sin Ære! (*)

(*) Eder I kiække, I redelige Danske! som ved denne Lejlighed viste, hvilken Pligt der

14

De alles Hierter havde før,

Og dette os afmægtig giør;

Dog vi paa nye dem give: Lev, elsket Moder! med Din Søn Velsignet, længe! det vor Bøn For DEM skal stedse blive.

paaligger enhver oprigtig Undersaat, burde opreises et evigt Æreminde; men — hvorledes skal dette være? —- troe Rigernes tause Erkiendtlighcd, og lad det være Eder en rørende Glæde, at de evig ansee og takke En Grev Ranzow Ascheberg,

En Grev von der Osten,

En Gen. Mai. Eichsted,

En Oberste Köller,

En Krigs-Commissair Bierinschiold,

Som Kongens og Landenes medhielpende Befriere!

15

O! Tvilling-Riger! bryder ud Med bøyet Knæ for Guders GUD I Tak- og Fryde-Tone:

Velsignet være CHRISTIAN! Til Skiændsel blive hver den Mand,

Der rokke tør Hans Throne!!

16
1

Vedvarende

Vidnesbyrd

om

i Nordens Glæde

over

den 17de Januarii 1772.

Samlet

af de fleeste Stæders udviiste

Fryde-Tegn

over den da skeete

Forandring ved Hoffet.

Kiøbenhavn, trykt med Godiches Skrifter, og findes sammesteds tilkiøbs.

2
3

Aalborg. Fryd over Dannemark og Glæde i hvers Bolig! Deri tog Aalborg Deel ret brændende og trolig. Navngives just ey her, hvorudi Borgerne Lod deres Glædestegn for heele Norden see; Man ey desmindre kan til deres Ære sige, At de har ingen Bye i Glæden vildet vige, Og den udmerket saa, at det ham Ære giør. De Gud og Kongen gav hvad beste Borger bør.

4

Aarhuus.

Anseelig overalt og herlig Glæden fandtes Ved Baandet., som paa nye af HErrens Forsyn bandtes mellem Kongens Siel og Folkets Hiertelav Ved Frelsen, HErren os saa øyensynlig gav.

Det Aarhuus Borgere til Glæde har opvekket,

At Fryds Betegnelsen de har saa viidt udstrekket Som nogen anden Bye i begge Rigerne,

Og Troskab imod Gud og Kongen ladet see.

Arendahl.

Hvor stor end Nøden blev fra Arendahl beskreven, Fandt hver af Borgerne sig dog til Glæde dreven,

Da Posten bragte dem den glade Tidende,

Som længe ønsket var i begge Rigerne.

Paa Isen Styrmand Schmidt en Kunstild der antændte, Og sit Fyrverkerie til alles Lyst afbrændte.

Derefter spiset blev, da Musikanterne Opstemmede ved hver Pokals Udtømmelse.

Kanoner løsnedes; man tusind Ønsker giorde,

At alting maatte nu herefter bedre vorde!

5

For Kongen, Dronningen, saavelsom printzerne Troe Ønsker hørtes tidt fra hver en Mund at skee. Der dandsedes paa Bal af Samlingens Personer,

Og vistes overalt Illuminationer.

Hver i Bevægelse af Glædens Ild var sat,

Som næsten varede den gandske lange Nat.

Assens.

Raadstuen her ey før ved alle Glædes-Fester Har havt saa stort et Tal af milde Fryde-Giester,

Som efter Tidenden om Stats-Forandringen;

Og Kongens Fødselsdag var her ey før som den.

Af Byens egne Folk, honette og fornemme,

Samt en anselig Deel, som her ey havde hiemme, Forsamledes med Lyst og i Fornøyelse Indtil om Morgenen heel muntre dandsede Kanonskud hørtes og, naar Kongens Skaal blev drukket; Og alle havde glemt, de forhen havde sukket. Illumination man og i Assens saae,

Hvor denne Fest vil vist i lang Erindring staae.

6

Bergen.

Gud HErren takket blev i alle Stadens Kirker For Kongen lykkelig fra Fare friet var;

Og da, naar man kan troe, man Stort ved Bøn udvirker:

Man Bøn for Kongens Liv og Landets Vel frembar Sex Timer Byen var og smukt illumineret,

For over Frygten dog vort Haab fik triumpheret.

Her Nordens Følelser ved Bud om Kongens Fare Blev af et Selssab i harmonisk Sang udført;

Og alles Hierter her i Bergen glade vare Som dens, der bleven er ved beste Budskab rørt.

Ey noget sparet er, hvoraf man kunde kiende Den Ild, som pleyer reen i Nordmænds Hierter brænde.

Bogense.

Der og opvaktes Fryd i hele Bogense Saasnart det rygtedes, at Dronning Juliane Af HErren styrket var, til Frelsen Vey at bane For Kongen og hans Folk, som Stormen truede. Hvorover Borgerne endogsaa her blev glade,

Og glemte ey, sin Fryd smukt at tilsyne lade.

7

Callundborg.

Gladt Hierte meget rart formedelst Sorgen sukker, Naar sorrigfuldest Mund sig tidt med Smiil oplukker. Der hielper ingen Sorg til sig at giøre glad.

Men Nordens Sorg er endt ved Glæden, den udbad. Vi Aarsag har til Fryd! saa sagdes allevegne,

Har vi end sørget før, saa vil vi nu betegne Vor Glæde derudi, at være lystige For den Forandrings Skyld, som Gud for os lod skee. Hvor høyt i Callundborg man har udviist sin Glæde, Og hvor Fornøyelsen har været her tilstæde Saavelsom andensteds, man vil fuldkommen see;

I det man her kun vil anføre følgende:

Mein Stübgen ist nur klein,

Doch brennen hier zwey Lichter

Du solst mein König seyn,

Der Dänen ihr Beschützer,

Drum lebe alzeit wohl O großer Christian!

So blühet auch mein Wohl;

Vivat mein Christian!

Callundborg den 29 Janv. 1772.

Christian Friderich v. Weichenborn Premier-Lieutenant beym 5 Seeländschen National-Bataillon.

8

Christiania.

Hver Normand stræbet har, sin inderlige Glæde At vise offentlig. I Rigets Hoved-Sæde Blev Kongens Fødsels-Fest til Glædens Fest bestemt For alt det Gode, som Gud haver til os giemt. Med Fahne og Musik først Borgerne optrakte,

Og hver Mands billig Agt for denne Dag opvakte Ved Saluteringer af deres Haandgevær,

Og ved Kanonskud, som gientoges stedse her.

Et Aften-Tractament der offentlig blev givet.

Hvor alles Glæde ved Pokaler blev oplivet,

Som af Indvaanerne nu fandt sig veltilfreds Og var særdeles kier velkommen sammesteds.

Bal var dm Aftenen og hvert et Huus i Staden Illumineredes af alle Folk til Gaden:

Saa her ey sparedes paa Glædskabs Tegnene,

Som andre Stæder lod for Landets Frelse see. Professor Døderlein holdt samme Dag en Tale,

Som passede til det, hvers Glæde skulde male.

Hans taleriske Aand vist alle den har rørt Som hans Veltalenhed paa samme Tid har hørt.

9

Christianssand.

De gode Nordmænd her, hver Christianssands Borger, Som havde taget Deel i Landets store Sorger,

Tog nu og Deel i Fryd, da Bladet vendte sig,

Og hver fik Haab, igien at blive lykkelig.

Hvorledes ellers man udviste her sin Glæde,

Kan sluttes til fra den i Rigets Hovedsæde;

Thi her som andensteds man got for Kongen bad,

Og var i Munterhed ved HErrens Frelse glad.

Colding.

Her haver Borgerne sig helligen fornøyet Med Lov og Tak til Gud for al hans Styrelse,

Og ved et Sammenskud den gode Anstalt føyet At Glædskabs Almisse blev deelt til Fattige. (*) Derefter glædde de sig ved et Giestebud,

Ved hvilket de og ey Pokalerne forglemte,

Men Vivat Kongen og hans Huus de tidt istemte,

Og enig Samling holdt til langt paa Natten ud.

(*) Der bled uddeelt i Rdlr. til hver af 12 Huus-Arme, og 5 Mark til hver af 42 andre Byens Fattige.

10

Corsøer.

De Fiorten gode Mænd, som her sig viste glade,

Og Got for Kongens Liv, hans Huus, og Landet bade, I fattig Tilstand har dog stemt sit Vivat i,

Og drukket Kongens Skaal, ja havt Fyrverkerie.

I al Eenfoldighed til denne Glædens Time,

De, som de skreve selv, har sat sig til at rime.

De med Taksigelse har kommet det ihu,

At Kongen ey blev død, men lever dog endnu.

Vi Fiorten ville være Og giøre Kongen Ære I vores ringe Stand,

Af os gemene Mand,

I før af Brede-Gade,

Lad Ilden os ey flade! Saa vil vi prise Gud,

Som hialp vor Konge ud Fra den iskienkte Skaal Og Vellysts fulde Maal.

Nu vil vi allesammen Prise Gud og Kongen Amen.

11

Dramen.

Saavel paa Bragernæs som Strømsøe her var Glæde. Den udi hver Mands Bryst og Hierte havde Sæde. Den derfor og udbrød som andre Stæder her Ved allehaande Tegn og Fryds Beviisninger.

Af dette var det et, som Maler Lobek viste Paa Bragernæs, hvorfor han ey sin Roes bør miste. Paa kunstigt Malerie udi et Vindue Var meget smukt at see det efterfølgende:

1.) Kongens Brystbillede, med tykke og mørtel Drive-Skyer;

derover en flyvende Engel, som udbasunede:

Længe leve Kong Christian den Syvende!

Alseende Øye! Treenigheds-Kraft!

Velsigne din Salvedes Christians Magt.

2.) Retfærdigheds Billede, som trædde falskhed

paa Hovedet:

Retfærdighed med Mildhed skiøn Gav Avindsmand sin rette Løn.

3.) Et brændende Hierte, som en Tordenkile giennemfoer:

Falskheds Hierte slog's af Torden.

Ach, hvad høres nu i Norden!

4.) En Strudsfugl paa sort Grund, med Lænke fra Halsen til Foden:

Du modig Struds, dit Ridderbaand En Lænke blev fra Foed til Haand.

12

12 >

Ebeltoft.

Den gode Villie og god Samtale er Udi et Giestebud de allerbeste Retter;

Derfor i Ebeltoft man sig og foresetter At være ligesom man fundet har enhver.

Man havde Villien, og talede derom Som om Lyksalighed, at Kongen frelst var bleven, Og Kongestammen fra en Snare var udreven, Hvorhos man Kongens Skaal med Glæde ihukom.

Faaborg.

Hvo som er uden Gield er lykkelig og rig. Faaborgs Indvaanere vil lykkelige være,

Da de betale vil sin Gield til Gud, og ære Hans Forsyn, som til Hielp for Kongen viste sig.

De ikke mindre her end nogen andensteds Har været glade ved, god Tidende at høre,

Og ikke glemt sin Bøn for Kongens Huus at giøre, Samt i anstændig Lyst beviist sig vel tilfreds.

13

Friderichshald. Hvad got og gammelt er, man ikke bør forkaste, Og med Indretninger, som ere nye, ey haste. Derved en Fordel er. Det tænkte Friderichshald, Da Tiden den kom op om hine Grevers Fald. Hver fandt en uvant Fryd, og deraf blev oplivet: Saa til Fornøyelsen man sig har overgivet, Og Kongens Fødselsdag med dobbelt Glæde holdt, Da de var fængslede, som Jammer havde voldt. Fridericia. Liig andres Stæders Fryd har denne Byes været. Gud ved Taksiigelsen af Borgerne blev æret For Kongen havde dem leveret hen til Straf, Som Baandet mellem ham og Folket brøde af. Derover Lystighed man sædelig anstilte, Man sang og dandsede, man Skaaler drak og spilte, Og lod sin Gavmildhed imod de Fattige Ved denne leylighed og kiendeligen see.

14

Friderichssund.

Gud styrer alle Ting; han og bestyret haver,

At Danmark tabte ey alt Haab til Lykkens Gaver, Hvorfor og Fridrichssund, som andre Stæder har Paaskiønnet, Gud mod os særdeles naadig var.

Greenaae.

I Modgang hielper best den Mægtige med Daad, Og den, som visest er, da trøster best med Raad Saa Juliane og Prins Friderich de giorde,

Da det saae uvist ud, hvad af os skulde vorde. Saa tænkte Borgerne i Grenaae, da blev hørt, At Folkets Sag saa vel af Herren var udført.

De glædede sig da paa allerbeste Maade,

Og Gud velsignede for den beviste Naade.

Hadersleb.

Her blev af Cantor Saup paa Stedets Postgaard qvædet, Hvor de Fornemste sig indbyrdes haver glædet Ved de Forandringer, som nyttig skeete var,

Og denne Glæde langt paa Natten varet har.

15

Man Kongens fødselsdag var dobbelt celebreret, Og har sig, som paa nye, med Kongen gratuleret. Ja der i Hadersleb var ikke nogen Siel, Som jo ømt ønskede den beste Konges Vel. Helsingøer. Den gode Villie, den Glæde at betegne, Som saa udmerkende sig viste allevegne, Her ikke manglede i Helsingøer hos Een; Men her, som andensteds, var ædel, høy og reen. Hver havde Følelser for Kongen og hans Stamme, Som Gud i Varetægt har viist sig at annamme Ja Byens Magistrat og fleer var sindede, At lade Frydetegn af Hiertets Glæde see. Men der, som hindrede, at saadant ikke skede, Og at ey Borgerne saa glade sig berede Paa Kongens Fødselsdag, som deres Forset var, Sin Grund i Lydighed imod et Forbud har. Der blev imidlertid og dandset dog souveret, Samt hed Hr. Cantor Falch concertlig musiceret. Illumination en Deel og giøre vil: Men Commandanten bød, de skulde lukke til.

16

Hr. Lyche, Formand for de Sexten Mænd i Staden, I nogle Vinduer lod skinne ud mod Gaden De Hiertets Tanker, som enhver af Borgerne Paa Kongens Fødselsdag til Himlen ofrede:

Hver troe og ærlig Undersaat,

Som bærer Navn af Patriot

Bær frem med mig jer Tak til Gud,

Som hialp vor Landets Fader ud Fra Falskheds Snarer, Slangens Braad, Fra Ondskabs hemmelige Raad,

Og frelste os en Konge, som Paa Jorden aldrig bedre kom.

Kom Tvillingrigets Sønner frem,

Som nys ey vidste, I var rolig I Eders ærlig Kald og Bolig,

Og Himlens Naade aldrig glem;

Nu aabnes for jer Sukke-Tone En sikker Ven til Kongens Throne

Thi Helveds Hær, som stod paa Vagt,

Er nu i Baand og Lænker lagt.

17

Ey glemmes bør vor Takker-Sang Til vor velsignet Juliane,

Der saae med Ynk den onde Vane,

Som Ondskab selv fik bragt i Gang;

Samt til Prinds Fridrik, Dydens Bolig, Som med forenet Kræfter trolig Antog sig begge Rigers Sag, Og bragte Ondskab for en Dag.

Tak store Konge Christian!

Vort Tvilling Rige aldrig glemme At love dig med Fryde-Stemme;

Ja Spæde, som kuns lalle kan,

Skal Efterslægten underviise,

Hvorfor, hvor høyt den dig bør prise,

Saa Ondskab skamfuld skal tilstaae,

Den aldrig bedre Konge saae.

Hiærting.

Frue Tillisch her indbød en Deel Indvaanere Paa Kongens Fødselsdag og dem bevertede,

Da de sin Glæde har for Magtens Gud forklaret Udi Taksigelser, for Kongen blev bevaret.

18

Hillerød.

Man udi denne Bye ved Slottet Fridrichsborg Ved sindig stille Fryd sit Hiertes Glæde viste,

Og HEtrens Forsyns Hielp for Kongens Frelse priiste, Hvorved forvandlet blev til Glæde al vor Sorg.

Hirschholm.

Ey just i denne Bye, som Navn af Slottet har. Men strax deruden for i Udserød blev dandset,

Og Glæde viist, fordi Guds Forsyn havde standset Den Vilderedes Strøm, som mod os udbrudt var.

Hiøring.

I Armod bedre er at leve fromt og ærlig,

End uretfærdigen som mægtig, rig og herlig.

Om dette var betænkt af dem, der styrtede Den Syttende i Aar, ey Faldet skulde skee.

Men den, som Gudsfrygt, Dyd og Ret vil undertvinge, Og sig til Ærens Top ved Vellyst vil opsvinge,

Den Skiebne har fortient, som Kongens Fiender fik, I et for Nordens Folk lyksaligt Øyeblik.

19

Hver Hørings Borger da med andre Stæder vover, Paa Kongens Fødselsdag at være glad derover;

Men Glæden hos enhver bestandig vare vil Saa længe Borgere i Hiøring bliver til.

Hobroe.

Har andre Stæder viist sin Tak for HErrens Naade Mod Kongen og hans Huus ved alt hvad de formaaede: Da ligeledes har hver Borger i Hobroe Beviist det samme, som mod Gud og Kongen troe.

Holbeck.

Skiønt Holbecks Glædes Tegn ey læses i Aviser For HErrens Frelse, som alt Landet eenigt priser:

Saa har dens Magistrat og gode Borgere Dog ingenlunde glemt, at lade samme see.

De efter Evne har anstændig sig fornøyet Og Juliane, samt Prins Friderich ophøyet For den Lyksalighed, som nu udbredes vil Ved de Forandringer, De hialp saa mægtig til.

20

Holmestrand.

Saavel i Holmestrand, som og i sammes Egn Man har udmerkende viist Hiertets Glædes Iver Som den almindelig for hver tilkiendegiver Ved allehaande frie udvortes Glædes Tegn.

Hr. Blom i Holmsbroe har høytidelig trakteret, Og Kongens Fødselsdag merkværdig celebreret. Hans Sønner førte op en meget smuk Concert, Og Kongen ønsket blev langt Liv med mere Kiert.

Holstebroe.

Naar der er Grund til Fryd i alle Danske Stæder, Man sig i Holstebroe da billig ogsaa glæder.

Jo, jo, hver Borger her til visse fandtes glad, Og got for Kongens Huus af fyrigt Hierte bad.

Horsens.

Her Glæden offentlig høytidelig sig maler Ved Folkets Fryde-Raab, ved nogles lærde Taler. Den meest ukunstlede utvungne Lystighed Her havde overalt i alle Huse Sted.

21

Vivat Kong Christian! man hørte hver at raabe: Der bedre Tider nu herefter er at haabe!

Naar det gaaer Kongen vel, saa gaaer det hver Mand

vel;

Saa tæenkte man og tog i billig Glæde Deel.

Kiøbenhavn.

Her var den Skueplads, hvor alle saae den Scene, Som skabte Følelser for Rene og Urene.

I Kiøbenhavn ey før en Dag som denne var,

Der uforglemmelig sin Rang i Tiden har.

Stor blev den ved det Verk , som paa den Dag udførtes; Stor blev den ved det Raab, fra alles Munde hørtes: Stor blev den ved den Ild, som Staden Lysning gav, Der ret bevidnede hver Borgers Sindelav.

Den større aarlig vil i alles Minde blive,

Naar man de Frugter seer, som den vil af sig give,

At ligne grundet Haab, og derom Ønsket var Som alle for den Dag til Herren baaret har.

22

Kiøge.

Paa det honetteste har Kiøges Borgerskab Med sammes Magistrat fornøyet sig og fyret Af inderligste Fryd, fordi Guds Haand har styret For Kongens Frieheds og alt Landets liidte Tab.

Paa Kongens Fødselsdag det Kane-Føre var.

Deraf betiente sig et Selskab, som ringkiørte,

Da man Trompetters Lyd og tre Kanonskud hørte, Hver gang for Torvet de sit Optog holdet har. Derefter begge Kiøn paa Byens Raadhuus kom,

Som paa det zirligste blev seet illumineret,

Det hver Indvaaners Huus i Byen og har været:

Og der var idel Lyst, hvor man sig vendte om.

Vivat Kong Christian! og Kongens Huus! blev hørt. Man sang og spillede paa Byens Instrumenter;

Og Glæden var, som man i saadan Fald den venter, Hvor Hiertet ærekiert af Fryd sig føler rørt.

Kongsberg.

Glück auf! für Christian! af alles Munde raabtes Paa Kongens Fødselsdag, da idel Glæde haabtes For Kongsberg efterdags og for Biergverkets Tarv. Sand Held og Frelse staae for Kongens Huus til Arv!

23

Lemvig.

Hvor Træet borte er, der Ilden maae udslukkes: Saa var det før, da nok i Nøden maatte sukkes, Da Grunden manglede til Glædens Fyrighed, Indtil Forræderne fra Magtens Top faldt ned. Det sidste Aarsag blev til Lemvigs Borger-Glæde, Hvor man nu alle saae med Munterhed fremtræde Og prise offentlig den Gud, som hialp i Nød, Og Fred i Kongens Huus og hele Landet bød.

Løchstøer.

Har man endskiønt ey seet i Stykkeviis opregnes Hvorved man Glæden lod udi Løchstøer betegnes For Kongens Frelse, som alt Landets Frelse var, Man ey desmindre her sig derved glædet har.

Mariager.

Velgierning glemmes snart; og Norden tidt forglemte Hvor stor Velgierning Gud bestandig til os giemte.

Den sidste, som er viist imod os, er saa stor,

At vi til ævig Tid bør takke Gud derfor.

24

Saa billig som enhver sin Deel i Glæden tager For den Velgiernings Skyld: saa har og Mariager Udviist sin Skyldighed, som den sin Evne fandt. Hver glædde sig og drak sin Konges Skaal iblant.

Mariboe.

Ey med de ringeste iblant de Danske Stæder Som sig ved Kongens Vel og Landets Gode glæder Var Mariboe tilforn, og altsaa mindre nu Ved denne Leylighed, hver komme bør ihu.

Middelfart.

Den Aarsag, hver en Bye befandt, sig at forlyste Ved Kongens Fødselsdag, som var i Aar saa kier, Blev Grund for Middelfart, sig og af det at bryste, Som andre Stæders Roes og Æreminde er.

Her har og Borgerne sig deri distingveret,

At de har Glædes-Fest for Kongen celebreret.

25

Nackschow.

Det er berømmeligt at vove store Ting!

Til Julianes Roes i Nackschow det udraabtes, Da man erfarede det Udfald, som forhaabtes Med dem, der kiørte frisk med Landets Vel i Ring, Nu var vor Konge frelst, og Landet ligesaa:

Nu ofrede enhver, som paa Guds Godhed skiønner, Til Gud for Kongens Liv Taksigelse og Bønner. Hver Borger sagde her: Gid Kongen leve maae!

Dig, o Forsyn! vi tilbede,

Som os gav uventet Glæde Til vor Christians høye Fest! Glæde-Taarer os nedrinde: Forsyn, vor Beskiermerinde!

Dine Blink os fryder mest. Blandt de takkefulde Bønner, Som dig ofre Nordens Sønner,

Nackschow og istemmer med: Himlens Ære stedse fremmes! Kongens Fiender lad beskiemmes!

Stødes fra hans Throne ned! Kongen leve og i Live Himlens Yndling altid blive! Mildhed pryde Christians Navn!

26

Stammen blomstre ved Guds Naade! Guds og Kongens Venner raade!

See, saa fremmes Rigets Gavn.

Nestved.

Lad være man ey har fuldkommen Efterretning Om Byens Munterhed: saa er det dog vis Gierning, At Nestveds Borgere sig og udmerket har Den Fryd, hvis Aarsag Maal for hver Mands Glæde var.

Nexøe.

Hver er sig huldest selv; Men det Almindelige Hos Patrioter har en vigtig Deel at sige.

I denne Post man veed, at Nexøe-Borgere Var glade ved den Hielp, som skede Rigerne.

Niibe.

Hvad Fred formere kan, det Ufred kan adsprede. Til Ufred regnes kan, naar Landets Vilderede Forhindrer Næringer, Befordrer Fattigdom,

Og kaster gammel Skik og og gode Love om.

27

Da Dannemark sig saae bragt udi saadan Knibe, Men ved Guds Forsyn frelst: Saa glemte ikke Niibe Sin Skyldighed og Pligt, men andre Stæder liig, Taknemmelig mod Gud og glad udviste sig.

Nyekiøbing i Siælland.

Roes og Berømmelse giør ikke nogen bedre; Men gode Borgere man bør dog altid hædre, Naar de fornøye sig ved fælleds Velfærds Sag. Des Aarsag har man og her holdt en Glædes-Dag.

Nyekiøbing paa Falster.

I ligemaade her har Borgerne vist været Forsamlede, og Gud for hans Velgierning æret Som Norden blev beviist, og ønsket Kongen Got, For de nu borte var, af hvem vi havde Spot.

Nyekiøbing paa Morsøe.

At glædes hemmelig ved den almene Lykke Tidt føles sterkere, end Ord det kan udtrykke. Saaledes Borgerne i denne Bye vist har Sig glædet over det, som alles Glæde var.

28

Nyested.

Her Procurator Toft gav et anseeligt Bal;

Ved hvilken Leylighed han forud holdt en Tale For de Forsamlede, og vidste at afmale Den Tid, som var forbi, og den, som komme skal. Den heele Nat gik bort med Glæde og Musik;

Man dandsede og drak til Dagningen begyndte,

Og ved Kanoners Skud hver Konge-Skaal forkyndte, Hvorefter hver i Fred hiem til sit eget gik.

Odense.

Af Stadens Øvrighed blev glædelig erindret,

At Lands-Forstyrrelsen af Gud var bleven hindret,

Saa ey i Bund og Grund hver Mand blev ødelagt Af den tilsnegne og saa frekt misbrugte Magt. Forsamlingen sig her som andre Stæder viste I fuld Fornøyelse, et Glædes Maaltid spiste,

Drak lystig Kongens Skaal saavelsom Landets Vel, Og ingen merkedes af tvungen Fryd en Træl.

Men det merkværdigste var, at en Feldtbereder,

Som vel en fattig Mand, men dog god Borger heder, Skiød Syv og Tyve Skud ved Selskabs Skaalene, Og over Evne her lod Hiertets Glæde see.

29

Ved hvert et Skud han skiød, som kostede hans Penge, Han kommanderede et lidet Antal Drenge,

Som raabte Hurra kiekt: Vivat Kong Christian! Endnu, Gud være Tak, befriet lever han.

Selv Feldberederen hver Gang igientog Raabet Med Bøn for Kongen, og en vigtig Trøst for Haabet: Gid det gaae Kongen vel, der os da vel og gaaer! Det var at giøre alt, hvad ringe Magt formaaer.

Randers.

Gaver i Troskab som i alle andre Dyder, Som gode Borgere udmerkende bepryder,

Har Randers Borgere udviist sig idelig; Hvorfor i deres Fryd var nu ey heller Svig.

Præstøe.

Langtfra, at nogen Bye sin Glædes-Pligt forglemte; Og derfor Præstøe med sin Fryde-Sang istemte: Velsignet være Gud! Vivat Kong Christian!

Og alle dem, som hialp til den udførte Plan.

30

De holdt en Glædes-Fest saavelsom andre Stæder; Thi hver en Patriot ved Landets Vel sig glæder.

At de har kappedes en Deel at overgaae I mange Glædes-Tegn, derom ey tvivles maae.

Ribe.

For HErrens Varetægt om Kongen og hans Stamme,

Man Kongens Fødselsdag fandt billigt at beramme Til Fryds-og Takke-Fest først ved Guds Tieneste, Dernest ved Skaalers Drik til bøn Velgaaende.

Af Byens Magistrat til Tredsindstyve Arme Et Maaltid givet blev, for Gud sig lod forbarme, Og saae til Nordens Nød. Til Sengeliggende Og Gaver deeltes ud, som var anselige. Stiftamtmand Levetzan trakterte paa det beste,

Og lod ey nogen Ting i Festens Glæde reste. Kanonskud hørtes der, saa og Trompeters Lyd, Og alting vidnede om Folkets fælleds Fryd.

Der fandtes overalt en billig Jubilering; Sindbilleder man saae i smuk Illuminering;

Af Stædets Biskop og trakteret blev den Dag; Og Glæaden overalt var efter beste Smag.

31

Ringsted.

Naar Solen bryder frem igiennem mørke Skyer, Da Sindet muntres op, og Glæden sig fornyer: Saa glædde Borgerne i Ringsted sig igien,

Da de fik Tidende om Stats-Forandringen.

Roeskilde. Bal var der overalt; her derfor ligeledes. Almindeligste Fryd ved dette Tegn betedes. Her dandsedes til Dag, og under Skaalers Klang, For Kongen, Dronningen og Prindserne man sang: Lyksalig er

den Dag, og hellig bør den skrives,

Da Sorgens sterke Aag fra Undersaatter rives;

Lyksalig er den Dag, naar man sig glæde kand,

At Gud han friede os, og vores Scepter-Mand.

Vi takke Himlen, og et Ønske vi istemmer,

Ret vel forsikkret om, at Gud os ikke glemmer,

Naar han kun varer selv om vores Christian,

Og om Hans Kongehuus, til Fryd for Dagmars Land.

32

Rudkiøbing.

Hver søge maae sit Gavn foruden andres Skade: Saa tænktes ved det Bud, som giorde alle glade, Der til Rudkiøbing kom, hvis gode Borgere Lod efter Leylighed sin Glæde ogsaa see.

Rønne.

Har andre Stæder vidst paa Landets Vel at skiønne, Som ved Guds Frelse kom igien, da har og Rønne. Her Commandanten og den høye Øvrighed Takoffere til Gud for Frelsen lagde ned.

Ey mindre fyrige her Borgerne har været At glæde sig, end hvor der meget blev fortæret.

Selv Himlen har Behag udi den stille Fryd,

Og denne viste sig at være deres Dyd.

Saxkiøbing.

Saxkiøbings Borgere, hvis Troskab aldrig svigter, For Landets Frelses-Dag ey glemte sine Pligter;

Men alle glædde sig paa andre Byers Viis;

Bad Got for Kongens Huus, og gav Guds Forsyn Priis.

33

Skagen.

Endog Indvaanerne oplivedes i Skagen Og lagde offentlig sin Følelse for Dagen Af Glæde over det, som var ved Hoffet skeet, Hvoraf saa meget Got for hver blev forudseet.

Gid Haabet, ønskte man, maae rigelig opfyldes! Saa skal vor Tak til Gud betales, som ham skyldes, Og vi fordobble skal al patriotisk Flid Til Haabets bedre Grund om en lysalig Tiid.

Skanderborg.

Da alle glædde sig, var og den sande Glæde Hos alle Borgerne i Skanderborg tilstæde.

Guds Forsyn takket blev, for Kongen giordes Bøn; Og Glædens Dag var her, som andre Stæder skiøn.

Skielskiør.

Her sig forsamlede de Herrer Officerer Udi den Escadron, som Byen indqvarterer,

Samt Byens Geistlighed og Embedsmændene,

Hos Kiøbmand Mandahl, hvor de blev beværtede. Pokalers Tømmelse her ingenlunde glemtes,

Ved hvilken Leylighed Lykønskninger istemtes For Kongen og hans Huus til al Velgaaende; Os Glæden kiendelig hos alle sig lod see.

34

En Deel af Borgerne var og ved dette Gilde;

Og de, der ikke var, dog ikke tie vilde;

Men raabte hver for sig: Gid Kongen leve maae! Thi hver sig som en Fugl, fra Snaren frelst, ansaae.

Skive.

Hvor ey Vildfarelse vil tage nogen Ende,

Der faaer man ingen Tid Lyksalighed at kiende.

Men hvor man retter det, hvori man feylet har, Der beste Frugt deraf vil blive aabenbar.

Saa tænkte Borgerne fornøyede i Skive,

Som saae, Gud vilde os nu gode Tider give,

Da han saa gode Raad til Frelsen nylig gav,

Og derfor glæddes de med dydigt Sindelav.

Slangerup.

Saavel de ringere som Landets større Stæder Har taget Deel i det, som hver Mands Hierte glæder, At Kongens Eenemagt til Kongen kom igien,

Og at han Frihed fik at være Folkets Ven.

Des Aarsag Slangerup med andre Stæder vilde Og vise Borger-Fryd ved kierligt Glædskabs-Gilde, Samt drikke Kongens Skaal med meer anstændig Lyst Som Frugten af den Ild, der brændte i hvers Bryst.

35

Sorøe.

Academiet her saavelsom Byen haver Til sammes Fattige uddeelt Almisse-Gaver Som rørende Bevis paa fromme Følelser For de ved HErrens Haand udførte Handeler. Høytideligste Fryd hos alle var at kiende,

Og Glædens Ild man saae i alles Adfærd brænde, For Kongen havde seet vor Guds Beskiermelse, Og for nu ventedes alt Got for Rigerne.

Stege paa Møen.

Da alle kappedes, at dandse og at lege,

For Kongen fandt sig frelst; man ligesaa i Stege Forsamlede sig smukt udi al Kierlighed,

Og giorde Hierteglad som andre alting med.

Først af Professor Gram en ziirlig Tale hørtes, Hvorved Forsamlingen til Tak og Ønsker rørtes;

Og disse brøde ud ved sterk Trompetters Lyd,

Da man af Kongens Skaal og giorde sig en Dyd.

Store Heddinge.

I Store Heddinge, den Kiøbsted, som med Tiden, Mod hvad den forhen var, er blevet meget liden,

Har Byens Borgere med fleer af Stedets Egn Ved Gilde og ved Dands viist deres, Glædes Tegn.

36

De vel fornøyede og overmaade glade Ved hver Pokal de drak saae hen til Josephs Skade, Og trøstede sig ved, at alting nu blev got,

Da Kongen herskede i Frihed paa sit Slot.

Stubbekiøbing.

Blant beste Borgere bør Stubbekiøbings regnes, Hvis Glædes Vidnesbyrd ey bedre kan betegnes,

End naar man kort og got fortæller, at de har Giort alt til Glædens Fest, hvad dennem mueligt var.

Svanneke.

I denne liden Bye var en langt større Glæde End alt udvortes Tegn at vise kan tilstæde.

De Fromme priser Gud i stille Eenrum helst:

Saa Gud her takket blev, for Kongens Liv var frelst. Svendborg. Her ved Gudstienesten fra Kirketaarnet blæstes: Her sang man Lov til Gud; her Bøn for Kongen læstes; Man her i Stilhed og et Glædes Maaltid nød, Hvortil en Controllent i Byen Giester bød.

37

Veldædighedens Roes til Svendborgs Minde taler, Der gav en Summa bort af Hundred Tie Rigsdaler Ved et frit Sammenskud til Byens Fattige.

Den Fryd betegner meer , end Musikanterne.

Sæbye.

Som hvert et Selskabs Lem giør sit til Selskabs Beste: Saa Sæbye Borgere udviste som de fleste En munter Lystighed og Glæde over det,

At Landsforstyrrerne nu skulde skee sin Ret.

Trundhiem.

Forseet det er forspildt. Det maatte hine sige,

Som tænkte ikke got mod Konge, Folk og Rige.

O hvor blev Nordmand glad, da Rygtet til ham kom, At der mod Ondskabs Drift nu skulde fældes Dom. I Trundhiem toges Deel af Byens glade Giester I de nu overalt anstilte Glædes-Fester;

Her blev med fyrig Lyst og udsøgt herlig Pragt For Kongen og hans Huus Lykønskninger frembragt.

Warde.

Af samme Drift, som har hver Byes Borger drevet, Er her en Glædes-Fest anstændig holdet blevet Paa Kongens Fødselsdag, da Sex og Tredive Af Byens Fattige blev frit bespisede.

38

Byefogden ogsaa lod Fyrverkerie afbrænde, Hvorhos et Selskab gav sin følte Lyst tilkiende Ved Bal, som varede snart til om Morgenen, Ved hvilken Leylighed er tænkt af Byens Ven:

Hver Vraa udi det gandske Land Som ingen falske Hierter hæler,

Der sig med Udyds Rænker qvæler,

Ved denne Dag sig glæde kand.

Weyle.

Man glad i Weyle var, da Posten med sig bragte Den glade Tidende: De var i Lænker lagte Som lagde Lænker før paa Folkets Næringer.

Ved deres Fald man sig ret har fornøyet her.

Gid det gaae Kongen vel! Vor Enkedronning leve! Saa raabte Borgerne i det de glade bleve,

Og paa det beste de da har fornøyet sig I Glæden, som nu var for hver almindelig.

Wiborg.

I Wiborg man ey før saa stor en Glæde kiendte, Som da fra Kiøbenhavn den Tidende man sendte Omkring til Stæderne, at der paa Kongens Slot Var den Forandring skeet, saa alting vist blev got.

39

Strax vare Borgerne beredte til at vise De Glædes-Tegn man veed fra hver en Bye at prise. Paa sommelig Maneer de sig forlystede,

For Kongen bade Got, saa og for Rigerne.

Wordingborg.

Man her først offentlig i Kirken Gud har takket,

For det ey blev udført, hvorom var længe snakket, Men af Guds Forsyn var befordret Landets Roe Ved den Omskiftelse i Ministerio.

Den første Syttende i Aar blev her antaget Som da frie Eenemagt blev atter overdraget Til Kongen anden gang; og altsaa viste sig Hvers Andagt og hvers Fryd desmeer høytidelig. Saasnart Gudstienesten i Kirken var til Ende,

Man saae enhver sig hen til visse Steder vende,

Hvor der trakteret blev af Hr. de Beringskiold, Som nylig Vidne var til de Fastsattes Vold.

Han Byens Ypperste lod hos sig selv beverte Og paa dens Viinhuus han dens Borgere trakterte, Samt i et Vertshuus og de ringere af dem, Hvorfra enhver gik glad mod anden Dagen hiem. Der paa et fierde Sted var og anrettet Gilde For Skolens Lærlinger; Thi Kammerherren vilde Udmerke sig især mod Kongens Huus devot,

Og ved Trakteringer selv findes Patriot.

De glade Følelser, som hver Indvaaner viste,

Den Bøn for Kongens Liv, ham ey for snart at miste, Saaes i de mange Lys, som Natten giorde klar,

Og hørtes i de Raad, som alle Mundes var:

40

Hurra! Kong Christian, vor Konge længe leve! Og Juliane med! ved hvem vi frelste bleve.

Det Raab blev stedse ved Kanoners Løsning hørt Og under fuld Musik til Dagningen fremført.

Saaledes overalt har idel Glæde været Og HErrens Forsyn bør bestandig blive æret Af hele Nordens Folk, som har Guds Frelse seet, Og af den Efterslægt, som hører hvad er skeet.

1

En deilig

Nye Viise

om hvorlunde

de store Grenaderer finge Erter og Flesk, paa Slottet Christiansborg udi Struensees og Brandts Tid,

samt hvorlunde

Danner-Kongen

ved sine stolte Riddere lode dennem lægge i Bolt og Jern.

udi Begyndelsen meget lystig; men siden meget ynkelig at læse og siunge som Holger Danskes og Buurmands Vise.

Kiøbenhavn 1772, trykt hos Morten Hallager, boende i store Fiolstrædet.

2
3

1. I Sielland stander et Slot saa stolt,

Der boer en Konge giev og bold,

Hans Børn hannem elske som Fader; Men Gud han raader for Lykken.

2. Der lever saa mangen Ridder Søn, De Riddere dandsed saa lystig, Som tiener deres Konge troe og huld Og Dannemarkes Rige styrer,

Men Gud han raader for Lykken.

4

3. Fra Skiold føst Konge i Riget var, De Riddere dandsed saa lystig, Dannemarks Land floreret har,

Som er af de ypperste Riger,

Men Gud han raader for Lykken.

4.

Der leved en Herre stolt og grum,

De Riddere dandsed saa lystig,

Hans Hierte var fuld af Ondskabs Synd, Hofmodig, vellystig og gierrig;

Men Gud han raader for Lykken.

5.

Han loe, naar andre græd saa fælt De Riddere dandsed saa lystig Fiolen han hørte, ey Landets Suk,

Slet ingen ham kunde bevæge,

Men Gud han raader for Lykken.

5

6. Von Struensee var den Herres Navn, De Riddere dandsed saa lystig,

Han skulde giøre Landet stor Gavn, Derfore den Konge ham lønner,

Men Gud han raader for Lykken.

7. Paa Roser han gik paa Kongens Slot, De Riddere dandsed saa lystig,

Han aad saa lækkert, og laae saa got, Han drak saa tidt, han var tørstig, Men Gud han raader for Lykken.

8.

Han var kun kommen af ringe Stand, De Riddere dandsed saa lystig;

Han sig i Høyhed ey skikke kan,

Slog bag som Hesten hiin værlig,

Men Gud han raader for Lykken.

6

9.

Hans Konge ham elsked meget høyt,

De Riddere dandsed saa lystig.

Han troede ham got som anden Ven, Den Herre deraf blev saa modig;

Men Gud han raader for Lykken,

10.

Han blev saa drukken af Lykkens Viin, De Riddere dandsed saa lystig,

Han blev saa feed af lækkerste Mad, Han blev saa vellystig og gierrig.

Men Gud han raader for Lykken.

11.

Med andre Herrer slutted han Pagt,

De Riddere dandsed saa lystig,

De soer den nøye at holde i Agt,

De vilde vor Konge forraske;

Men Gud han raader for Lykken.

7

12.

Hr. Enevold Brandt og Herr Falkenskold, De Riddere dandsed saa lystig

De Herrer de holdt hemmelig Raad Den Dievel saa leed dem forførte,

Men Gud han raader for Lykken.

13. Liv-Vagten, fom vogte paa Kongens Liv, De Riddere dandsed saa lystig,

De fik afsted med stoer Trætte og Kiv, Hr. Falkenskiold derfor mon raade, Men Gud han raader for Lykken.

14.

De kogte nu Ærter paa Flesket fet,

De Riddere dandsed saa lystig.

De store Grenaderer aad sig mæt,

Alt for, de med dennem skal holde.

Men Gud han raader for Lykken.

8

15.

De satte de gieveste Riddere af,

De Riddere dandsed saa lystig.

De deres Bestilling til andre gav.

Som vidste hvad Løsningen gieldte. Men Gud han raader for Lykken,

19.

Men medens de Herrer de holdt deres Raad De Riddere dandsed saa lystig,

For Tiden var omme, som var fastsat, Sig Blader for dennem omvendte;

Thi Gud han raader for Lykken.

17.

I Bolt og i Jern de Herer blev lagt De Riddere dandsed saa lystig,

Langt fra, det var vel ikke der Agt Men Gud han dem viiste saa kraftig, At han ikkun raader for Lykken.

1

En Nye Viise om Juule-Aftens Feyde i Kiøbenbhavn 1771.

Synges som:

Nu have vi sviret saa længe etc.

Trykt Aar 1772.

2

1. Tys, Nordmænd! hvad fik vi at høre:

Vi skal nu ey meer giøre Vagt Paa Slottet; Det Tydske skal giøre, Vor Skiæbne er os forelagt:

Vi blant de Gevorbne stal skikkes, Det ulmer i Nordmandens Bryst, Men førend vi med dem indflikkes,

Vi forud vil vove en Dyst.

2.

Vor Oberst har os alt aftakked, Berømt os for Troskab og Flid,

Vi har og med Taare ham takket, Som altid var mod os saa blid;

Dog kan vi os ikke beqvemme At vælge en ringere Post,

Langt heller saa vandrer vi hiemme Til Norge i Kuld og i Frost.

3

3.

Har Nordmand ey skrækket de Britter Fordum i de Engelske Tog? De Franske jo for dem og zittrer, Da de Normandiet indtog?

Ja! Tydskland de har og besøget,

Og viist de har Mod i sit Bryst. For os har de Tydske nu spøget,

Og søgt vores Ruin med Lyst.

4.

Men denne Lyst bør vi nu tæmme; Kom Nordmænd! og viser jer Kløgt! Mon vi ey de Tydske kan skræmme,

Og dennem indjage lidt Frøgt? De tænker nu os at vil tvinge,

Som søger en ærlig Afkseed;

Vor Sag vi for Kongen vil bringe, Han derfor ey blive kand vreed.

5.

Frisk Nordmænd! til Slottet nu haster, At tale med Konningen Selv;

De giorte Tilbud vi forkaster,

Og sige vil straxen Farvel.

Faaer vi ikke Kongen i Tale,

Det giælde skal Liv eller Død;

Ey Nordmænd skal segne i Dvale For Höll og for Teufels Udstød.

4

6. Alt færdig de vare paa Vagten, Enhver stod parat paa sin Post,

De Norske dog lærte dem Tacten,

Og gav dem modbydelig Kost.

En Herrold blev til dem udsendet,

Men de vil ey lystre hans Snak,

Til Kongen selv har de sig vendet, Hans Løfte modtog de med Tak.

7.

Hvi skiælver du stakkels Hr. Græve,

For Nordmænders ringe Antal? Dig skræmmer den knyttede Næve Og alt hvad de byder til fahl;

De kom med Bajonetten paa Flinten, Og vil flux til Kongen indgaae;

Her hielper ey Udflugt og Finten,

De Norske sin Fremgang maa faae!

8.

Alt, Himmel! hvad er det de vove? De giør jo forbausende Strit? Liv-Vagten tog Afskeed fra Hove,

Da giorde sin sidste Visit. —

Din Skare for dem maa da bukke,

Ey Slots-Porten for dem kan staae, Vil I ikke Porten oplukke,

Da Steene den aabnet skal faae.

5

9. Søg Græve dig et andet Sæde, Bliv ikke paa Christiansborg, Thi ellers du vistnok vil græde Og føle en nagende Sorg; Du mindes de kiække Matroser, Som endog til Hirschholm udgik, Du ey deres Dristighed roser, Af Kongen de Tillæg dog fik.

10.

Nu raabte din Skare paa Fanden? Mon han nogen Skade jer giør? Jer fkader langt mere Nordmanden, Som

eder anfalde nu tør,

En Officier lar sig tilsyne Til Hest, og med skrækkende Ord, Han bander, med Eeder han lyner, Med Pidsken han giøre vil Mord.

11.

Han skiælder, han truer og larmer:

Der Teufel! hvad er det I vil?

I Hunde for meget os harmer —

Her blev da et buldrende Spil: Een Nordmand tog sex af de Kale, Med Næven han viiste dem bort, Af Skræk faldt de andre i Dvale,

De Norske med Feyden foer fort.

6

12.

Kort: Vagten for Dem maatte vige, Paa Slots-Gaarden træder de ind: Har man vel før hørt slige Krige?

Mon de ey er rasende blind?

Men see! de vandt Seyer med Ære, Og nøde en værdig Afskeed;

Selv Kongen dem naadig vil være, De gik ifra Slottet med Fred.

13. Da Slots-Vagten dem ey kan holde, En mindre Vagt viiser sin Magt: Men disse maat Næve-Slag tolde,

Og Nordmanden giør dem forsagt, Deres Brødre, som disse har grebet,

De ogsaa af Vagten udtog,

Thi Kongen med Fred dem bedrevet. Og om sig som Løver de flog.

14.

Liv-Vagten foer frem i sin Iver, Matrosen og stødte til dem,

Som Venner Forsikring de giver:

De vil dem nu hielpe med Klem;

De veed, dem har Ret med at fare,

Og hævne vil Nordmænds Fortræd, Men disse til hine dog svare:

Os Kongen alt givet har Ræt.

7

15.

Derpaa syntes Feyden at stilles,

Og Drikke og Mad blev dem sendt, Paa Fryds-Instrumenter der spilles:

At Feyden blev lykkelig endt. Graahærded' tog Deel i den Glæde, Og raabte: Vivat Christian! Ja, Mængden Halleluja qvædde,

Te Deum udsiunget hver Mand.

16.

Stor Opsigt det giorde i Staden, Juul-Aften var mange forsagt;

Hr. Græven kom da ey paa Gaden;

Han frøgtet for Normandens Magt, I Skiul han da kryber, og ventet Af Nordmænd ey saadan Opstand, Som alle den Roes har fortienet:

De alle stod fast som een Mand.

17.

Det Godt er, at Tordenen bromler, Skal Lande af Trold ey forgaae; Hvor meget end Ondskaben skumler, For Sandhed den vige dog maa: Sandt! Løvens Folk haver en Lyde:

Sin Hensigt de have vil frem;

Og derfor tør ofte udbryde,

At vinde sin Villie med Klem.

8

18.

Men Ærlighed hos dem dog findes,

Og Troskab mod deres Monark; De ikke saa læt overvindes,

De viger ey Plads eller Mark:

Før Døden skal Læberne blegne,

Før Kuglen i Brystet skal gaae,

De før for Bajonetten vil segne,

Før Fienden sin Fremgang skal faae.

19.

Saa tappre, o Nordmænd! forbliver, Victoria blir da jers Priis,

Da I Efterslægten opliver,

At træde i Forfædres Viis.

Juul-Dagen sidstleden og hørtes Af mange Oprigtiges Mund Lovsange, saa Hierterne rørtes,

For Eders saa tappre Paafund. 20.

See! Kongen Han hørte jers Bønner, I nøde med Ære Afskeed;

Som Løvens Helt-artede Sønner,

Saa vær da til Døden bereed For Kongen og Thronen at stride, Og spar ikke Liv eller Blod,

Da Kongen paa Eder kand lide.

Og elske vil Jers Løve-Mod.

1

En splinter nye Vise om Gamle Lisbet.

Under Melodie: Gammel Kielling maatte hoppe.

Kiøbenhavn. Trykt Hos A. F. Stein.

2
3

1. Lisbet var en gammel Kielling, Maatte æde Grød og Velling, Staklen havde ingen Tænder, Stive Knæe og skielvend' Hænder, Hosted, harked Dag og Nat Og af Ælde gandske mat.

2.

Var en gammel Læremoder For en Hoben unge Poder,

Dem hun med sin Færle pidsked Og saa tidt paa Røven vidsked; Hun var vist dog ey saa gred,

Naar hun blev i Skindet vred.

4

3. Hver en Morgen hun opstilled To Gelider, som hun pilled I nedstrøgne blotte Ende. Rollingerne bandte hende: Gid dog Pokkeren i Fior Havde taget Læremoêr.

4. Vartov havde ey en Qvinde,

Ja en Abel Catharine;

Som kan Børn bedre skræmme. Grevling hende maa forfremme, Fordi hun en Kielling var;

Hun Projectet intet staêr.

5. Hun bør være en Befaler,

Man skal lyde naar hun taler; Hver som ey vil lydig være Mister Charge, Liv og Ære, Var det ey et Pokkers Hop,

For en gammel Vartov-Krop.

5

6.

Hun strax kasted' sine Skiørte Og ved Siden Sverdet førte,

En Paryk paa skaldet Pande, Hun begyndte strax at bande Paa en Höll, hun skulle nok Hilse paa den røde Flok.

7. Med en Sax hun ikke skaante De creperte høye Fronte.

I som Jeg skal være skallet, Hundrede der var i Tallet, Som blev skaaren denne Dag, Dem til Hiertes Vee og Nag.

8. Bort med disse sorte Klude,

Hvad skal I med disse Pude?

Brede Bind med sorte Kanter, Tænk, I ere ey Pedanter.

Og i Nakken en stiv Pidsk,

Sehet rechts, og være bidsk.

6

9. Strax hun lod Auction paabyde, Og Liebhabere indbyde

Til at kiøbe gamle Frakker, Sorte Buxer hun udprakker. Alle Schmanse siq indfandt Og paa Kiøbet Penge vandt.

10. Men da nogle kiekke Drenge Sagde, at de ikke længer

Vilde gaae i hendes Skoele, Maatte denne Stakkel taale, At man sagde aabenbar,

Hun en gammel Kielling var.

11. Hun begyndte strax at true,

Vilde disse Drenge kue

Med en stolt og myndig Mine, Hver en Mand tog til ak grine. Lisbet tag dog Rokken fat,

Læg dig det er næsten Nat.

7

12.

Men tilsidst hun blev omkasted,

Af sin Ganger, og strax hasted

Hiem, for ey at faae en Bolig I en Rendesteen saa rolig.

Hun udpusted' disse Ord:

Gid jeg var nu Lære-Moêr.

13. Men da Grevling fik sin Plage, Maatte hun til Takke tage

Med et gammelt Kielling-Skiørte, Som hun før paa Kroppen førte, Uden Kofte man da saae Stakkelen paa Krykke gaae.

8
1

Lykønskning, Taksigelse,

og

Troeskabs Fornyelse,

til

den Stormægtigste Konge,

Kong Christian den Syvende

fra

den igien oprettede Liv-Vagt,

siungen

i deres nye Mondur,

under den smukke og bekiendte Melodie:

Kongen opnaae Sneehvid Alder rc.

Kiøbenhavn, 1772.

Trykt og findes til Kiøbs hos Morten Hallager, boende paa Nørregade No. 245.

2

FUIMUS (& nunc iterum fumus) TROES.

Virgilius.

3

1ste Vers.

Trækker Brødre op med Fanen

Holder Haanden ret paa Hanen,

Sigter vist og skyder brav!

Hør Commando! — nøye lyder

Det som Officieren byder!

Eders Ting paa Rede hav!

Holder Eder flink og brav!

2.

Vi vel fik vor Afsked ærlig, Omendskiøndt det var besværlig,

Men det var ey Kongens Bud — Vi Ham tiente, flink og troelig — Ved vor Troskab var Han roelig,

Vi trak derfor ikke ud,

Før vi fik om Afsked Bud.

3.

De, som Kongen efterstræbte — (Dem Guds Vrede kraftig dræbte)

Til vor Troeskab skielede — De vel vidste, at vi Livet For vor Konge havde givet;

For vor Moed de skiælvede — De derfor os styrtede. —

4

4.

Men da Himlens Hævn dem ramte Og de ved dem selv sig skamte

For saa stor en Troeløshed. — Kongen os igien antager,

Da det naadigst Ham behager Naade-Glimt at sende ned,

Tegn at Han os ey var vred.

5.

Kongen os vil Naade Skienke,

Vi derfor bør billig tænke,

At vor Eed fornyet blev; Falskhed døe! men Troeskab leve!

Hver sin løn for Gierning hæve!

Kongen os da lønne vil,

Og meer Naade lægge til.

6.

Vores Esquadrons Forening,

Nye Mondur og mere Leening,

Kongens Hyldest—høye Gunst — Hvad vil vi vel ønske mere!

Naar vi engang bliver flere,*)

Fienden lure skal omsonst,

Trods hans falske List og Konst.

*) Man venter 150 Recruter fra Norge med det

første.

5

7.

Under vores Konges Naade (Som for os bør ene raade)

Vi vil tiene stedse troe,

Net og pynter, vi skal trække Daglig op, og aldrig brække

Troeskab, som i Hiertet boer, Den vi vores Konge soer.

8.

Vi med Lyst nu exercere Danske, Danske. commandere,

Lev den Danske! dette bød — Danner-Konge os regierer Vor Lyksalighed formerer,

Hans Befaling den er sød —

Skiælv! den Troeskabs Eed Ham brød.

9. Han af Gud har Fredens Stempel, Lukket være Jani Tempel*)

Under Hans Regiering mild! Fredrigs Søn han elsker Freden — Men vi skyer aldrig Heden —

Frygter ey for Fiendens Ild;

Udi Krigen grum og vild. —

*) Naar dette Tempel hos Rømerne stod lukket, var

der stedse Fred.

6

10.

Udi Fred paa Krig bør tænkes;

Men dog Freden aldrig krænkes — Nok! — vi tør mod Fienden gaae. Fremmede os Danske priiste *)

For vi Tapperhed udviiste;

Uden Frygt vi Fienden saae Under Øyne, for os staae.

11.

Vi fra dem ey bør vandslægte — Vi som ere Danske ægte —

Og af Norskes Jætte-Blod.

Vi for Fienden ey vil frygte; —

Men stadfæste Danskes Rygte;

Om vor Fiende for os stod —

Tappre vi ham gik imod!

12.

Vi unyttig ey vil broutte Og af Pralen være stoutte. —

Skaar i Friehed vi ey leed;

Men naar det, vor Konge gielte,

At Hans Fiender vilde vælte

Ham af Thronens Sæde need,

Vi som Løver for Ham streed.

*) Dronning Anna i Engeland vidnede i et Brev til Friderik den Fierde, om de Danskes Tapperhed. vid. Holb. Introd. til Europ. Rigers Historier.

7

13. Men vi vil vor Sang fuldende,

Og vor Tak tit Kongen sende —

Tag den allernaadigst an!

Vi her er, og de vi venter (Som man need fra Norge henter)

Udi Tak, er som en Mand Fødte i vor Tvilling-Land.

14.

Vivat vores kiere Konge!!!

Synger saa hver ærlig Tunge

Udi Danskes, Norskes Mund. Kongens Lykke vores fremmer Landets Vel Han ikke glemmer.

Han er naadig — mild og rund — Det vi her vil giøre kund.

15. Vi som ere Landets Sønner Ofre vil til Himlen Bønner

Om vor Konges Liv og Vel! Kongen opnaae sneehvid Alder! Fienden for Hans Fødder falder! Dyd giv Styrke i Hans Siæl! Saa forfremmes Landets Vel.

8

16.

Dette Ønske saa bør giøres Af hver Mand, og stedse føres Ivrig op til Himmelen! Christian er vor Landets Fader — Himlen aldrig Ham forlader —

Den bliv Hans og vores Ven! Dobbelt lyd vor Bøn igien.

17.

Gud velsigne Juliane!

Hun har soret Dydens Fane,

Kron- og Arve-Prindsen med; Christians høye Huus florere,

Fryd i Deres Siæl regiere —

Giv Dem Glæde! giv Dem Fred! Udi sand Lyksalighed!

18.

Ordets Kraft Du selv oplive!

Raadet sunde Anslag give!

Borgerskabet sæt paa Foed! Bonden Jorden hældsom dyrke!

Magt til Lands og Vands giv Styrke! Længe lev Haxthausen god!

Saa skal vi ey fattes Moed!

1

Den lille C * * * s Glæde over at hun slap frie fra at blive forført fra * B * s Voldsomheder samt Hendes Taksigelse

til

Forsynet, som ved en nye

Tildragelse

den 17 Januarii hialp hende til at bevare sin Kyskhed og Ære.

Kiøbenhavn, 1772.

Trykt hos L. N. Svare, boende i Skin- dergaden.

2
3

I Verden har jeg ei haft mange glade Dage, Som jeg kan sige mig har kundet ret behage, Jeg ei fra Barne-Svøb, til nu har været frie For Sorg, Bekymringer, dog Gud har staaet

mig bie.

Da først mit Lives Lys blev tændt, min Moders

sluktes,

Og for jeg skulde see just hendes Øine luktes,

O! hvilket stort Forliis? naar man berøves maae Den, man først søger til, for Livets Saft at faae.

Der stod en Fader hos og saae paa denne Scene, Hvem kunde hannem nu tilfulde Trøst forlene? Han høist bedrøvet blev, og saae da jeg blev fød Til største Hierte-Sorg, min kiære Moders Død.

Jeg kunde altsaa ei en Moders Bryster nyde, Som er det eneste, det spæde Nor kan fryde. Min Fader udsaae een til mig i Moders Sted, Hvis Melk uvidende jeg tog i Rolighed.

Jeg tog nu til i Aar, min Fader ingenlunde Forsømte noget af, hvad mig forfremme kunde, Han ømmest Omsorg bar for min Opdragelse, Anvendte alt hvad han fornødent kunde see.

4

Min Fader haabed' jeg tilsidst ham skulde trøste Graahaaret tænkte han, han Glæde skulde høste Af mig, som Giengield var for hans berøvede Troefaste Ægte-Ven og hulde Kiæreste.

Men see! hvor Lykkens Blad sig hastig for mig vente, Og til min største Sorg de glade Dage endte, En Fader maae jeg see i Evigheden gaaer,

Da jeg knap havde fulgt endnu mit siette Aar.

Nu var sig faderløs og moderløs tillige,

Ved Venner kunde jeg mig og berøvet sige,

Paa Landet var dog een udaf min Faders Slægt, Gom udaf Medynk tog mig i sin Varetægt.

Han mig opdrage lod i Dyd og gode Sæder,

Og alt det Smukke, som er Fruentimmer klæder. En liden Capital blev og paa Rente sat Af det, min Fader til mig havde efterladt.

Hos denne Ven jeg dog opnaaede en Alder Udaf en Leve-Tid, som femten Aar man kalder,

I Dyd og Glæde, men den Glæde varte kort, Da han ved Dødens Bud fra mig blev revet bort.

Min Ven da døde bort, jeg eene stod tilbage,

Jeg vidste ei til hvem jeg Tilflugt skulde tage,

Jeg saae det rent forud, der ingen Redning blev For mig, hvis jeg ei strax til Kiøbenhaven skrev.

5

Jeg vidste nok forhen, at der i Staden boede Toe gamle Venner, som min Fader fordum troede. Jeg dem beskrev min Sorg, og bad om de for mig En Sahl hos dennem selv vil giøre ryddelig.

De svarede mig strax, det færdig skulde blive Saasnart jeg vilde mig til Kiøbenhavn begive. Jeg reiste da strax ind og tog til dennem hen,

De ogsaa mig antog som deres beste Ven.

De var toe gamle Folk og levde meget stille, Derfore jeg til dem saa gierne flytte ville. Paa Landet var jeg vandt til nøisom Roelighed, Derfor jeg frygtede for Stadens Flygtighed.

Nu levede jeg got, fordi jeg levde rolig,

Derfore havde jeg helst udvalgt denne Bolig. Men see! i Roe kan og paakomme Fristelser Uventendes, det mit Exempel viser her.

Af Kiøbenhavnske Folk, som der paa Gaden vare, Af dem som der og een, som prægtig var at see, Som mange Hilsen gav, han dem og hilsede.

Han Huset gik forbie, en Compliment han giorde For mig, jeg andet ei end ham besvare torde,

Dog skamfuld blev derved, da det saa tit gik paa, Bestuttede derfor fra Vinduet at gaae.

6

Hver Gang jeg saae han kom, det vared nogle Dage At han i Gaden gik, snart frem og snart tilbage, Nu var han snart i een, nu i en anden Dragt, Han op til Vinduet saae, men jeg mig tog i Agt.

En Dag med disse Ord min Vert op til mig stiger, Jer Slægt er neden for, jeg strax til hannem siger: Er det min Slægt? lad ham her komme oven paa Det ei anstændigt er, jeg ned til ham skal gaa.

Han kommer ind, jeg strax ham kiendte paa hans

Kæder,

Slet intet mangled' ham paa høflige Ord og Sæder, Han mig forsikrede, han var min Moders Slægt, Han vilde tage mig derfor i Varetægt.

Jeg takkede derfor, og sagde jeg vil blive Just her paa Dette Sted — O nei — de maae begive Sig paa et andet Sted, han svarte: hvor der er For dem indrømmede meer smukke Værelser.

Ved disse Ord sin Haand han langsom til mig rakte, Og i det samme han et Suk fra Hiertet trakte.

Jeg spurgte derpaa strax: hvorfore sukker de? Og hvorfor skal jeg dem hos mig bedrøvet see?

Han svarede da strax: har de vel nogen ledsked Med deres Kierlighed, og dem tilfulde vedsked?

Jeg svarede strax ja; han rødmedes derved. Jeg sagde: jeg har viist Naturens Skyldighed.

7

Min Næste som mig selv jeg stedse elsket haver.

Og takker Himmelen, som gav mig disse Gaver. Ja jeg paa denne Punkt skal stedse lægge Vind,

Ei Had, Misundelse bemestre skal mit Sind.

Naa! svarer han: ja saa! saa er jeg vel fornøyet, Naar de slig Kierlighed har stedse haft for Øyet. Just hos min Slægt der er meer smukke Værelser, Meer værdige for dem, end de, de haver her.

De begge Gamle han troeværdig overtaler,

Tilsidst med gode Ord og Penge dem husvaler.

De overtaler mig, jeg skulde følge med

Min Slægt; jeg svarer ja, jeg dertil er bered.

En Aften maatte jeg da giøre Promenade Med ham, for at besee bestemte Huus og Gade, Men see! det samme Huus just ruineret blev Da man den syttende af Januarii skrev.

Jeg siden hørte strax hans Navn, og han var G** Man mig forsikrede, jeg rolig kunde leve For ham, da han med Magt nu sat er paa det Sted Hvor han ei hindre kan mig i min Rolighed.

Nu mærkte jeg min Slægt han har udspioneret At han desbedere mig kunde faae fixeret,

Jeg Æren dog beholdt, ei kom blant disse Pak, Derfore sender jeg til Himmelen min Tak.

8

Tak Skaber for du frelste mig Da jeg var udsat for en Snare,

Som truede mig med stor Fare.

Tak! jeg ei blev ulykkelig,

Jeg bad, du hørte, og jeg saae En kraftig Hielp fra dig, du Høye! For dig jeg stedse mig skal bøye Saa længe jeg skal oprakt gaae.

Den som udi sit Levnets Løb Har Dyd, Religion for Øye Og sig for Laster ei vil bøye Til sidste Aar fra første Svøb,

Den skal, naar alting hører op,

Naar Bliv til første Chaos kalder,

Naar Luft, naar Jord. naar Verdner falder, Omkranset staae paa Ærens Top.

1

Hiertelig Taksigelse til det guddommelige

Forsyn som

især den 17 Januarii 1772.

omvendte vores Sorg til Glæde.

Den første synges, som:

Du store mandhaftige Preussiske Helt.

Den anden, som;

O Jesu! min Brudgom, livsaligste Ven.

Velmeent forfattet af

Kirstine Marie Møller

paa Kronborg-Amt.

Kiøbenhavn

trykt hos Paul Hermann Höecke 1772.

2

I.

O Store, ja Kongernes Konge forsand, Hvis Vælde er uden al Lige!

Du styrer alting med din mægtige Haand, Det alle maae tilstaae og sige.

Din Naade er stor For os udi Nord

Over Konge, ja Land og Rige.

2.

Vort Rige det svømmed i Taare en Tid,

Vor Glæde-Soel saae vi formørkes; Philisterne havde mod os anlagt Strid,

Men Samson af Herren dog styrkes.

Dig, Herre, skee Lov,

Vi blev ey til Rov!

Derfore dit Navn her skal dyrkes.

3.

Du satte os, Herre, paa frie Fod igien,

Ved Hielp af vores Juliane,

Med Printzen, vor Konges troe Broder og Ven, For Sorgen sees Freds- og Fryds-Fane, Vor Rantzau med fleer Troe, kiekke Officeer,

Eichstedt med Köller von Banner.

3

4. Velsigne Gud dem, som den farlige Nat Saa troeligen paste paa Posten.

Den Syttende Januarii det hedde: grib fat!

Du viiste Dig kiek, vor troe Osten!

Vor Rantzau, med fleer Troe, kiekke Officeer.

De vare ret Varmen i Frosten.

De aandelig' Stridsmænd vi takke og bør, (Fornuftige veed, hvem jeg meene.)

Vel sandt, at enhver Christen-Navnet tilhør;

Men Præsterne stod som allene.

De raabte til Gud;

De Onde ryd ud,

Vi ville dig tiene allene.

6.

Tak, Rigernes Kierne, som stode paa Vagt, Og lode dem ikke forbluffe Den Tid, som regierede Mørkhedens Magt, Og vilde vor Salvede skuffe.

De stridte dem frem,

De Geistlige Mænd,

Trods Struensee. See om du dem truffe!

7.

Det tredobbelt Embed, vore Præster, i Nord Her viiste, hvortil de ere salved;

De lærte, de straffed', de trøsted' deres Hiord, Som syntes af Angest hel falmed:

4

Staaer faste, mine Faar!

Eders Hyrde fremgaaer,

Som for os i Døden er qvalmed.

8. Forbandet da være det Menneske slet,

Som vilde herefter fortryde,

At Præsterne kunde æde dem mæt;

Men Herren det selv skal forbyde:

Thi vor salvede Gud Selv sendte dem Bud,

For kierligen Tak dem at yde.

9.

O Glæde! O! Glæde den Tre og Tyvende Udi Januarii Maaned,

Vor Konge lod Præster og Borgerne see, Ja sidste og ey havde skaaned Deres Liv og deres Blod For vores Konge god,

Som nær af Fortred var hendaaned.

10.

Nu saae selv vor Konge den Syttende Dag: Januarii vi aldrig bør glemme.

Han tænkte vel neppe, sit Folkes Behag Var eene hans Frelse at fremme.

Ja, store Monark!

Vi skal i Dannemark

Og Norge Guds Naade ey glemme.

5

11.

Vor Naadigste Konge om Aftenen, mild, Undersaatterne vilde oplive;

Saae selv, hvor hver Borger med skydende Ild, Af Glæde de ikke lod blive,

Som ellers i Nød

Stik , Skyden og Stød Tiltænkt Achitophel at give.

12.

O Dannemark, Norge! o Fyrstendømme! see Guds Naade foruden al Lige!

Den Syttende Januarii sin Hielp lod betee,

Saa alle maae tilstaae og sige:

Gud selv ved sin Aand Sleed sønder de Baand,

Som voldte, at mange maae skrige.

13.

Jeg mener ey just den forræderske Flok, Som da blev med Jern bebunden; Men mange Oprigtige ved deres Rok Er Brødet og Lykken fraspunden. Gud lindre dens Nød,

Som misted sit Brød:

Gid Sorgen maae blive forsvunden.

14.

Nu Adel, nu Borger, nu ringe Landsbyemænd, Forglemmer nu ikke Guds Naade;

Hver Morgen og Aften Taksigelse fremsend, For Herren os frelste af Vaade:

6

Lad voxe hvert Fied For Kongen og Sæd

Velsignelse uden al Maade.

15. Velsigne, o Gud! vore Lande med Fred!

Vort Legem med Sundhed forleene! Vore Agre og Enge, med Urter og Sæd, Lad voxe, at vi dig kan tiene!

Vore Faar og vort Fæe,

Kamre og Kieldere,

Velsigne du, Herre, allene!

16.

Giv selver, o Herre, den Fattige Brød, Og trøst den Bedrøvedes Hierte! Husval den Elendige udi sin Nød,

Og lindre hvers Sorrig og Smerte. Forlad ikke mig,

Som haaber paa dig:

Lad Armod ey længer mig smerte!

1.

Nu lader os alle med frydefuld Skriig Dig, Herre, paakalde for Seyeren riig! Dit faderlige Hierte Hialp os i vor Smerte,

Da vi var omringet med Falskhed og Svig.

7

2.

Naar Nøden var haardest, saa Hielpen var nær,

Da saae vi, o Herre! du havde os kier,

Som kunde ey taale :,: Hvem ondt vilde maale,

Forræderske Anslag du selver afskier. :,:

3.

Du, Herre, beskikte Heltinden saa from,

Vores Lands beste Moder til Hielp os da kom: Velsignet Juliane! :,:

Hvorfore Freds-Fane Sig lader tilsyne i vore Lande om. :,;

4.

Vor Naadigste Friderich ey Hielpen forsov;

Hans Høyhed selv saae at det giordes behov,

Med Moder, ved Hende :,: Velsignede Trende,

Som vakte vor Konge, da han endda sov :,: 5.

Den kiekke troe Rantzau vor Dronning gav Vink

Tak, for til vort Beste Du holdte Dig flink!

Vor Osten, med flere, :,:

Bestandig florere!

Troe Köller og Eichstedt de vare ey link.

8

VOTUM:

Danmark, Norge, Fyrstendømme, (Herren selv nu hør min Bøn!) Lad din Naade oversvømme!

Deed med mig, Guds kiere Son: Gid vor Konges Aar maae blive

Fyldt med Glæde, Fryd og Fred, To Gang Siebsig her i Live!

Gud velsigne Kongens Sæd! Gandske Konge-Huus og Stamme, Samt Hans Raad, som vil os vel, Aldrig noget Ondt lad ramme:

Gud, leg selv dit Amen til!

1

Vartovskoners Fryde-Sang, i Anledning af den I7 Januaii 1772.

Kiøbenhavn 1772, Trykt og findes tilkiøbs hos Johan Rudolph Thiele, boende i store Helligieststræde.

2
3

For Guds Barmhjertighed mod Kongen og Rigerne, i Særdeleshed bør vi i dette Hospital at skiønne paa, at vi beholdt den gamle gode Indretning. Gud være Lov, at Rovfuglene ei fik fat paa os; det er bedrøveligt, hvor de har faaet Kløerne ind, Gud give os gode Overhoveder, som vi har Forstander, saa skeer vi ingen Uret.

1.

Vor Helt af Juda Stamme, Du Seierskonge riig,

Du tør mod Satan bramme.

Og staae mod ham i Krig, Du al hans ganske Hær Ved Ordets Lys og Lue Nedtrykke, underkue,

Og vor Beskiærmer vær.

2.

Vi frygter ingen Fare,

Naar du i Spidsen gaaer,

Du kan os vel bevare,

Du alle Ting formaaer,

Lad komme, hvad der kan,

Lad alle Vinde suse,

Lad alle Vande bruse,

Du er vor Frelsermand.

4

3.

Naar du din Seiersfane Opsvinger for din Hær,

Maa Satan flye med Skamme, Naar Troens Hielm og Sværd, Dit dyre Korsens Ord,

Som Frydsbasuner røres,

Og Seiers-Tonen høres:

Fred hver, som paa mig troer.

4.

Den Syttende vor Frelser,

Herren Jehova kom,

Han brugte vores Estee,

Og hendes Søn saa from,

Som Redskab i sin Haand,

At Haman maatte bukke,

Som vilde reent tillukke Guds Huus og Helligdom.

5. Dit Naade-Scepter sende Vor Konge ved din Haand, Hans Hierte til dig vende,

Ledsag ham ved din Aand,

At elske dine Bud,

Gid han din Stie maa lære, Saa faaer du Lov og Ære Udaf din Kirkebrud.

5

6.

Vor Kronprints du bevare Udi sin Daabes Pagt,

Saa kan vist ingen Fare Og Synd faae Overmagt, Korsets Betegnelse,

Og Daabens Vand aftvetter Den gamle Adams Pletter, Til Synds Forladelse.

7. Du Atheisters Skare,

Samt Pharisæers Blod, Selv vilde aabenbare

Beskiæmmes ved dit Ord, Lad Achitophels Raad Ei meere os besvære,

O! Jesu ved din Ære,

For dit udøste Blod.

8.

Du bar en Tornekrone,

Fik blodig Hug og Slag, Din Fader at forsone,

Det var en Frelsedag,

Og just, for den blir glemt. Uorden sig indsniger I alle Verdens Riger,

Det er vist ingen Skiemt.

6

9.

O Jesu! Livsens Fyrste,

Udfør du selv din Sag,

Lad os blant de Forløste Ret skiønne paa den Dag,

Den store Syttende,

Tak for vor Juliane, Du selv Prints Fridrich danne Efter dit eget Sind.

10.

Giv Fridrich Davids Hierte,

Giv Fridrich Davids Sind, Skriv Fridrich blant de Lærde I Kongebogen ind,

Lad ham i Naadens Tid Sig bøie for din Trone,

Og hisset Ærens Krone Du ham af Naade giv.

11.

Troe Christnes Bønner ere.

At see Regieringen Maa Troens Frugter bære.

Og styres om igien,

Gud give viise Raad,

At Gud og Kongens Ære Bestandig maa florere,

Saa blir vor Ønske naaed.

7

12. Saa vilde vi os glæde I denne Jammersdal, Med Bøielse tilbede Tre-enig Gud i Tal, Mens naar vi kommer hiem, Guds Lam skal have Ære, Ved ham vi frelste ere, Vor Sang faaer bedre Klem. Den Nittende jeg aldrig glemmer, Vor Moder med sine to Sønner Udi Slotskirken kommer frem,

Guds Fred være evig over dem.

Før saae vi med Bedrøvelse Uorden paa Sabaterne,

Mon større Ulykke være kan,

End Gud foragtes i et Land?

Naar Hovedet far vildt afsted,

Giør Lemmerne tillige med,

Hvor store Mænd de farer frem, Der løber Skaren efter dem.

8

Vi Vartovskoner gierne saae, At Helligdage vi maa faae

Tilbage, som vi før har havt,

Slet intet Got bliv derved tabt.

Saa vil vi bede Hiertelig,

Gud giv Kong Christian langt Liv, Vor Stendrup bør vi skiønne paa,

Gud lad det evig vel ham gaae.

O Jesu! vær du selv vor Præst,

Du kiender alles Hierter best,

O! Gud bevar din lille Flok,

Du har iblant den frekke Skok.

Du Sodoma ei skade kan

Før du faaer taget Loth ved Haand, Saa gaaer det og med Kiøbenhavn, Gud vær vor Hielp i Jesu Navn

af J. K. H.

1

Nye- og Sjælebodernes

Nye- og Sieleboeders

samt

Wartovs

Matroners

retmæssige og ivrige Harme

over

Greverne Struensee og Brandt og deres Complot,

samt

alle deres Vota samlede

til

at fælde Dom over dem.

Kiøbenhavn, trykt hos P. H. Höecke. 1772.

2
3

1. Nyeboeders Matroner og Sieleboeds med

Tilhobe sig samlede alle;

De Koner i Vartov og hinked' afsted,

En retmæsssig Iver dem kalde.

Stor Hvisken ey var,

Til Ordet de tår,

Og strax de paa Talen begynde:

Grev Struensee, Brandt,

Som alle er vant For deres Meriter at ynde.

2.

Nu Theevandet kogte, og Kopperne stod.

Til Tieneste, alle paa Bordet,

Mens Thee-Vandet løb nu som Rhiinstrømmens

Flod,

Den Ældste saaledes tog Ordet:

Vi samlede er'

Tilhobe nu her,

Ey Tiden unyttig maae drives;

Vi eenige maae

Tilsammen raadslaae, Og ikke, som Vane er, kives.

4

3. Den Struensee nu er jo lænket i Baand Tillige med Brandt og Hans Broder. Jeg vilde ret ønske, med denne min Haand, Udi deres Hierter at rode.

Den Skielem han er,

Han havde saa nær Vor Konge, den Gode, forrasket:

Jeg kunde ret see,

At Hundene de

Med alle hans Indvolde jasket.

4. Ja Grethe, saa raabte nu Anneke-Moêr, Den Truelsen jeg ogsaa hader;

Til hannem hos mig saa stort et Had

boer,

At jeg i hans Blod mig kan bade. Han vilde jo havt Vor Zepter — Ja skaft Af min Kost, hans Ryg skulde banke; Jeg skulde vist ham Give Last og Skam,

Uden engang derpaa at anke.

5

5.

Jesper Nielsens Karen med tandløse

Mund

Ham bandte og skieldte saa saare; Hun soer, at han var langt værre end en

Hund,

At han vilde saa mange bedaare. Havde jeg ham her,

Saa gammel jeg er,

Jeg vilde den Struen lemprygle;

Og vilde han mig Saa barmhiertelig

(Det hialp dog ey) om Naade trygle.

6. Paa Truels begyndte en anden nu saa:

Jeg selv kunde afhugge Hoved.

Han vilde vor Konge forraade, og staae Ham imod, som han dog ey har loved; Det var jo stor Nød,

Og næsten vor Død,

Vor Konge, den Gode og Fromme! Gud signe ham nu,

At han os ihu

Med Kongelig Naade vil komme!

6

7.

Ellen Jensens, som fyldte 70ve Aar, Hun soer, at hun aldrig sligt hørte; Hun fældte derover saa mangen en

Taar, Som viiste, at Hiertet det rørte.

Den Struels og Brandt,

Som begge var vant Over os saa haardt at regiere,

Nu bundene er;

Os alle det her Vist glæder, tillige med flere.

8.

Johanne Baand-Kone, som vanker

omkring

Saa mødig med Krammen at sælge, Begyndte at tale om selvsamme Ting, For Taarer hun knap kunde svælge. Hun soer paa sin Siel,

At Tøffelens Hæl Til hannem for god ey skal være;

Jeg maatte ey gaae Med Kram at kiøbslaae De Haandfaste vilde mig bære.

7

9.

Birthe Svendsens, som stedse har tient

sit Brød

Med Spaadom i Kasse, begyndte At svære saa dyre ved Liv og ved Død, At Struels til Ondt altid skyndte. Jeg har det tidt seet,

Naar Grumset, bereedt.

I Koppen var kommet, og dreyet Tre Gange omkring,

En saadan slem Ting Tilforn ey Dannemark eyet.

10.

Judithe (fra Vartov) hun stønnede ud Stakaandet, at aldrig hun kiendte Saadan en Mand, som sig turde giøre

til Knud,

Hun ivrig paa hannem saa skiendte: O gid han dog skee Al Spot og al Spee,

For os, som han haver bedrøvet!

Han stræbte jo, at Han kunde vor Skat,

Vor Konge den beste, berøve.

8

11.

Kirsten Davids, som paa Hoppelængden

boer,

Hun ogsaa sit Votum tilførte:

O gid han faaer Skam! Han os alle

tilsoer

Ulykke; men Himlen os hørte.

Vor Konge saa god,

Med Familiens Rod,

Han vilde tilhobe udrydde:

Men Gud hannem slog,

Og Magten borttog,

Hvorved han os alle mon fryde.

12.

Hver ærlig Matrone sit Votum gav nu, Af Kierlighed til deres Konge;

De vilde Struels selv rive i tu,

Og skiere af Munden hans Tunge. Den Falkenschiold med Og Brandt al Fortred De ønske, tillige med andre.

De raabte nu saa :

Dem Ondt overgaae!

Vor Konge han længe regiere!